

MOOSIAN KIRJA

1 LUKU

Kuningas Benjaminin kehoitus pojillensa. Moosia valitaan isänsä seuraajaksi. Moosia saa aikakirjat jne.

1. Eikä nyt ollut enää riitaisuutta koko Sarahemlan maassa, eikä kaiken sen kansan keskuudessa, joka kuului kuningas Benjaminin vallanalaisuuteen, niin että kuningas Benjaminilla oli yhtämittäinen rauha koko loppuelämänsä ajan.
2. Ja tapahtui, että hänellä oli kolme poikaa; ja hän oli antanut heille nimeksi Moosia ja Helorum, ja Helaman. Ja hän piti huolta siitä, että heille opetettiin täydellisesti isänsä kieli, jotta heistä siten tulisi ymmärtäväisiä miehiä, ja jotta he oppisivat tuntemaan profetiat, jotka oli puhuttu heidän isänsä suun kautta ja jotka oli annettu heille Herran käden kautta.
3. Ja hän perehdytti heidät myös aikakirjoihin, jotka olivat kaiverretut vaskilevyihin, sanoen: Poikani, minä tahtoisin teidän muistavan, että ellei olisi näitä levyjä, jotka sisältävät nämä muistiinpanot ja nämä käskyt, me olisimme tietämättömyyden vallassa tälläkin hetkellä, tuntematta Jumalan salaisuuksia.
4. Sillä meidän isämme Lehin olisi ollut mahdoton muistaa kaikkia näitä asioita opettaakseen niitä lapsillensa, ellei hänellä olisi ollut näitä levyjä apuna; sillä koska hänelle oli opetettu egyptiläisten kieltä, hän osasi lukea näitä kaiveruksia ja opettaa niitä lapsillensa, niin että nämäkin osasivat täten opettaa niitä omille lapsillensa, täyttäen siten Jumalan käskyt hamaan tähän aikaan saakka.
5. Minä sanon teille, poikani, että ellei näitä olisi, joita Jumala on kädellensä suojellut ja varjellut, jotta me voisimme lukea ja ymmärtää hänen salaisuuksiensa ja pitää hänen käskynsä alati silmämme edessä, niin olisivat meidän isämmekin, menehtyneet epäuskoon ja meistä olisi tullut veljiemme laamanilaisten kaltaisia, jotka eivät näistä asioista mitään tiedä tai eivät usko niitä, kun heille niitä opetetaan, isiensä perimätietojen tähden, jotka eivät ole oikeita.
6. Oi poikani, minä tahtoisin teidän muistavan, että nämä sanat pitävät paikkansa, ja myös että nämä aikakirjat pitävät paikkansa. Ja katso, myös Nefin levyt, jotka sisältävät meidän isämme muistiinpanot ja sanat hamasta siitä ajasta, jolloin he lähtivät Jerusalemissa, aina nykyhetkeen saakka, ovat oikeat; ja me voimme havaita niiden luotettavuuden, sillä ne ovat meidän silmämme edessä.
7. Ja nyt, poikani, minä tahtoisin, että te muistaisitte ahkerasti tutkia niitä, niin että teillä olisi siitä hyötyä; ja minä haluaisin teidän pitävän Jumalan käskyt, jotta te menestyisitte maassa niiden lupauksen mukaan, jotka Herra antoi meidän isillemme.
8. Ja paljon muuta, mitä ei ole tässä kirjassa kirjoitettuna, kuningas Benjamin opetti pojillensa.
9. Ja tapahtui, että kun kuningas Benjamin oli lakannut opettamasta poikiensa, hän tuli iäkkääksi ja hän ymmärsi, että hän hyvin pian joutui menemään kaiken maailman tietä; sen tähden hän katsoi tarpeelliseksi luovuttaa valtakunnan yhdelle pojistansa.
10. Sen tähden hän kutsutti Moosian eteensä; ja nämä ovat ne sanat, jotka hän puhui hänelle sanoen: Poikani, minä tahtoisin, että sinä kuuluttaisit kaikessa tässä maassa, kaikelle tälle kansalle, eli Sarahemlan kansalle ja Moosian kansalle, jotka asuvat tässä maassa, että niiden on tultava koolle; sillä huomispäivänä minä julistan tälle kansalleni omalla suullani, että sinä olet tämän kansan kuningas ja hallitsija, kansan, jonka Herra, meidän Jumalamme on antanut meille.
11. Ja lisäksi minä annan tälle kansalle nimen, jotta se täten olisi erotettavissa kaikista muista kansoista, jotka Herra Jumala on johdattanut Jerusalemin maasta; ja minä teen tämän, koska se on tarkoin pitänyt Herran käskyt.
12. Ja minä annan sille nimen, jota ei koskaan pyyhitä pois muuten kuin synnin tähden.
13. Ja lisäksi minä sanon sinulle, että jos tämä Herra suuresti armoitettu kansa lankeaa syntiin ja muuttuu jumalattomaksi ja avionrikkojaksi kansaksi, niin Herra hylkää sen, niin että siitä siten tulee heikko kuten veljensä; eikä hän ole enää suojeleva sitä verrattomalla ja ihmeellisellä voimallansa, kuten hän on tähän saakka meidän isämme suojellut.
14. Sillä minä sanon sinulle, että ellei hän olisi ojentanut käsivarttansa meidän isämme suojaksi, he olisivat joutuneet laamanilaisten käsiin ja heidän vihansa saaliiksi.
15. Ja tapahtui, että kun kuningas Benjamin oli lakannut näin puhumasta pojallensa, hän uskoi tälle kaikki valtakunnan asiat.
16. Ja lisäksi hän luovutti hänelle aikakirjat, jotka olivat kaiverrettuina vaskilevyihin; ja myös Nefin levyt, ja myös Laabanin miekan, ja pallon eli tiennäyttäjän, joka johdatti meidän isämme erämaan halki ja jonka Herra oli valmistanut, jotta se johtaisi heitä, kutakin sen tarkkaavaisuuden ja alttiuden mukaan, jota he osoittivat häntä kohtaan.
17. Kun he siis eivät olleet uskollisia, he eivät menestyneet eivätkä edistyneet matkallansa, vaan ajautuivat taaksepäin ja vetivät Jumalan vihan päällensä; ja sen tähden heitä rangaistiin nälällä ja ankarilla koettelemuksilla, jotta se herättäisi heitä muistamaan velvollisuutensa.
18. Ja nyt tapahtui, että Moosia meni ja teki, kuten hänen isänsä oli käsenyt häntä ja julisti kaikelle kansalle, mikä Sarahemlan maassa oli, että se kerääntyisi ja tulisi temppelein luokkuulemaan, mitä hänen isänsä puhui heille.

2 LUKU

Kuningas Benjamin rakentaa tornin, josta hän puhuu kansalleen. Jumalaa pelkävään kuninkaan vanhurskas hallitus.

1. Ja tapahtui, että kun Moosia oli tehnyt, kuten hänen isänsä oli käskenyt häntä, ja oli kuuluttanut käskyn kautta koko maan, kansa kokoontui yhteen kaikkialta maasta menäkseen temppelin luo kuulemaan, mitä kuningas Benjamin puhuisi sille.
2. Ja kansaa oli suuri joukko niin suuri; ettei sitä voinut lukea; sillä se oli suuresti lisääntynyt ja kasvanut suureksi tässä maassa.
3. Ja he ottivat myös karjalaumojensa esikoisia uhratakseen teuras- ja polttouhreja Moosoksen lain mukaan;
4. ja kiittääksensä myös Herraa heidän Jumalaansa, joka oli johdattanut heidät pois Jerusalemin maasta ja joka oli vapauttanut heidät heidän vihollistensa käsistä ja oli asettanut oikeudenmukaisia miehiä heidän opettajiksensa, sekä oikeudenmukaisen miehen heidän kuninkaaksensa, joka oli saanut rauhan Sarahemlan maahan ja joka oli opettanut heitä pitämään Jumalan käskyt, jotta he voisivat iloita ja täytyä rakkaudesta Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan.
5. Ja tapahtui, että kun he tulivat temppelin luo, he pystyttivät telttansa sen ympärille, kukin mies perheensä mukaan, joka käsitti hänen vaimonsa ja hänen poikansa ja hänen tyttärensä sekä näiden pojat ja tyttäret, vanhimmasta aina nuorimpaan saakka, kunkin perheen ollessa erillään toisistaan.
6. Ja he pystyttivät telttansa temppelin ympärille, ja jokainen suuntasi telttansa oviaukon temppeliä kohti, jotta he täten saattaisivat jäädä teltoihinsa ja kuulla, mitä kuningas Benjamin puhuisi heille;
7. mutta koska väenpaljous oli niin suuri, ettei kuningas Benjamin voinut opettaa heitä kaikkia temppelin muurien sisäpuolella, hän käski pystyttää tornin, jotta hänen kansansa siten kuulisi, mitä hän puhuisi sille.
8. Ja tapahtui, että hän alkoi puhua kansallensa tornista; eivätkä kaikki voineet kuulla hänen sanojansa suuren väenpaljouden tähden; sen tähden hän kirjoitutti puhumansa sanat, toimittaen ne niiden keskuuteen, jotka eivät olleet hänen äänensä kantomatkan päässä, jotta hekin pääsisivät osallisiksi hänen sanoistaan.
9. Ja nämä ovat ne sanat, jotka hän puhui ja kirjoitutti, sanoen: Veljeni, kaikki te, jotka olette kokoontuneet yhteen, te jotka voitte kuulla, mitä minä puhun teille tänä päivänä; sillä minä en ole käskenyt teitä tulemaan tänne tyhjän päiten kuuntelemaan, mitä minä puhun, vaan vakavasti kuuntelemaan sanojani ja avaamaan korvanne, jotta te kuulisitte, ja sydämenne, jotta te ymmärtäisitte, ja mielenne, jotta Jumalan salaisuudet paljastettaisiin teille.
10. Minä en ole käskenyt teitä tulemaan tänne, jotta te pelkäisitte minua, tai jotta te ajattelisitte, että minä itsessäni olen enemmän kuin kuolevainen ihminen.
11. Sillä minä olen teidän kaltaisenne, ruumiiltani ja mieleltäni kaikenlaisille heikkouksille altis; mutta tämä kansa on valinnut minut, ja minun isäni on vihkinyt minut, ja Herra on sallinut minun olla tämän kansan hallitsijana ja kuninkaana; ja hänen verrattoman voimansa avulla minä olen säilynyt ja varjeltunut palvelukseni teitä kaikella sillä vallalla, ymmärryksellä ja voimalla, minkä Herra on suonut minulle.
12. Minä sanon teille että minun on sallittu viettää elinaikani teitä palvelen aina tähän hetkeen saakka, enkä minä ole tavoitellut teiltä kultaa enkä hopeaa enkä minkäänlaisia rikkauksia;
13. enkä minä ole sallinut teljetä teitä vankiloihin enkä teidän pakottaa toisianne orjiksenne, enkä minä ole sallinut teidän murhata tai ryöstää tai varastaa tai tehdä aviorikoksia; enkä minä ole sallinut teidän harjoittaa minkäänlaista jumalattomuutta, ja minä olen opettanut teitä pitämään Herran käskyt kaikessa, kuten hän on teitä käskenyt -
14. ja minä itse olen omin käsin tehnyt työtä teitä palvelukseni ja ettei teitä rasitettaisi veroilla ja ettei teidän päällenne sälytettäisi mitään, mikä olisi raskas kantaa - ja kaiken tämän, mitä minä olen puhunut, te itse voitte todistaa tänä päivänä.
15. Mutta veljeni, tätä minä en ole tehnyt kerskatakseksi, enkä minä mainitse tätä teitä sillä syyttääkseni; vaan minä sanon tämän teille, jotta te tietäisitte, että minä voin puhtaalla omallatunnolla vastata teoistani Jumalalle tänä päivänä.
16. Katso, minä sanon teille, etten minä sanoessani teille, että minä olen viettänyt elinaikani teidän palveluksessanne, halua kerskata, sillä minä olen vain ollut Jumalan palveluksessa.
17. Ja katso, minä sanon tämän teille, jotta te oppisitte viisautta; jotta te oppisitte, että te lähimmäistenne palveluksessa ollessanne olette yksistään Jumalanne palveluksessa.
18. Katso, te olette sanoneet minua kuninkaaksenne, ja jos kerran minä, jota te sanotte kuninkaaksenne, teen työtä teitä palvelukseni, eikö teidän silloin pitäisi tehdä työtä palveluksenne toinen toistanne?
19. Ja katsokaa myös, jos minä, jota te sanotte kuninkaaksenne, ja joka olen viettänyt elinaikani teidän palveluksessanne ja kuitenkin olen ollut Jumalan palveluksessa, mitään kiitosta teiltä ansaitsen, niin kuinka teidän pitäisikään kiittää taivaallista Kuningastanne!
20. Minä sanon teille, veljeni, että jos te toisitte kaiken kiitoksen ja ylistyksen, mihin teidän sielunne kykenee, sille Jumalalle, joka on luonut teidät ja on teitä suojellut ja varjellut ja on antanut teille ilon aiheen ja suonut teidän elää rauhassa keskenänne -
21. minä sanon teille, että jos te palvelisitte häntä, joka on luonut teidät alusta alkaen ja varjelee teidät päivästä päivään, suomalla teihin hengen, jotta te voisitte elää ja liikkua ja toimia oman tahtonne mukaan, ja kannattaen teitä hetkestä toiseen - minä sanon, vaikka te koko sielustanne palvelisitte häntä, te kuitenkin olisitte ansiottomia palvelijoina.
22. Ja katso, hän pyytää teiltä vain, että pidätte hänen käskynsä, ja hän on luvannut teille, että jos te pidätte hänen käskynsä, te menestytte maassa; eikä hän konsanaan poikkea siitä, niitä on sanonut; jos te siis pidätte hänen käskynsä, hän siunaa teitä ja antaa teidän menestyä.
23. Ja nyt hän ensiksikin on luonut teidät ja antanut teille teidän elämänne, jonka te olette hänelle velkaa.
24. Ja toiseksi hän vaatii, että te tekisitte, kuten hän on käskenyt teitä, ja jos te niin teette, hän teitä sen johdosta heti siunaa, ja niin hän on maksanut teille. Ja te olette yhä vielä

- velassa hänelle, olette ja tulette olemaan aina ja iankaikkisesti; mitä teillä siis on syytä rehennellä?
25. Ja nyt minä kysyn, osaatteko te mitään sanoa itsestänne? Minä vastaan teille: Ette. Te ette voi sanoa olevanne senkään vertaa kuin maan tomu; kuitenkin teidät luotiin maan tomusta; mutta katso, se kuuluu sille, joka teidät loi.
  26. Enkä minä, enpä minäkään, jota te sanotte kuninkaaksenne, ole teitä yhtään parempi, sillä minäkin olen tomusta. Ja te näette, että minä olen vanha, ja ennen pitkää minä luovutan tämän kuolevaisen ruumiini takaisin maaemollensa.
  27. Kuten minä siis sanoin teille palvelleeni teitä, vaeltaen puhtain omintunnon Jumalan edessä, minä myös tällä hetkellä olen käskenyt teidän tulla koolle, jotta minut havaittaisiin moitteettomaksi ja ettei teidän verenne tulisi minun päälleni, kun minä seison Jumalan tuomittavana sen nojalla, mitä hän on minun käskenyt teidän tähtenne tehdä.
  28. Minä sanon teille, että olen käskenyt teidän tulla koolle, jotta voisin pestä vaatteeni puhtaiksi teidän verestänne tänä ajankohtana, ollessani laskeutumassa hautaani, jotta voisin rauhassa lähteä täältä ja kuolematon henkeni voisi yhtyä korkeuksissa vanhurskaan jumalan ylistystä laulaviin kuoroihin.
  29. Ja lisäksi minä sanon teille kutsuneeni teidät koolle, ilmoittaakseni teille, etten minä voi enää olla teidän opettajananne enkä kuninkaananne.
  30. Sillä tälläkin hetkellä, yrittäessäni puhua teille, minä vapisen ankarasti koko ruumiiltani; mutta Herra Jumala tukee minua, ja hän on sallinut minun puhua teille ja on käskenyt minun ilmoittaa teille tänä päivänä, että poikani Moosia on teidän kuninkaanne ja hallitsijanne.
  31. Ja nyt, veljeni, minä haluaisin teidän tekevän, kuten olette tähänkin asti tehneet. Samoin kuin te olette pitäneet minun käskyni sekä myös minun isäni käskyt ja olette menestyneet ja varjeltuneet joutumasta vihollistenne käsiin, niin jos te samalla tavoin pidätte minun poikani käskyt, eli Jumalan käskyt, jotka hän antaa teille minun poikani kautta, te menestytte tässä maassa, eivätkä teidän vihollisenne saa valtaa teihin.
  32. Mutta varokaa, kansani, ettei riitaa synny keskuudessanne ja ettette mieluummin tottele pahaa henkeä, josta isäni Moosia on puhunut.
  33. Sillä katso, surkuteltava on se, joka mieluummin kuuntelee sitä henkeä, sillä se, joka häntä haluaa totella, pysyen ja kuollen synneissänsä, juo tuomion omalle sielullensa, sillä hän saa palkaksensa iankaikkisen rangaistuksen, koska hän on rikkonut Jumalan lakia, vastoin parempaa tietoaan.
  34. Minä sanon teille, ettei ole ketään teidän joukossanne, teidän pieniä lapsianne lukuunottamatta, jolle ei olisi näitä asioita opetettu, niin että te kaikki tiedätte olevanne ikuisessa velassa taivaalliselle Isälle, niin että kaikki se, mikä teillä on ja mitä te itse olette, kuuluu hänelle; ja teitä on myös opetettu tuntemaan aikakirjoja, jotka sisältävät pyhien profeettojen puhumat profetiat aina siihen aikaan saakka, jolloin meidän isämme Lehi lähti Jerusalemissa;
  35. ja myös kaiken, minkä meidän isämme ovat puhuneet tähän päivään asti. Ja katso, hekin puhuivat sen, minkä Herra käski heidän puhua; sen tähden ne ovat vanhurskaat ja totiset.
  36. Ja nyt minä sanon teille, veljeni, että jos te sen jälkeen kun olette tulleet tuntemaan kaikki nämä asiat ja saaneet niissä opetusta, rikotte ja menettelette vastoin sitä, mitä on puhuttu, vetäytyen pois Herran Hengestä, niin ettei sillä ole sijaa teissä johdattaakseen teitä viisauden polkuja, niin että teitä siunataan ja te menestytte ja varjellutte -
  37. minä sanon teille, että se ihminen, joka näin tekee, joutuu avoimeen kapinaan Jumalaa vastaan; sen tähden hän mieluummin tottelee pahaa henkeä, ja hänestä tulee kaiken vanhurskauden vihollinen; sen tähden Herralla ei ole sijaa hänessä, sillä hän ei asu epäpyhissä tempeleissä.
  38. Ellei sen tähden tällainen ihminen tee parannusta, vaan pysyy ja kuolee Jumalan vihollisena, herättävät jumalallisen oikeudenmukaisuuden vaatimukset hänen kuolematon sielunsa oman syyllisyytensä voimakkaaseen tuntoon, mikä saa hänet peljestyneenä pakenemaan Herran kasvojen edestä ja täyttää hänen rintansa syyllisyydellä, tuskalla ja ahdistuksella, mikä on kuin sammumaton tuli, jonka liekit leimuavat iankaikkisesta iankaikkiseen.
  39. Ja nyt minä sanon teille, ettei armo voi ulottua tällaiseen ihmiseen; sen tähden hänen lopullinen tuomionsa on iankaikkisen vaivan kärsiminen.
  40. Oi kaikki te vanhat sekä myös te nuoret ja te pienet lapset, jotka pystytte ymmärtämään minun sanani, sillä minä olen puhunut teille selkeästi, jotta te ymmärtäisitte; minä rukoilen, että te heräisitte muistamaan niiden kauhistavaa tilaa, jotka ovat langenneet syntiin.
  41. Ja vielä minä toivoisin teidän ottavan huomioon niiden autuaan ja onnellisen tilan, jotka pitävät Jumalan käskyt. Sillä katso, he ovat siunatut kaikessa, sekä ajallisessa että hengellisessä; ja jos he kestävät uskollisina loppuun asti, heidät otetaan taivaaseen, jotta he siten saisivat asua Jumalan tykönä iankaikkisesti kestävässä autuuden tilassa. Oi muistakaa, muistakaa, että tämä on totta, sillä Herra Jumala on sen sanonut.

3 LUKU

Kuningas Benjaminin puheen jatkoa. Toinen profetia Kristuksesta. Lisää sovituksista.

1. Ja taaskin, veljeni, minä haluaisin kehoittaa teitä tarkkaavaisuuteen, sillä minulla on vielä jotakin teille puhuttavaa, sillä katso, minulla on teille kerrottavana sellaista, mikä koskee tulevia tapahtumia.
2. Ja sen, mitä minä kerron teille, on minulle ilmoittanut Jumalan lähettämä enkeli. Ja hän sanoi minulle: Herää; ja minä heräsin, ja katso, hän seisoi minun edessäni.
3. Ja hän sanoi minulle: Herää, ja kuule sanat, jotka minä sinulle puhun, sillä katso, minä olen tullut ilmoittamaan sinulle suuren ilon hyvän sanoman.

4. Sillä Herra on kuullut sinun rukouksesi ja punninnut vanhurskautesi, ja hän on lähettänyt minut ilmoittamaan sinulle, että sinä iloitsisit, ja että sinä ilmoittaisit kansallesi, että sekin täytyisi ilolla.
5. Sillä katso, tulee aika - eikä se ole kaukana - jolloin Herra Kaikkivaltias, joka hallitsee, joka oli ja joka on kaikesta iankaikkisesta kaikkeen iankaikkiseen, tulee voimalla alas taivaasta ihmislasten keskuuteen, ottaen savimajan asunnoksensa ja menee ihmisten keskuuteen ja tekee voimallisia ihmetekoja sairaita parantaen, kuolleita herättäen, saaden rammat kävelemään, sokeat näkeviksi ja kuurot kuuleviksi, sekä kaikenlaisia sairauksia karkoittaen.
6. Ja hän ajaa ulos riivaajia eli pahoja henkiä, joita asuu ihmislasten sydämissä.
7. Ja katso, hän joutuu kokemaan kiusauksia ja ruumiillisia kipuja, nälkää, janoa ja väsymystä, enemmänkin kuin ihminen jaksaa kuolematta kärsiä; sillä katso, joka huokosesta tiikuu verta, niin suuri on hänen ahdistuksensa oleva hänen kansansa jumalattomuuden ja kauhistusten tähden.
8. Ja hänen nimensä on oleva Jeesus Kristus, Jumalan Poika, taivaan ja maan Isä, kaiken Luoja alusta asti; ja hänen äitinsä nimi on oleva Maria.
9. Ja katso, hän tulee omiensa tykö, jotta usko hänen nimeensä toisi pelastuksen ihmislapsille; ja kaiken tämän jälkeen he pitävät häntä ihmisenä ja sanovat, että hänessä on riivaaja, ruoskivat häntä ja ristiinnaulitsevat hänet.
10. Ja kolmantena päivänä hän on nouseva kuolleista; ja katso, hän seisoo tuomitsemassa maailmaa, ja katso, kaikki tämä tapahtuu, jotta vanhurskas tuomio kohtaisi ihmislapsia.
11. Sillä katso, hänen verensä sovittaa myös niiden synnit, jotka ovat langenneet Aadamin rikkomuksen tähden, jotka ovat kuolleet tietämättöminä Jumalan heitä koskevasta tahdosta tai jotka ovat tietämättään syntiä tehneet.
12. Mutta voi - voi sitä, joka tietää, että hän kapinoi Jumalaa vastaan! Sillä pelastus ei tule kenellekään sellaiselle muuten kuin parannuksen ja uskon kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen.
13. Ja Herra Jumala on lähettänyt pyhät profeettansa kaikkien ihmislasten keskuuteen julistamaan näitä asioita jokaiselle sukukunnalle, kansalle ja kielelle, jotta kuka ikinä uskoo Kristuksen tulemiseen, saisi syntinsä anteeksi ja voisi suuresti iloita ja riemuista, aivan kuin hän jo olisi tullut heidän keskelleen.
14. Mutta Herra Jumala näki, että hänen kansansa oli niskurikansa, ja hän määräsi heille lain, Mooseksen lain.
15. Ja monia merkkejä ja ihmeitä ja vertauskuvia ja enteitä hän ilmoitti heille hänen tulemisestansa, ja myös pyhät profeetat puhuivat heille hänen tulemisestansa, mutta he paa-duttivat sydämensä eivätkä ymmärtäneet, että Mooseksen laki ei hyödytä mitään muuten kuin hänen verensä sovituksen kautta.
16. Ja jos olisi mahdollista, että pienet lapset voisivat tehdä syntiä, he eivät voisi pelastua; mutta minä sanon teille, että he ovat autuaita; sillä katso, kuten he Aadamissa eli luonnostaan lankeavat, samoin myös Kristuksen veri sovittaa heidän syntinsä.
17. Ja vielä minä sanon teille ettei muuta nimeä anneta eikä mitään muuta tietä tai tapaa, jonka kautta pelastus voisi tulla ihmislasten osaksi, kuin yksinomaan Kristuksen, Herran Kaikkivaltiaan, nimessä ja nimen kautta.
18. Sillä katso, hän tuomitsee, ja hänen tuomionsa on oikea; ja lapsi, joka lapsuudessaan kuolee, ei huku; mutta ihmiset juovat tuomion omalle sielullensa, elleivät he nöyryy ja tule pienten lasten kaltaisiksi ja usko, että pelastus on tapahtunut ja tapahtuu ja on tapahtuva Kristuksen, Herran Kaikkivaltiaan, sovittavassa veressä ja sen kautta.
19. Sillä luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen ja on ollut Aadamin lankeemuksesta lähtien ja on oleva iankaikkisesta iankaikkiseen, ellei hän noudata Pyhän Hengen kehoituksia ja riisu pois luonnollista ihmistä ja tule pyhäksi Herran Kristuksen sovituksen kautta ja muutu lapsen kaltaiseksi, alistuvaiseksi, sävyisäksi, nöyräksi ja kärsivälliseksi, täyty rakkaudesta ja alistu halusta kaikkeen, mitä Herra katsoo hyväksi panna hänen kannettavaksensa, aivan kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon.
20. Ja vielä minä sanon teille, että tulee aika, jolloin tieto Vapahtajasta leviää kaikkien kansanheimojen, sukukuntien, kielten ja kansojen keskuuteen.
21. Ja katso, kun se aika tulee, ei ketään havaita tahrattomaksi Jumalan edessä pieniä lapsia lukuunottamatta, muutoin kuin parannuksen ja uskon kautta Herran Jumalan Kaikkivaltiaan nimeen.
22. Samaten silloin, kun sinä olet opettanut kansallesi sen, mitä Herra sinun Jumalasi on sinun käskenyt sille opettaa, samaten silloin sitä ei havaita tahrattomaksi Jumalan silmissä muutoin kuin niiden sanojen mukaan, jotka minä olen puhunut sinulle.
23. Ja nyt minä olen puhunut sen, mitä Herra Jumala on käskenyt minun puhua.
24. Ja näin sanoo Herra: He seisovat tuomion päivänä selvänä todistuksena tätä kansaa vastaan; ja sen mukaan heidät tuomitaan, kukin tekojensa mukaan, olivatpa ne hyviä tai pahoja.
25. Ja jos ne ovat pahat, heidät asetetaan silmätysten oman syntivelkansa ja kauhistustensa kanssa, mikä saa heidät peljästyneinä pakenemaan Herran kasvojen edestä kurjuuden ja loputtoman vaivan tilaan, josta he eivät enää voi palata; he ovat siis juoneet tuomion omalle sielulleen.
26. He ovat siis juoneet Jumalan vihan maljasta, miltä oikeudenmukaisuus ei voinut suojella heitä, yhtä vähän kuin se oli voinut ehkäistä Aadamia lankeamasta, koska hän nautti kiellettyä hedelmää; sen tähden armo ei milloinkaan enää voi ulottua heihin.
27. Ja heidän vaivansa on kuin tuli- ja tulikivijärvi, jonka liekit ovat sammumattomat ja jonka savu nousee iankaikkisesta iankaikkiseen. Näin Herra on käskenyt minun puhua. Amen.

4 LUKU

Kuningas Benjaminin puheen loppu. Pelastumisen edellytykset. Ihmisen riippuvaisuus Jumalasta. Anteliaisuuden, viisauden ja ahkeruuden tärkeyttä teroitetaan.

1. Ja nyt tapahtui, että kun kuningas Benjamin oli lakannut puhumasta, mitä Herran enkeli oli ilmoittanut hänelle, hän antoi katseensa kiertää kansan joukossa, ja katso, ihmiset olivat langenneet maahan, sillä Herran pelko oli vallannut heidät.
2. Ja he olivat nähneet itsensä omassa lihallisessa tilassansa, joka oli maan tomua mitättömämpi. Ja he kaikki huusivat kovalla äänellä yhdestä suusta, sanoen: Oi, armahda ja anna Kristuksen sovittavan veren tulla hyväksemme, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja meidän sydämemme puhdistuisivat, sillä me uskomme Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan, taivaan ja maan ja kaiken olevaisen Luojaan, joka on tuleva ihmislasten keskuuteen.
3. Ja tapahtui heidän näin sanottuaan, että Herran Henki valtasi heidät, ja he täyttyivät ilolla saadessaan syntinsä anteeksi ja tuntiessaan omantunnon rauhaa voimallisen uskonsa tähden Jeesukseen Kristukseen, joka tulisi sen mukaan, mitä kuningas Benjamin oli puhunut heille.
4. Ja kuningas Benjamin avasi taas suunsa ja alkoi puhua heille, sanoen: Ystäväni ja veljeni, heimoni ja kansani, taaskin haluaisin kehoittaa teitä tarkkaavaisuuteen, jotta te kuulisitte ja ymmärtäisitte, mitä minä vielä lopuksi puhun teille.
5. Sillä katso, jos tieto Jumalan hyvydestä on tällä hetkellä herättänyt teidät mitättömyytenne tuntuun ja kelvottoman ja langenneen tilanne tuntuun -
6. minä sanon teille, jos te olette oppineet tuntemaan Jumalan hyvyyden ja hänen äärettömän voimansa, hänen viisautensa ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä ihmislapsia kohtaan sekä sen sovituksen, joka on ollut valmistettuna maailman perustamisesta asti, jotta siten pelastus tulisi sen osaksi, joka panee luottamuksensa Herraan ja ahkeroi pitää hänen käskynsä ja pysyy uskossa elämänsä loppuun asti - tarkoitan kuolevaisen ruumiin elämää -
7. minä sanon, että tämä on ihminen, joka saa pelastuksen sovituksen kautta, joka on ollut valmistettuna maailman perustamisesta asti koko ihmissuvulle, kaikille, jotka ovat olleet Aadamin lankeemuksesta alkaen, kaikille jotka ovat tai jotka konsanaan tulevat olemaan, aina maailman loppuun asti.
8. Ja tällä tavalla pelastus tulee. Eikä ole muuta pelastusta kuin se, josta on puhuttu; eikä ole muita edellytyksiä, joiden nojalla ihminen voisi pelastua, kuin ne edellytykset, joista minä olen puhunut teille.
9. Uskokaa Jumalaa; uskokaa, että hän on ja että hän on luonut kaiken, sekä sen, mitä taivaassa on, että sen, mitä maan päällä on; uskokaa, että hänellä on kaikki viisaus ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä; uskokaa, että ihminen ei käsitä kaikkea sitä, minkä Herra voi käsittää.
10. Ja taaskin, uskokaa, että teidän täytyy katua syntejänne ja luopua niistä ja nöyryä Jumalan edessä; ja anokaa vilpittömin sydämin, että hän antaisi teille anteeksi; ja jos nyt kaiken tämän uskotte, niin katsokaa, että te sen teette.
11. Ja taaskin minä sanon teille, kuten olen ennen sanonut, että kun te olette oppineet tuntemaan Jumalan kirkkauden tai jos olette kokeneet hänen hyvytensä ja maistaneet hänen rakkauttansa ja olette saaneet syntinne anteeksi, mikä herättää teidän sieluisanne näin suunnattoman suuren ilon, minä myös haluaisin teidän muistavan ja aina pitävän mielessänne Jumalan suuruuden ja oman mitättömyytenne, hänen hyvyytensä ja pitkämielisyytensä teitä arvottomia luotuja kohtaan, ja nöyrytävän aina syvimpään nöyryyteen asti, huutaen joka päivä Herran nimeä avuksenne ja pysyen järkkymättömässä uskossa siihen, mikä on tuleva ja mikä on ilmoitettu enkelin suun kautta.
12. Ja katso, minä sanon teille, että jos te tämän teette, teillä on oleva ainainen ilo ja teidät täyttää Jumalan rakkaus ja teillä on aina oleva syntienne anteeksianto; ja te kasvatte Luojanne kirkkauden tuntemisessa eli sen tuntemisessa, mikä on totista ja vanhurskasta.
13. Eikä teillä ole halua tehdä vääryyttä toisillenne, vaan te haluatte elää rauhassa ja antaa jokaiselle ihmiselle sen, mikä hänelle kuuluu.
14. Ettekä te salli, että teidän lapsenne kulkevat nälkäisinä tai alastomina, ettekä te salli, että he rikkovat Jumalan lakeja ja taistelevat ja riitelevät keskenänsä ja palvelevat perkelettä, joka on synnin päämies eli se paha henki, josta meidän isämme ovat puhuneet, ja joka on kaiken vanhurskauden vihollinen,
15. vaan te opetatte heidät kulkemaan totuuden ja raittiuden teitä, te opetatte heitä rakastamaan toisiaan ja toinen toistansa palvelemaan.
16. Ja myös te itse olette avuksi niille, jotka ovat teidän apunne tarpeessa; te annatte omaisuudestanne sille, joka on puutteessa, ettekä te salli kerjäläisen esittävän teille pyyntöänsä turhaan, ettekä käännytä häntä pois turmioon joutumaan.
17. Ehkä sinä sanot: Tämä mies on itse syypää kurjuuteensa; sen tähden minä pidätän käteni enkä anna hänelle ruokaani enkä anna hänelle osaa omaisuudestani hänen kärsimyksensä lievittämiseksi, sillä hänen rangaistuksensa ovat oikeudenmukaiset -
18. mutta minä sanon sinulle, oi ihminen, että sillä, joka näin tekee, on suuri syy tehdä parannus, ja ellei hän tee parannusta siitä, mitä hän on tehnyt, hän joutuu iankaikkiseen kadotukseen, eikä hänellä ole mitään osuutta Jumalan valtakuntaan.
19. Sillä katso, emmekö me kaikki ole kerjäläisiä? Emmekö me kaikki saa kiittää samaa Olentoa, nimittäin Jumalaa, kaikesta siitä omaisuudesta, joka meillä on, sekä ruoasta että vaatetuksesta, kullasta, hopeasta ja kaikista rikkauksista, mitä lajia niitä meillä onkin?
20. Ja katso, juuri tällä hetkellä te olette huutaneet avuksi hänen nimeänsä, pyytäen syntejänne anteeksi. Ja onko hän sallinut teidän turhaan pyytää? Ei; hän on vuodattanut Henkensä teidän päällenne ja on antanut teidän sydämenne täyttyä ilolla, ja hän on antanut teidän suunne mykistyä, niin että te ette voineet löytää sanoja suunnattoman suurelta iloltanne.
21. Ja jos nyt Jumala, joka teidät on luonut ja jota te saatte kiittää elämästänne ja kaikesta siitä, mitä teillä on ja mitä te olette, antaa teille, mitä tahansa te sellaista pyydätte, mikä on oikein, uskossa luottaen saavanne, niin kuinka teidän silloin pitäisikään jakaa siitä omaisuudesta, mitä teillä on, toisillenne.

22. Ja jos te tuomitsette ihmisen, joka pyytää teiltä tavaraanne, tuholta säästyksensä, ja tuomitsette hänet, niin kuinka paljon oikeudenmukaisempi tuomio kohtaakaan teitä sen johdosta, että olette itse pitäneet omaisuutenne, joka ei kuulu teille, vaan Jumalalle, jolle teidän henkennekin kuuluu; mutta te ette esitä pyyntöä ettekä kadu sitä, mitä olette tehneet.
23. Minä sanon teille: voi sitä ihmistä, sillä hänen omaisuutensa tuhoutuu hänen mukansa; ja minä sanon tämän niille, jotka ovat tämän maailman tavarasta rikkaat.
24. Ja vielä minä sanon köyhille, teille, joilla ei ole, mutta joilla kuitenkin on riittävästi tulaksenne toimeen päivästä toiseen; minä tarkoitan kaikkia teitä, jotka kiellätte lahjanne kerjäläiseltä, koska teillä ei ole; minä tahtoisin teidän sanovan sydämessänne näin: Minä en anna, koska minulla ei ole, mutta jos minulla olisi, minä antaisin.
25. Ja jos te nyt sanotte sydämessänne näin, te pysytte syyttöminä, mutta muuten teidät tuomitaan; ja teitä kohtaava tuomio on oikeudenmukainen, sillä te himoitsette sitä, mitä ette ole saaneet.
26. Ja nyt, kaiken sen johdosta, mitä minä olen puhunut teille - siis, että teillä pysyisi syntienne anteeksianto päivästä toiseen, jotta vaeltaisitte velattomina Jumalan edessä - minä tahtoisin teidän jakavan omaisuudestanne köyhille, kunkin sen mukaan, mitä hänellä on, nälkäisiä ruokkien, alastomia vaatettaen, sairaiden luona käyden ja toimien heidän tukemiseksensä sekä hengen että ruumiin puolesta, heidän tarpeidensa mukaan.
27. Ja huolehtikaa siitä, että kaikki tämä tapahtuu viisaasti ja järjestyksessä, sillä ihmistä ei vaadita juoksemaan nopeammin kuin hänen voimansa myöten antavat. Ja jälleen, on tarpeen, että hän ahkeroi, palkinnon voittaaksensa; sen tähden kaiken täytyy tapahtua järjestyksessä.
28. Ja minä haluaisin teidän muistavan, että kuka tahansa teistä lainaa lähimmäiseltään, palauttaisi sen, minkä hän on lainannut, sopimuksen mukaan, sillä muuten sinä teet syntiä ja kenties saatat lähimmäisesikin syntiä tekemään.
29. Ja lopuksi, minä en voi mainita teille kaikkea, millä voitte tehdä syntiä, sillä on olemassa monia tapoja ja keinoja, niin monia, etten voi niitä luetella.
30. Mutta sen verran minä voin teille sanoa, että ellette te pidä vaaria itsestänne ja ajatuksestanne, sanoistanne ja teoistanne ja noudata Jumalan käskyjä ja säilytä uskoanne siihen, mitä olette kuulleet meidän Herramme tulemisesta, aina elämäne loppuun saakka, teidän täytyy hukkuu. Ja nyt, oi ihminen, muista, ettet hukkuisi.

5 LUKU

Kuningas Benjaminin puheen vaikutus. Kansa tekee parannuksen, tekee liiton Kristuksen kanssa ja saa nimensä hänen mukaansa.

1. Ja nyt tapahtui, että kun kuningas Benjamin oli näin puhunut kansalleen, hän lähetti sen sekaan tiedustelijoita, haluten saada kuulla kansaltansa, uskoiko se siihen, mitä hän oli sille puhunut.
2. Ja he kaikki huusivat yhteen ääneen, sanoen: Uskomme, me uskomme jokaisen sanan, minkä olet sanonut meille; ja me tiedämmekin, että ne ovat luotettavat ja todet, sillä Herran Kaikkivaltiaan Henki on saanut aikaan voimallisen muutoksen meissä eli meidän sydämissämme, niin ettei meillä ole enää lainkaan halua tehdä pahaa, vaan alati hyvää.
3. Ja Jumalan rajattoman hyvyden ja hänen Henkensä ilmoitusten perusteella me itsekin olemme saaneet suuria näkyjä siitä, mitä on tuleva, ja jos olisi tarpeen, voisimme itse profetoida kaikesta.
4. Ja tähän suureen tietoon, josta me itsellemme niin äärettömän suurta iloa ammennamme, on meidät saattanut meidän uskomme siihen, mitä kuninkaamme on meille puhunut.
5. Ja me haluamme tehdä liiton Jumalamme kanssa, noudattaaksemme hänen tahtoansa ja ollaksemme kuuliaiset hänen käskyillensä kaikessa, mitä hän käskee meidän tehdä, kaiken loppuikämme, jotta emme saattaisi itsellemme loputonta vaivaa, kuten enkeli on puhunut, jotta me emme josisi Jumalan vihan maljasta.
6. Ja juuri tätä kuningas Benjamin halusi heiltä kuulla, ja sen tähden hän sanoi heille: Te olette puhuneet, kuten halusin teidän puhuvan, ja liitto, jonka olette tehneet, on vanhurskas liitto.
7. Ja sen liiton tähden, jonka te olette tehneet, teitä nimitetään Kristuksen lapsiksi, hänen pojiksensa ja hänen tyttäriksensä; sillä katso, tänä päivänä hän on hengellisesti synnyttänyt teidät; sillä te sanotte, että usko hänen nimeensä on muuttanut teidän sydämenne; sen tähden te olette syntyneet hänestä ja olette tulleet hänen pojiksensa ja tyttäriksensä.
8. Ja tämän tunnuksen turvin teidät tehdään vapaiksi, eikä ole muuta tunnusta, jonka avulla te voisitte vapaiksi tulla. Ei ole annettu muuta nimeä, joka toisi pelastuksen; sen tähden minä tahtoisin, että te ottaisitte Kristuksen nimen päällenne, kaikki te, jotka olette tehneet liiton Jumalan kanssa, että olisitte kuuliaiset elämäne loppuun saakka.
9. Ja on tapahtuva, että kuka ikinä tämän tekee, saa paikkansa Jumalan oikealla puolella, sillä hän on tunteva nimen, jolla häntä kutsutaan; sillä häntä kutsutaan Kristuksen nimellä.
10. Ja on tapahtuva, että kuka ikinä ei ota Kristuksen nimeä päällensä, häntä pitää jollakin muulla nimellä kutsuttaman; sen tähden hän saa paikkansa Jumalan vasemmalla puolella.
11. Ja minä tahtoisin teidän myös muistavan, että tämä on se nimi, jonka minä sanoin antavani teille ja jota ei koskaan pyyhittäisi pois muuten kuin synnin tähden; ottakaa sen tähden vaari, että ette tekisi syntiä, ettei tätä nimeä pyyhittäisi pois teidän sydämistänne.
12. Minä sanon teille: Minä haluaisin, että te muistaisitte pitää tämän nimen aina sydämiinne kirjoitettuna, jotta te ette saisi paikkaanne Jumalan vasemmalla puolella, vaan että te kuulisitte ja tuntisitte äänen, joka on kutsuva teitä, ja myös nimen, jolla hän teitä kutsuu.

13. Sillä kuinka ihminen voi tuntea isännän, jota hän ei ole palvellut, vaan on hänelle vieras ja on kaukana hänen sydämensä aivoituksista ja aikeista?
14. Ja vielä, ottaako kukaan asia, joka kuuluu hänen lähimmäisellensä, siitä huolehtiaksensa? Minä sanon teille: Ei, hän ei edes salli sen käyvän lautumella laumojensa mukana, vaan karkoittaa sen pois ja ajaa sen menemään. Minä sanon teille, että teidän on käyvä samoin, jos te ette tunne nimeä, jolla teitä kutsutaan.
15. Sen tähden minä tahtoisin teidän olevan lujat ja järkkymättömät suorittaen aina tuhlaillemalla hyviä tekoja, jotta Kristus, Herra Jumala Kaikkivaltias, sinetöisi teidät omiksensa, niin että te pääsisitte taivaaseen, niin että te saisitte ikuisen pelastuksen ja iankaikisen elämän hänen viisautensa, voimansa, vanhurskautensa ja armonsa kautta, joka on luonut kaiken taivaassa ja maan päällä ja joka on kaiken Jumala. Amen.

6 LUKU

Ihmisten nimet merkitään muistiin. Pappeja määrätään. Moosian hallituskausi alkaa. Kuningas Benjaminin kuolema.

1. Ja nyt, kun kuningas Benjamin oli päättänyt puheensa kansalle, hän katsoi tarpeelliseksi merkitä muistiin kaikkien niiden nimet, jotka olivat tehneet liiton Jumalan kanssa pitääkseen hänen käskynsä.
2. Ja tapahtui, ettei ollut ainoatakaan henkeä, pieniä lapsia lukuunottamatta, joka ei olisi tehnyt liittoa ja ottanut Kristuksen nimeä päällensä.
3. Ja tapahtui taas, että kun kuningas Benjamin oli saattanut päätökseen kaiken tämän ja oli vihkinyt poikansa Moosian kansansa hallitsijaksi ja kuninkaaksi ja oli luovuttanut hänelle huolenpidon kaikista valtakunnan asioista ja määrännyt myös pappeja opettamaan kansaa, jotta se siten kuulisi ja ymmärtäisi Jumalan käskyt, sekä muistuttamaan sitä sen tekemästä valasta, hän lähetti kansanjoukon pois, ja kukin palasi perheineensä omaan kotiinsa.
4. Ja Moosia alkoi hallita isänsä sijasta. Ja hän alkoi hallita kolmannellakymmenennellä ikävuodellansa, suunnilleen neljäsataa seitsemänkymmentä kuusi vuotta siitä, kun Lehi lähti Jerusalemistä.
5. Ja kuningas Benjamin eli kolme vuotta, ja hän kuoli.
6. Ja tapahtui, että kuningas Moosia vaelsi Herran teitä, noudattaen hänen oikeuksiaan ja säädöksiään ja pitäen hänen käskynsä kaikessa, mitä Herra käski hänen tehdä.
7. Ja kuningas Moosia huolehti siitä, että hänen kansansa viljeli maata. Ja itsekin hän viljeli maata, ettei hän joutuisi taakaksi kansallensa, vaan tekisi, kuten hänen isänsä oli kaikessa tehnyt. Eikä koko hänen kansansa keskuudessa kolmeen vuoteen esiintynyt mitään eripuraisuutta.

7 LUKU

Tutkimusretki Lehi-Nefin maahan. Ammon ja kuningas Limhi. Lehi-Nefin kansa Laamanilaisen orjuuttamana.

1. Ja nyt tapahtui, että kun kiinni ja sidottiin ja vietiin kuningas Moosia oli saanut nauttia yhtämittäisestä rauhasta kolmen vuoden ajan, hän halusi saada tietoja niistä ihmisistä, jotka olivat asettuneet asumaan Lehi-Nefin maahan eli Lehi-Nefin kaupunkiin; sillä hänen kansansa ei ollut mitään kuullut heistä siitä lähtien, kun he olivat lähteneet Sarahemlan maasta; sen tähden se väsytti häntä kysymyksillensä.
2. Ja tapahtui, että kuningas Moosia suostui siihen, että kuusitoista heidän vahvoista miehistänsä menisi Lehi-Nefin maahan ottamaan selkoa heidän veljistänsä.
3. Ja tapahtui, että he lähtivät seuraavana päivänä matkaan sinne mennäksensä, ja heillä oli mukanaan muuan Ammon, joka oli vahva ja voimallinen mies ja Sarahemlan jälkeläisiä; ja hän oli myös heidän johtajansa.
4. Mutta he eivät tienneet, mihin suuntaan heidän piti taivaltaa erämaassa Lehi-Nefin maahan joutuaksensa, ja niin he vaelsivat monta päivää erämaassa, kokonaista neljäkymmentä päivää he vaelsivat.
5. Ja neljäkymmentä päivää valettuansa he tulivat eräälle kukkulalle, joka on Siilomin maan pohjoispuolella, ja sille he pystyttivät telttansa.
6. Ja Ammon otti kolme veljeänsä, joiden nimet olivat Amaleki, Heelem ja Heem, ja he menivät Nefin maahan.
7. Ja katso, he kohtasivat Nefin maassa ja Siilomin maassa olevan kansan kuninkaan; ja kuninkaan henkivartijat ympäröivät heidät, ja heidät otettiin kiinni ja sidottiin ja vietiin vankilaan.
8. Ja tapahtui, heidän oltuaan kaksi päivää vankilassa, että heidät vietiin jälleen kuninkaan eteen, ja heidän siteensä irroitettiin, ja he seisivat kuninkaan edessä ja heidän sallittiin, tai pikemminkin käskettiin vastata kysymyksiin, joita heille tehtäisiin.
9. Ja hän sanoi heille: Katso, minä olen Limhi, Nooan poika, joka oli Senifin poika, joka tuli Sarahemlan maasta periäkseen tämän maan, joka oli heidän isiensä maa, ja kansan äänen mukaan hänet valittiin kuninkaaksi.
10. Ja nyt minä haluan tietää syyn siihen, miksi te rohkenitte lähestyä kaupungin muureja minun itseni ollessa henkivartioineni portin ulkopuolella?
11. Ja siksi minä olen antanut teidän pitää henkenne, että saisin tehdä kysymyksiä teille, sillä muuten olisin antanut henkivartijaini ottaa teidät hengiltä. Teillä on lupa puhua.
12. Ja kun Ammon nyt näki, että hänen oli lupa puhua, hän meni ja kumartui maahan kuninkaan edessä, ja jälleen noustessaan hän sanoi: oi, kuningas, minä olen suuresti kiitollinen Jumalalle tänä päivänä siitä, että olen vielä hengissä, ja että minun on lupa puhua; ja minä yritän puhua rohkeasti;
13. sillä minä olen varma, että jos sinä olisit tuntenut minut, sinä et olisi sallinut minua pidettävän näissä siteissä. Sillä minä olen Ammon, ja minä olen Sarahemlan jälkeläisiä

- ja olen tullut Sarahemlan maasta ottamaan selvää meidän veljistämme, jotka Senif johdatti tänne siitä maasta.
14. Ja nyt tapahtui, että Limhi Ammonin sanat kuultuansa ilostui suuresti ja sanoi: Nyt minä varmasti tiedän, että veljeni, jotka olivat Sarahemlan maassa ovat vielä elossa. Ja nyt minä olen iloitseva; ja huomenna minä annan kansanikin iloita.
  15. Sillä katso, laamanilaiset ovat orjuuttaneet meidät ja ovat panneet meille veron, joka on raskas kantaa. Ja katso, nyt meidän veljemme vapauttavat meidät orjuudestamme eli laamanilaisten käsistä, ja meistä tulee heidän orjiansa; sillä parempi on, että me olemme nefilaisten orjia, kuin että maksamme veroa laamanilaisten kuninkaalle.
  16. Ja nyt kuningas Limhi antoi henkivartijoillensä käskyn, ettei heidän pitänyt enää sitoa Ammonia eikä hänen veljiänsä, vaan käski heidän mennä kukkulalle, joka oli Siilomin pohjoispuolella, hakemaan veljensä kaupunkiin syömään ja juomaan ja levähtämään matkansa vaivoista, sillä he olivat kestäneet monenlaista; he olivat kärsineet nälkää, janoa ja väsymystä.
  17. Ja tapahtui seuraavana päivänä, että kuningas Limhi lähetti julistuksen kaikelle kansallensa, että sen tuli kokoontua temppelein luo kuulemaan, mitä hän puhuisi sille.
  18. Ja tapahtui, että kun kansa oli kokoontunut, hän puhui sille tällä tavoin, sanoen: Oi, te minun kansani, nostakaa pääanne ja olkaa lohdullisella mielellä, sillä katsokaa, aika on käsillä eli se ei ole kaukana, jolloin me emme ole enää vihollistemme alaisina, huolimatta monista taisteluistamme, jotka ovat olleet turhat; mutta minä luotan siihen, että meitä vielä odottaa menestyksellinen taistelu.
  19. Nostakaa siis pääanne ja iloitkaa ja pankaa luottamuksenne jumalaan, siihen Jumalaan, joka oli Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin Jumala, sekä siihen jumalaan, joka johdatti Israelin lapset pois Egyptin maasta ja antoi heidän kulkea Punaisen meren halki kuivaa myöten ja ruokki heitä mannalla, jotteivät he olisi tuhoutuneet erämaassa; ja paljon muuta hän teki heidän hyväksensä.
  20. Ja taaskin sama Jumala on johdattanut meidän isämme Jerusalemin maasta ja on suojellut ja varjellut kansaansa aina tähän päivään saakka; ja kauhistustemme tähden hän on meidät orjuuteen saattanut.
  21. Ja te kaikki olette todistamassa tänä päivänä, että Senif, joka valittiin tämän kansan kuninkaaksi, oli ylen halukas saamaan haltuunsa isiensä maan, minkä vuoksi häntä petti oveluudellaan ja viekkauksellaan kuningas Laaman, joka oli tehnyt liiton kuningas Senifin kanssa ja oli luovuttanut hänen käsiinsä osan maan alueista eli kaupungin sekä Siilomin kaupungin ja niitä ympäröivän maan -
  22. Ja kaiken tämän hän teki vain saattaaksensa tämän kansan valtansa alle eli orjuuttaaksensa sen. Ja katso, nyt me maksamme veroa laamanilaisten kuninkaalle, puolet maisistamme ja ohrastamme ja kaikenlaisesta viljastamme, sekä puolet lammaskatraidemme ja karjalaumojemme kasvusta; jopa puolet kaikesta siitäkin, mitä meillä on eli mitä me omistamme, laamanilaisten kuningas vaatii meiltä, taikka muuten meidän henkemme.
  23. Eikö tällainen ole raskas kantaa? Ja eikö tämä meidän koettelemuksemme ole suuri? Katso, kuinka suuri syy meillä onkaan murheeseemme.
  24. Totisesti minä sanon teille: suuret ovat meillä syyt murheeseemme; sillä katso, kuinka moni veljistämme onkaan saanut surmansa, ja heidän verensä on turhaan vuodatettu, ja kaikki pahuuden tähden.
  25. Sillä ellei tämä kansa olisi langennut syntiin, Herra ei olisi sallinut tämän suuren onnettomuuden kohdata sitä. Mutta katso, se ei tahtonut kuulla hänen sanojaan, vaan sen keskuudessa syntyi eripuraisuutta, niin että se vuodatti vertakin keskuudessaan.
  26. Ja Herran profeetan se on surmannut, Jumalan valitun miehen, joka puhui sille sen jumalattomuudesta ja kauhistuksista ja profetoi monista tulevista tapahtumista, niin myös Kristuksen tulemisesta.
  27. Ja koska hän sanoi sille, että Kristus oli Jumala, kaiken Isä, ja sanoi, että hän ottaisi ihmisen muodon, ja se olisi se esikuva, jonka mukaan ihminen alussa luotiin; eli toisin sanoen, hän sanoi, että ihminen luotiin Jumalan kuvaksi ja että Jumala tulisi alas ihmislasten keskelle, pukeutuen lihaan ja vereen ja vaeltaen maan päällä -
  28. Ja koska hän sanoi tämän, he ottivat hänet hengiltä; ja paljon muuta he tekivät, millä he vetivät Jumalan vihan päällensä. Kuka siis ihmettelee sitä, että he ovat joutuneet orjuuteen ja että heitä räsitetään ankarilla koettelemuksilla?
  29. Sillä katso, Herra on sanonut: Minä en ole auttava kansaani; vaan minä aitaan sen tien, niin että se ei menesty; ja heidän tekonsa ovat kompastuskivenä heidän tiellänsä.
  30. Ja vielä hän sanoo: Jos minun kansani kylvää saastaisuutta, se saa korjata sen akanat, pyörretuulussa, ja ne vaikuttavat kuin myrkyt.
  31. Ja vielä hän sanoo: Jos minun kansani kylvää saastaisuutta, se saa korjata itätuulta, joka tuo viipymättä tuhon.
  32. Ja katso, nyt Herran lupaus on täyttynyt, ja teitä on lyöty ja koeteltu.
  33. Mutta jos te vakain sydämin kääntyte Herran puoleen ja panette luottamuksenne häneen ja palvelette häntä koko mielenne innolla, jos te näin teette, hän on oman tahtonsa ja mielisuosionsa mukaisesti vapauttava teidät orjuudesta.

8 LUKU

Ammon saa kuulla kahdenkymmenen neljän kaiveruksen varustetun kultalevyn löytämisestä. Hän ehdottaa, että ne esitettäisiin kuningas Moosialle, profeetalle ja näkijälle.

1. Ja tapahtui, että kun kuningas Limhi oli lakannut puhumasta kansallensa, sillä hän puhui sille monista asioista, ja vain vähäisen osan niistä minä olen kirjoittanut tähän kirjaan, hän kertoi kansalleen kaiken heidän veljistään, jotka olivat Sarahemlan maassa.
2. Ja hän antoi Ammonin nousta kertomaan kansanjoukolle kaiken, mitä oli tapahtunut heidän veljillensä siitä lähtien, kun Senif oli lähtenyt maasta, aina siihen saakka, kun hän itse oli tullut siitä maasta.

3. Ja hän kertoi heille myös sen, mitä kuningas Benjamin oli viimeksi opettanut heille, ja selitti sen kuningas Limhin kansalle, jotta tämä ymmärtäisi kaiken, mitä hän puhui.
4. Ja tapahtui, että kun hän oli tehnyt kaiken tämän, kuningas Limhi lähetti kansanjoukon pois, kehoittaen kutakin lähtemään omaan kotiinsa.
5. Ja tapahtui, että hän käski tuoda Ammonin luettavaksi levyt, jotka sisälsivät hänen kansansa aikakirjat siitä lähtien, kun he lähtivät Sarahemlan maasta.
6. Ja niin pian kuin Ammon oli lukenut aikakirjat, kuningas tiedusteli häneltä, osaisiko hän selittää kieliä, ja Ammon ilmoitti hänelle, ettei hän osannut.
7. Ja kuningas sanoi hänelle: Murheissani kansani ahdistusten tähden minä lähetin neljäkymmentä kolme kansastani matkalle erämaahan hakemaan tietä Sarahemlan maahan, pyytääksemme veljiämme vapauttamaan meidät orjuudesta.
8. Ja he eksyivät erämaahan monen päivän ajaksi, ja vaikka he olivat innokkaasti yrittäneet, he eivät löytäneet Sarahemlan maata, vaan palasivat tähän maahan taivallettuaan monien vesien keskellä olevassa maassa, löydettyään maan, joka oli ihmisten ja eläinten luiden peittämä ja myös kaikenlaisten rakennusten raunioiden peittämä, löydettyään maan, jossa oli asunut yhtä monilukuinen kansa kuin Israelin sotajoukot.
9. Ja todistukseksi siitä, että se, mitä he sanoivat, on totta, he ovat tuoneet kaksikymmentä neljä täynnä kaiverruksia olevaa levyä, ja ne ovat puhdasta kultaa.
10. Ja katso, he ovat tuoneet myös rintahaarniskoja, jotka ovat suuria, ja ne ovat vaskea ja kuparia ja ovat täysin eheät.
11. Ja lisäksi he ovat tuoneet miekkoja, joiden kahvat ovat turmeltuneet ja joiden terät ovat ruosteen syövyttämät; eikä maassa ole ketään, joka pystyisi tulkitsemaan levyissä olevaa kieltä tai kaiverruksia. Sen tähden minä sanoin sinulle: Osaatko sinä kääntää?
12. Ja minä sanon sinulle vielä: Tunnetko sinä ketään, joka osaisi kääntää? Sillä minä haluaisin, että nämä muistiinpanot käännettäisiin meidän kielellemme; sillä kenties me saamme niistä tietoja sen kansan jäännöksistä, joka on tuhoutunut ja jolle nämä levyt ovat kuuluneet; tai kenties ne antavat meille tietoja itse siitä kansasta, joka on tuhoutunut; ja minä haluaisin tietää sen tuhoutumisen syyn.
13. Niin Ammon sanoi hänelle: Minä voin varmasti ilmoittaa sinulle, oi kuningas, miehen, joka osaa kääntää muistiinpanot; siis hänellä on jotakin, jonka avulla hän voi nähdä ja kääntää kaikkia muinaisajan muistiinpanoja; ja se on Jumalalta saatu lahja. Ja tällaisia sanotaan kääntäjiksi, eikä kukaan voi katsoa niihin, ellei hän ole saanut käskyä, jottei hän etsisi sellaista, mitä hänen ei pitäisi etsiä, ja tuhoutuisi. Ja sitä, joka on saanut käskyn katsoa niihin, sanotaan näkijäksi.
14. Ja katso, sen kansan kuningas, joka on Sarahemlan maassa, on se mies, joka on saanut käskyn tehdä tällaista ja joka on saanut tämän ylevän lahjan Jumalalta.
15. Ja kuningas sanoi, että näkijä on suurempi kuin profeetta.
16. Ja Ammon sanoi, että näkijä on myös ilmoituksensaaja ja profeetta; eikä kenelläkään ihmisellä voi olla suurempaa lahjaa, paitsi jos hänellä olisi Jumalan voima, mikä ei ole yhdellekään ihmiselle mahdollista; mutta ihmisellä voi olla suuri voima, kun Jumala sen hänelle antaa.
17. Mutta näkijä pystyy tietämään menneitä ja myös tulevia, ja heidän kauttansa kaikki ilmoitetaan, tai pikemminkin salaiset asiat tulevat julki ja kätkeytyt asiat joutuvat päivänvaloon; ja tuntemattomat he tekevät tunnetuiksi ja he tekevät myös tunnetuiksi asioita, jotka eivät muulla tavoin voisi tulla tunnetuiksi.
18. Siten Jumala on valmistanut keinon, jonka avulla ihminen uskon voimalla pystyy suorittamaan voimallisia ihmetekoja; sillä tavoin hän on suureksi siunaukseksi lähimmäisillensä.
19. Ja kun Ammon oli lakannut puhumasta näistä asioista, kuningas iloitsi suuresti ja kiitti jumalaa, sanoen: Epäilemättä sisältyy suuri salaisuus näihin levyihin, ja nämä kääntäjät on epäilemättä annettu kaikkien tällaisten salaisuuksien selvittämiseksi ihmislapsille.
20. Oi kuinka ihmeelliset ovat Herran työt, ja kuinka pitkämielinen hän on kansaansa kohtaan; ja kuinka sokea ja läpitunkematon onkaan ihmislasten ymmärrys, sillä he eivät etsi viisautta, eivätkä he halua sen hallitsevan heitä!
21. He ovat kuin villikatras, joka pakenee paimenelta ja hajaantuu ja joutuu metsän petojen ajettavaksi ja raadeltavaksi.

SENIFIN AIKAKIRJA - Kertomus hänen kansastaan siitä lähtien, kun se lähti Sarahemlan maasta, aina siihen aikaan saakka, kun se vapautui laamanilaisten käsistä. Käsittää luvut 9-22.

9 LUKU

Senif lähtee valtaamaan Lehi-Nefin maata. Vakoilijoina laamanilaisten keskuudessa. Kuningas Laamanin viekkaus.

1. Minä, Senif, olin saanut täydellisesti oppia nefiläisten kielen ja olin saanut tietoja Nefin maasta eli meidän isämme ensimmäisestä perintömaasta, ja minut oli lähetetty vakoilijaksi laamanilaisten keskuuteen urkkimaan selville heidän voimansa, jotta meidän sotajoukkomme saattaisi hyökätä heidän kimppuunsa ja tuhota heidät - mutta kun minä näin, mitä hyvää heidän keskuudessaan oli, minä toivoin, ettei heitä tuhottaisi.
2. Sen tähden minä kiistelín veljieni kanssa erämaassa, sillä minä tahdoin, että hallitsijamme tekisi heidän kanssaan liiton; mutta hän oli ankara ja verenhimoinen mies ja käski tappaa minut, mutta minä pelastuin paljon verenvuodatuksen jälkeen; sillä isä taisteli isää vastaan, ja veli veljeä vastaan, kunnes suurin osa sotajoukostamme oli tuhoutunut erämaassa; ja me, jotka olimme säilyneet, palasimme Sarahemlan maahan kertomaan heidän vaimoillensa ja lapsillensa, mitä oli tapahtunut.
3. Mutta minä olin ylen halukas perimään isämme maan ja keräsin sen vuoksi kaikki, jotka halusivat lähteä valtaamaan tätä maata, ja niin minä taaskin lähdin matkallemme erä-

- maahan, siihen maahan päästäkseni; mutta meidän vitsaukseksemme tulivat nälkä ja ankarat ahdistukset; sillä me olimme hitaat muistamaan Herraa, meidän Jumalaamme.
4. Monta päivää erämaassa vaellettuamme me kuitenkin pystyimme telttamme sille paikalle, missä meidän veljemme olivat saaneet surmansa ja joka oli lähellä isämme maata.
  5. Ja tapahtui, että minä taaskin menin neljän mieheni kanssa kaupunkiin, kuninkaan luo, päästäkseni selville siitä, kuinka kuningas meihin suhtautuisi, ja voisinko minä mennä väkeni kanssa rauhassa ottamaan maan haltuumme.
  6. Ja minä menin kuninkaan luo, ja hän teki minun kanssani sopimuksen, että minä saisin ottaa: haltuuni Lehi-Nefin maan ja Siilomin maan.
  7. Ja hän määräsi myös, että hänen kansansa oli lähdeittävä siitä maasta, ja minä ja minun väkeni menimme maahan ottaaksemme sen haltuumme.
  8. Ja me aloimme rakentaa rakennuksia ja korjata kaupungin muureja, Lehi-Nefin kaupungin ja Siilomin kaupungin muureja me korjasimme.
  9. Ja me aloimme viljellä maata, kasvattaen kaikenlaista viljaa, maissia, vehnää, ohraa, neasta, seumia ja kaikenlaisia hedelmäkasveja; ja me aloimme lisääntyä ja menestyä maassa.
  10. Mutta sen, että kuningas Laaman luovutti maan meidän haltuumme, hän teki oveluut-taan ja viekkauttaan saattaaksensa minun kansani orjuuteen.
  11. Sen tähden tapahtui, että kun me olimme asuneet maassa kahdentoista vuoden ajan, kuningas Laaman alkoi käydä levottomaksi, peläten, ettei minun kansani vain mitenkään tulisi väkeväksi tässä maassa, ja etteivät he pystyisi saamaan siitä voittoa ja sitä orjuuttamaan.
  12. Ja he olivat laiska ja epäjumalia palveleva kansa; sen tähden he halusivat saattaa meidät orjuuteen, jotta he voisivat elää yltykkylläisyydessä meidän kättemme työllä, niin, jotta he voisivat nautiskella meidän kotojemme laumojen kustannuksella.
  13. Sen tähden tapahtui, että kuningas Laaman alkoi yllyttää kansaansa taistelemaan minun kansaani vastaan; ja niin alkoi olla sotia ja taisteluja maassa.
  14. Sillä minun kolmantenatoista hallitusvuoteni Nefin maassa, Siilomin maan eteläpuolella, kun kansani juotti ja laidunsi laumojansa ja viljeli maatansa, sen kimppuun hyökkäsi monilukuinen laamanilaisten sotajoukko, alkaen surmata heitä ja ryöstää heidän karjalaumojansa sekä viljaa heidän pelloitansa.
  15. Ja tapahtui, että he pakenivat, kaikki jotka eivät olleet joutuneet kiinni, Nefin kaupunkiin ja pysyivät minua suojelemaan itseään.
  16. Ja tapahtui, että minä aseistin heidät jousilla ja nuolilla, miekoilla ja käyrämiekoilla, nuijilla ja lingoilla ja kaikenlaisilla aseilla, mitä vain saatoimme keksiä, ja minä ja minun kansani lähdimme taistelemaan laamanilaisia vastaan.
  17. Herran voimassa me lähdimme taistelemaan laamanilaisia vastaan, sillä minä ja minun kansani huusimme voimallisesti Herraa vapauttamaan meidät vihollistemme käsistä, sillä me olimme heränneet muistamaan isämme vapautumista.
  18. Ja Jumala kuuli meidän huutomme ja vastasi meidän rukouksiimme; ja me etenimme hänen väkevyydessänsä; laamanilaisia vastaan me kävimme ja yhden päivän ja yön aikana me kaadoimme kolmetuhatta ja neljäkymmentäkolme; me kaadoimme heitä, kunnes olimme karkoittaneet heidät maastamme.
  19. Ja minä itse omin käsin autoin heidän kaatuneidensa hautaamisessa. Ja katso, suureksi suruksemme ja murheeksemme oli kaksisataa seitsemänkymmentä yhdeksän meidän veljistämme kaatunut.

10 LUKU

Kuningas Laaman kuolee. Senif ja hänen kansansa pitävät puolensa sortajiaan vastaan.

1. Ja tapahtui, että me jälleen aloimme lujittaa valtakuntaa ja hallitsimme rauhassa maata. Ja minä määräsin tehtäväksi kaikenlaisia sota-aseita, jotta minulla siten olisi aseita kansalleni siitä varalta, että laamanilaiset jälleen ryhtyisivät sotaan minun kansaani vastaan.
2. Ja minä asetin vartioita kaikille maan äärille, jotta laamanilaiset eivät toistamiseen pääsisi meitä odottamatta yllättämään ja tuhoamaan; ja siten minä vartioin kansaani ja karjalaumojani ja varjelin niitä joutumasta vihollistemme käsiin.
3. Ja tapahtui, että me pidimme hallussamme isämme maata monen vuoden ajan, kokonaista kaksikymmentä kaksi vuotta.
4. Ja minä huolehdin siitä, että miehet viljelivät maata kasvattaen kaikenlaisia viljalaatuja ja kaikenkaltaisia hedelmiä.
5. Ja minä huolehdin siitä, että naiset kehräsivät ja ahersivat ja tekivät työtä ja valmistivat kaikenlaista hienoa liinakangasta sekä kaikenlaisia kankaita alastomuutemme verhoksi; ja näin me menestyimme maassa - näin meillä oli yhtämittäinen rauha maassa kahdenkymmenen kahden vuoden ajan.
6. Ja tapahtui, että kuningas Laaman kuoli ja hänen poikansa alkoi hallita hänen jälkeensä, ja hän alkoi yllyttää kansaansa nousemaan minun kansaani vastaan; niin he alkoivat valmistautua sotaan ja tulla taistelemaan minun kansaani vastaan.
7. Mutta minä olin lähettänyt vakoilijoitani kaikkialle Semlonin maahan päästäkseni selville heidän valmisteluistansa, että voisin olla varuillani heitä vastaan, niin että he eivät pääsisi yllättämään minun kansaani ja tuhoamaan sitä.
8. Ja tapahtui, että he hyökkäsivät Siilomin maan pohjoisosaan monilukuisine sotajoukkoinen, miehet aseistettuina jousin, nuolin, miekoin ja käyrämiekoin ja kivin ja lingo; ja heidän päänsä olivat paljaiksi ajellut, ja he olivat vyöttäneet kupeensa nahkavyöllä.
9. Ja tapahtui, että minä käskin piilottaa kansani naiset ja lapset erämaahan; ja minä määräsin myös, että kaikkien minun vanhojen miesteni, jotka saattoivat asetta kantaa, sekä kaikkien nuorten miesteni, jotka pystyivät asetta kantamaan, oli kokoonnuttava läheteäksensä taistelemaan laamanilaisia vastaan; ja minä järjestin heidät kukin paikallensa, ikänsä mukaan.

10. Ja tapahtui, että me lähdimme taistelemaan laamanilaisia vastaan; ja vieläpä minäkin vanhalla iälläni lähdin taistelemaan laamanilaisia vastaan. Ja tapahtui, että me lähdimme taistelemaan Herran voimassa.
11. Mutta laamanilaiset eivät tienneet mitään Herrasta eivätkä Herran voimasta; sen tähden he luottivat omaan voimaansa. Mitä ihmisvoimaan tulee, he olivat voimakas kansa.
12. He olivat hurja ja julma ja verenhimoinen kansa, joka uskoi isäinsä perimätietoon, joka on tämä: he uskoivat, että heidät oli karkoitettu Jerusalemin maasta isäinsä pahojen tekojen tähden ja että heidän veljensä olivat tehneet heille vääryyttä erämaassa, ja että he myös meren yli tultaessa olivat saaneet vääryyttä osakseen;
13. ja vielä, että he olivat kärsineet vääryyttä ensimmäisessä perintömaassansa meren poikki purjehdittuansa, ja kaiken tämän siksi, että Nefi oli uskollisempi Herran käskyjen pitämisessä ja Herra sen tähden suosi häntä, sillä Herra kuuli hänen rukouksensa ja vastasi niihin, ja hän ryhtyi johtamaan heitä heidän matkallaan erämaassa.
14. Ja hänen veljensä olivat hänelle vihoissansa, koska he eivät ymmärtäneet Herran teitä; myös merellä he olivat hänelle vihoissansa, koska he paaduttivat sydämensä Herraa vastaan.
15. Ja vielä he olivat hänelle vihoissansa, kun he saapuivat luvattuun maahan, koska he sanoivat hänen ottaneen kansan johdon heidän käsistensä; ja he yrittivät tappa hänet.
16. Ja vielä he olivat hänelle vihoissansa, koska hän lähti erämaahan, kuten Herra oli käskenyt hänen tehdä, ja otti aikakirjat, jotka oli kaiverrettu vaskilevyihin, sillä he sanoivat, että hän ryösti ne.
17. Ja näin he ovat opettaneet lapsiansa vihaamaan heitä, murhaamaan heitä ja rosvoamaan ja ryöstämään heitä ja tekemään kaikkensa heidät tuhotaksensa; sen tähden he tuntevat ikuista vihaa Nefin lapsia kohtaan.
18. Juuri tästä syystä kuningas Laaman oveluutensa ja valheellisen viekkautensa ja kauniiden lupaustensa avulla sai petetyksi minut, niin että minä olen tuonut tämän kansani tähän maahan heidän tuhottavaksensa; ja nämä monet vuodet me olemme kärsineet tässä maassa.
19. Ja nyt minä, Senif, tämän kaiken kansalleni laamanilaisista kerrottua kannustin sitä lähtemään voimainsa mukaan taistelemaan Herraan luottaen; ja niin me taistelimme heitä vastaan silmätysten.
20. Ja tapahtui, että me karkoitimme heidät jälleen maastamme; ja me kaadoimme heitä suuressa taistelussa niin paljon, että emme heitä laskeneet.
21. Ja tapahtui, että me palasimme taas omaan maahamme, ja minun kansani alkoi taas paimentaa laumojansa ja viljellä maatansa.
22. Ja niin minä vanhetessani uskoin valtakuntani yhdelle pojistani; sen tähden minä en enää sano mitään. Ja Herra siunatkoon kansaani. Amen.

11 LUKU

Jumalaton kuningas Nooa ja hänen pappinsa. Profeetta Abinadi tuomitsee vallitsevan jumalattomuuden. Kuningas Nooa tavoittelee hänen henkeänsä.

1. Ja nyt tapahtui, että Senif luovutti valtakunnan Nooalle, yhdelle pojistansa; niin Nooa alkoi hallita hänen sijastansa; eikä hän vaeltanut isänsä teitä.
2. Sillä katso, hän ei pitänyt Jumalan käskyjä, vaan noudatti oman sydämensä haluja. Ja hänellä oli monta vaimoa ja sivuvaimoa. Ja hän johdatti kansaansa tekemään syntiä ja tekemään sellaista, mikä oli kauhistus Herran silmissä. Saattoivatpa he itsensä syytäksi haureuteenkin ja kaikenlaiseen jumalattomuuteen.
3. Ja hän verotti heitä viidenneksellä kaikesta heidän omaisuudestaan, viidenneksellä heidän kullastansa ja hopeastansa ja viidenneksellä heidän siffistänsä ja kuparistansa ja heidän vaskestansa ja raudastansa; ja viidennellä osalla heidän lihotuskarjastansa; ja myös viidenneksellä kaikesta heidän viljastansa.
4. Ja kaiken tämän hän otti itsensä ja vaimojensa ja sivuvaimojensa elatukseksi, ja myös pappinsa ja heidän vaimojensa ja sivuvaimojensa elatukseksi; näin hän oli muuttanut valtakunnan asiat.
5. Sillä hän pani viralta kaikki papit, jotka hänen isänsä oli vihkinyt ja vihki heidän sijaansa uusia, sellaisia, jotka olivat sydämelteään ylpeitä ja korskeita.
6. Ja siten he saivat elantonsa joutilaisuudessaan ja epäjumalia palvellessansa ja hau-reudessaan niistä veroista, jotka kuningas Nooa oli määrännyt kansallensa; täten kansa teki ankarasti työtä elättääksensä jumalattomuutta.
7. Ja heistäkin tuli epäjumalain palvelijoita, sillä kuningas ja papit saivat heidät petetyksi tyhjillä ja liukkailla sanoilla; sillä he puhuivat heille houkutellen.
8. Ja tapahtui, että kuningas Nooa rakensi paljon upeita ja avaria rakennuksia, ja hän koristeli ne hienoilla puutoilla ja kaikenlaisilla kallisarvoisilla esineillä, jotka oli tehty kullasta, hopeasta, raudasta, vaskesta, siffistä ja kuparista;
9. ja hän rakensi myös itselleen avaran palatsin, ja sen keskelle valtaistuimen, mikä kaikki oli hienoa puuta ja oli koristeltu kullalla ja hopealla ja kalleuksilla.
10. Ja hän määräsi myös, että hänen työmiestensä oli valmistettava kaikenlaisia hienoja töitä jalosta puusta, kuparista ja vaskesta temppelin seinien sisäpuolelle.
11. Ja ne istuimet, jotka olivat tarkoitettut ylipappeja varten ja jotka olivat kaikkia muita istuimia ylempänä, hän koristeli puhtaalla kullalla; ja hän rakennutti niiden eteen suoja-kaiteen, jotta he voisivat nojata ruumiillaan ja käsillään sitä vastaan puhuessaan hänen kansallensa valheellisia ja tyhjiä sanoja.
12. Ja tapahtui, että hän rakensi tornin temppelin lähelle, ylen korkean tornin, jopa niin korkean, että hän noustessaan sen huippuun saattoi nähdä yli koko Siilomin maan ja myös Semlonin maan, joka oli laamanilaisten hallussa; yli aivan kaiken ympärillä olevan maan hän saattoi nähdä;
13. ja tapahtui, että hän rakennutti paljon rakennuksia Siilomin maahan; ja hän rakennutti suuren tornin Siilomin maan pohjoispuolella olevalle kukkulalle, joka oli ollut Nefin las-

- ten turvapaikkana niihin aikoihin, kun he pakenivat maasta; ja tähän hän käytti ne rikkaudet, jotka hän sai kansaansa verottamalla.
14. Ja tapahtui, että hän kiinnitti sydämensä rikkauksiinsa, ja hän kulutti aikaansa hillittömässä elämässä vaimojensa ja sivuvaimojensa kanssa; ja niin viettivät myös hänen pappinsa aikansa porttojen parissa.
  15. Ja tapahtui, että hän istutti viinitarhoja kaikkialle maahan; ja hän rakensi viinikuurnia ja teki ylen määrin viiniä; ja siten hänestä tuli viininjuomari, ja samoin hänen kansastansa.
  16. Ja tapahtui, että laamanilaiset alkoivat hyökkäillä hänen kansansa kimppuun, mistä heitä vähälukuisina ryhminä tapasivat, tappaen heitä heidän vainioillansa ja heidän ollessaan paimentamassa laumojansa.
  17. Ja kuningas Nooa lähetti vartiomiehiä kaikkialle maahan pitämään heitä loitolla, mutta hän ei lähettänyt heitä riittävän paljon, ja laamanilaiset kävivät heidän kimppuunsa surmaten heitä, ja ajoivat paljon heidän laumojansa pois maasta; näin laamanilaiset alkoivat tuhota heitä ja purkaa vihaansa heihin.
  18. Ja tapahtui, että kuningas Nooa lähetti sotajoukkonsa heitä vastaan, ja heidät karkoitettiin takaisin, tai heidät karkoitettiin takaisin joksikin aikaa; sen tähden he palasivat riemuiten saaliistansa.
  19. Mutta tämän suuren voiton tähden heidän sydämensä täyttyivät ylpeydestä; he kerskasivat omasta voimastansa, sanoen, että viisikymmentä heikäläistä pystyi pitämään puolensa tuhansia laamanilaisia vastaan; ja näin he kerskasivat nauttien verestä ja veljensä veren vuodatuksesta, ja näin tapahtui heidän kuninkaansa ja heidän pappiansa jumalattomuuden tähden.
  20. Ja tapahtui, että heidän keskuudessaan oli mies, jonka nimi oli Abinadi; ja hän meni heidän keskuuteensa ja alkoi profetoida, sanoen: Katso näin sanoo Herra, ja näin hän on käskenyt minua, sanoen: Mene ja sano tälle kansalle: näin sanoo Herra - voi tätä kansaa, sillä minä olen nähnyt sen kauhistukset, jumalattomuuden ja haureuden, ja ellei se tee parannusta, minä rankaisen sitä vihassani.
  21. Ja elleivät he tee parannusta ja käänny Herran, heidän Jumalansa puoleen, niin katso, minä luovutan heidät heidän vihollistensa käsiin, ja heidät viedään orjuuteen, ja heitä kuritetaan heidän vihollistensa kädellä.
  22. Ja on tapahtuva, että he oppivat tuntemaan, että minä olen Herra, heidän Jumalansa, ja olen kiivas Jumala, joka koston kansani pahat teot.
  23. Ja on tapahtuva, että ellei tämä kansa tee parannusta ja käänny Herran, Jumalansa, puoleen, se joutuu orjuuteen; eikä kukaan ole sitä vapauttava, paitsi Herra, Kaikkivaltias Jumala.
  24. Ja on tapahtuva, että kun he huutavat minua avuksensa, niin minä olen oleva hidas kuulemaan heidän huutonsa; ja minä sallin heidän vihollistensa kukistaa heidät.
  25. Ja elleivät he säkissä ja tuhkassa tee parannusta ja huuda voimallisesti avuksensa Herraa Jumalaansa, minä en kuule heidän rukouksiensa enkä päästä heitä heidän kärsimyksistensä; ja näin sanoo Herra, ja näin hän on käskenyt minun sanoa.
  26. Mutta tapahtui Abinadin puhuttua nämä sanat heille, että he vihastuivat häneen ja taivoittivat hänen henkeään; mutta Herra pelasti hänet heidän käsistensä.
  27. Kun nyt kuningas Nooa oli kuullut, mitä Abinadi oli puhunut kansalle, hänkin vihastui, ja hän sanoi: Kuka on Abinadi, että hän tuomitsisi minut ja minun kansani, tai kuka on se Herra, joka on saattava kansani kärsittäväksi moisen koettelemuksen?
  28. Minä käsken teidän tuoda Abinadin tänne, ottaakseni hänet hengiltä, sillä hän on sanonut tämän yllyttääkseen kansani miehet vihaan toinen toistansa vastaan ja saadakseen aikaan eripuraisuutta minun kansani keskuudessa; siksi minä olen surmaava hänet.
  29. Ja kansan silmät olivat sokaistut; sen tähden se paadutti sydämensä Abinadin sanoja vastaan, ja tästä alkaen se koetti saada häntä kiinni. Ja kuningas Nooa paadutti sydämensä Herran sanaa vastaan, eikä hän tehnyt parannusta pahoista teoistansa.

12 LUKU

Abinadi heitetään vankeuteen, koska hän on paljastanut väärintekijät. Väärät papit langettavat hänelle tuomion. He joutuvat häpeään.

1. Ja tapahtui, että kun Abinadi kahden vuoden kuluttua tuli heidän keskuuteensa valesuussa, he eivät tunteneet häntä, ja hän alkoi profetoida heidän keskuudessaan, sanoen: Näin Herra on käskenyt minua, sanoen - Abinadi, mene ja profetoi tälle kansalleni, sillä se on paaduttanut sydämensä minun sanojani vastaan; se ei ole tehnyt parannusta pahoista teoistansa; sen tähden minä rankaisen sitä vihassani, vihani hehkussa minä rankaisen sitä sen syntien ja kauhistusten tähden.
2. Voi tätä sukupolvea! Ja Herra sanoi minulle: Ojenna kätesi ja profetoi, sanoen: Näin sanoo Herra - on tapahtuva, että tämä sukupolvi syntiensä tähden joutuu orjuuteen ja saamaan lyönnejä poskillensa; ja ihmiset vainoavat heitä, ja heidät surmataan; ja ilmojen korppikotkat, koirat ja villieläimet raatelevat heidän lihaansa.
3. Ja on tapahtuva, että kuningas Nooaan henki arvioidaan samanarvoiseksi kuin vaatekap-pale tulisessa pätsissä, sillä hän on tietävä, että minä olen Herra.
4. Ja on tapahtuva, että minä koettelen tätä kansaani ankarilla kärsimyksillä, nälnhädällä ja rutolla, ja minä saatan heidät parkumaan koko päiväkauden.
5. Ja minä sälytän heidän kannettavakseen taakkoja, ja kuin mykkää aasia heitä ajetaan eteenpäin.
6. Ja on tapahtuva, että minä lähetän heille rakeita, ja ne lyövät heitä, ja heitä lyödään myös itätuulella; ja myös hyönteiset vainoavat heidän maatansa ja syövät heidän viljan-sa.
7. Ja heitä kuritetaan ankaralla rutolla - ja kaikki tämän minä teen heidän syntiensä ja kauhistustensa tähden.
8. Ja on tapahtuva, että elleivät he tee parannusta, minä täydellisesti hävitän heidät maan päältä, mutta he tulevat jättämään jälkeensä aikakirjoja, ja minä säilytän ne muita kansoja varten, jotka ottavat maan haltuunsa; ja tämän minä teen paljastaakseni tämän

- kansan kauhistukset muille kansakunnille. Ja Abinadi profetoi paljon tätä kansaa vastaan.
9. Ja tapahtui, että he vihastuivat häneen; ja he ottivat hänet kiinni ja veivät hänet sidottuna kuninkaan eteen ja sanoivat kuninkaalle: Katso, me olemme tuoneet eteesi miehen, joka on profetoinut pahaa kansastasi, sanoen, että Jumala tuhoaa sen.
  10. Ja hän profetoi myös pahaa sinusta, sanoen, että sinun henkesi on oleva kuin vaatekapale tulisessa pätsissä.
  11. Ja lisäksi hän sanoo, että sinä olet oleva kuin korsi, kuin kuiva korsi vainiolla, jonka ylitse eläimet juoksevat, tallaten sen jalkainsa alle.
  12. Ja lisäksi hän sanoo, että sinä olet oleva kuin ohdakkeen kukinto, joka täysin kypsyttyään tuulen puhaltaessa hajaantuu pitkin maan pintaa. Ja hän väittää, että Herra on sen sanonut. Ja hän sanoo kaiken tämän kohtaavan sinua, ellet sinä tee parannusta, ja näin on tapahtuva sinun syntiesi tähden.
  13. Ja nyt, oi kuningas, mitä suurta pahaa sinä olet tehnyt, tai mihin suuriin synteihin sinun kansasi on syyllistynyt, että Jumalan pitäisi meidät tuomita, tai tämän miehen langettaa tuomionsa?
  14. Sillä katso, oi kuningas, me olemme syyttömät, etkä sinä, oi kuningas, ole syntiä tehnyt; tämä mies on siis valehdellut sinusta ja hän on turhia profetoinut.
  15. Ja katso, me olemme voimakkaat, me emme joudu orjuuteen taikka vihollistemme vangiksi; ja sinä olet menestynyt tässä maassa ja olet vastakin menestyvä.
  16. Katso, tässä on se mies, me luovutamme hänet sinun käsiisi; tee hänelle, mitä hyväksi näet.
  17. Ja tapahtui, että kuningas Nooa käski heittää Abinadin vankeuteen; ja hän määräsi, että pappien oli kokoonnuttava, jotta hän voisi neuvotella heidän kanssaan, mitä hän hänelle tekisi.
  18. Ja tapahtui, että he sanoivat kuninkaalle: Tuo hänet tänne, jotta kuulustelisimme häntä; ja kuningas käski tuoda hänet heidän eteensä.
  19. Ja he alkoivat kuulustella häntä saadakseen hänet puhumaan ristiin ja siten keksiäkseen jotakin, mistä häntä syyttää: mutta hän vastaili heille rohkeasti ja piti puolensa kaikkia heidän kysymyksiänsä vastaan heidän hämmästyksensä: sillä hän piti puolensa kaikkia heidän kysymyksiänsä vastaan ja kumosi kaikki heidän puheensa.
  20. Ja tapahtui, että yksi heistä sanoi hänelle: Mitä tarkoittaa se, mitä on kirjoitettu ja mitä meidän isämme ovat opettaneet, sanoen:
  21. Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille: Sinun Jumalasi hallitsee;
  22. vartijasi korottavat äänensä, yhteen ääneen he laulavat, sillä he näkevät silmästä silmään, kun Herra tuo takaisin Siionin;
  23. puhjetkaa riemuun, laulakaa kaikki, te Jerusalemin rauniot, sillä Herra on lohduttanut kansansa, hän on lunastanut Jerusalemin;
  24. Herra on paljastanut pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme pelastuksen.
  25. Ja nyt Abinadi sanoi heille: Oletteko te pappeja ja opettavinanne tätä kansaa, ja ymmärtävinanne profetian henkeä, ja kuitenkin minulta haluatte kuulla, mitä nämä sanat merkitsevät?
  26. Minä sanon teille: voi teitä, jotka vääristelette Herran tiet! Sillä jos te nämä sanat ymmärrätte, te ette ole niitä opettaneet; sen tähden te olette vääristelleet Herran tiet.
  27. Te ette ole sydämessänne kilvoitelleet ymmärrykseen päästäksenne; siksi te ette ole olleet ymmärtäviä. Mitä te siis opetatte tälle kansalle?
  28. Ja he sanoivat: Me opetamme Mooseksen lakia.
  29. Ja hän sanoi heille taaskin: Jos te Mooseksen lakia opetatte, niin miksi ette sitä pidä? Miksi kiinnitätte sydämenne rikkauksiinne? Miksi te teette aviorikoksia ja tuhlaatte voimanne porttojen parissa, ja johdatatte tätä kansaa syntiä tekemään, niin että Herran on lähetettävä minut profetoimaan tätä kansaa vastaan, suurta onnettomuutta tälle kansalle?
  30. Ettekö tiedä, että minä sanon totuuden? Totisesti te tiedätte, että minä sanon totuuden, ja teidän pitäisi vapista Jumalan edessä.
  31. Ja on tapahtuva, että teitä lyödään teidän syntienne tähden, sillä te Olette sanoneet opettavanne Mooseksen lakia. Ja mitä te tiedätte Mooseksen laista? Tuleeko pelastus Mooseksen lain kautta? Mitä te sanotte?
  32. Ja he vastasivat ja sanoivat pelastuksen tulevan Mooseksen lain kautta.
  33. Mutta nyt Abinadi sanoi heille: Minä tiedän, että jos te pidätte Jumalan käskyt, te pelastutte; totisesti, jos te pidätte ne käskyt, jotka Herra antoi Moosekselle Siinain vuorella, sanoen:
  34. Minä olen Herra, sinun jumalasi, joka olen vienyt sinut pois Egyptin maasta, orjuuden huoneesta.
  35. Älä pidä muuta Jumalaa minun rinnallani.
  36. Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä tai vaassa, äläkä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä.
  37. Nyt Abinadi sanoi heille: oletteko te tehneet kaiken tämän? Minä sanon teille: Ette ole. Ja oletteko te opettaneet tätä kansaa tekemään kaiken tämän? Minä sanon teille: Ette ole.

13 LUKU

Profeetta Abinadi pitää jumalallisen voiman suojelemana puolensa pappeja vastaan, vedoten lakiin ja evankeliumiin.

1. Ja kun kuningas oli kuullut nämä sanat, hän sanoi papeillensa: viekää pois tämä mies ja ottakaa hänet hengiltä; mitä tekemistä meillä on hänen kanssansa, sillä hän on hullu.
2. Ja he nousivat istuimiltaan yrittäen käydä häneen käsiksi: mutta hän piti puolensa heitä vastaan ja sanoi heille:

3. Älkää koskeko minuun, sillä Jumala on lyövä teitä, jos te käytte minuun käsiksi, sillä minä en ole antanut sitä sanomaa, jonka Herra lähetti minut antamaan; enkä minä ole sanonut teille, mitä te pyysitte minua sanomaan; sen tähden ei Jumala salli, että minut surmataan tällä hetkellä.
4. Vaan minun on täytettävä käskyt, jotka Jumala on antanut minulle, ja koska minä olen sanonut teille totuuden, te olette minulle vihoissanne. Ja edelleen, koska minä olen puhunut Jumalan sanaa, te olette päätelleet, että minä olen hullu.
5. Ja tapahtui Abinadin sanottua nämä sanat, että kuningas Nooan miehet eivät uskaltaneet käydä häneen käsiksi, sillä hänen päällänsä oli Herran Henki; ja hänen kasvoistaan heijastui ihmeellinen kirkkaus, aivan kuin Mooseksen kasvoista, kun tämä Siinain vuorella puhui Herran kanssa.
6. Ja hän puhui Jumalan voimalla ja valtuudella; ja hän jatkoi puhettaan, sanoen:
7. Te näette, ettei teillä ole valtaa ottaa minua hengiltä; sen tähden minä ilmoitan loppuun sanomani. Ja minä huomaan, että teidän sydäntänne viiltää, kun minä sanon teille totuuden synneistänne.
8. Ja minun sanani täyttävät teidät ihmetyksellä, hämmästyksellä ja vihalla.
9. Mutta minä puhun loppuun sanomani; ja sitten on yhdentekevää, minne minä menen, jos pelastun.
10. Mutta sen verran minä sanon teille, että se, mitä te teette tämän jälkeen minulle, on oleva ikään kuin tulevien tapahtumien vertauskuvana ja varjona.
11. Ja nyt minä luen teille loput Jumalan käskyistä, sillä minä huomaan, että ne eivät ole kirjoitettuina teidän sydämiinne; minä huomaan, että te olette opetelleet ja opettaneet syntiä suurimman osan elämästänne.
12. Ja nyt te muistatte minun sanoneen teille: Älä tee itsellesi jumalankuvaa, äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, äläkä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla.
13. Ja edelleen: Älä kumarra niitä, äläkä palvele niitä, sillä minä, Herra, sinun Jumalasi olen kiivas Jumala, joka koston isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljanteen polveen, niille, jotka minua vihaavat;
14. mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni.
15. Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen nimensä turhaan lausuu.
16. Muista pyhittää lepopäivä.
17. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi;
18. mutta seitsemäntenä päivänä, Herran, sinun Jumalasi sapattina, älä sinä, älköönkään sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi, älköönkään muukalaisesi, joka sinun porteissasi on.
19. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren, ja kaikki, mitä niissä on; sen tähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.
20. Kunnioita isäsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.
21. Älä tapa.
22. Älä tee huorin. Älä varasta.
23. Älä sano väärää todistusta lähimmäisestasi.
24. Älä himoitse lähimmäisesi huonetta, älä himoitse lähimmäisesi vaimoa äläkä hänen palvelijaansa, palvelijatartaan, härkänsä, aasiansa äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.
25. Ja tapahtui, että kun Abinadi oli lopettanut puheensa, hän sanoi heille: Oletteko te opettaneet tätä kansaa tekemään kaiken tämän näiden käskyjen pitämiseksi?
26. Minä sanon teille: Ette; sillä jos te olisitte, Herra ei olisi lähettänyt minua profetoimaan pahaa tästä kansasta.
27. Ja nyt te olette sanoneet, että pelastus tulee Mooseksen lain kautta. Minä sanon teille, että vielä on tarpeen, että te noudatatte Mooseksen lakia; mutta minä sanon teille, että tulee aika, jolloin Mooseksen lain noudattaminen ei enää ole tarpeen.
28. Ja lisäksi minä sanon teille, ettei pelastus tule yksistään lain kautta, ja ellei tapahtuisi sovutusta, jonka Jumala itse suorittaa kansansa syntien ja pahojen tekojen tähden, sen täytyisi väistämättömästi hukkua Mooseksen laista huolimatta.
29. Ja nyt minä sanon teille, että lain antaminen Israelin lapsille oli tarpeen, niin, vieläpä hyvin ankaran lain antaminen, sillä he olivat niskurikansa, kärkkäät syntiin ja hitaat muistamaan Herraa Jumalaansa;
30. sen tähden heille annettiin laki, määräyksiä ja säädöksiä sisältävä laki, jota heidän oli tiukasti noudatettava päivästä päivään, etteivät unohtaisi Jumalaa ja velvollisuuttansa häntä kohtaan.
31. Mutta katso, minä sanon teille, että kaikki tämä oli sen vertauskuvaa, mikä on tuleva.
32. Mutta ymmärsivätkö he lakia? Minä sanon teille: Eivät, kaikki eivät ymmärtäneet lakia; ja tämä johtui heidän sydämensä kovuudesta; sillä he eivät ymmärtäneet, ettei yksikään ihminen voinut pelastua muulla tavoin kuin Jumalan lunastuksen kautta.
33. Sillä katso, eikö Mooses profetoanut heille Messiaan tulemisesta, ja että Jumala lunastaisi kansansa? Ja entä kaikki profeetat, jotka maailman alusta saakka ovat profetoineet - eivätkö he ole enemmän tai vähemmän puhuneet näistä asioista?
34. Eivätkö he ole sanoneet, että Jumala itse tulisi alas ihmislasten keskelle ja ottaisi ihmisen muodon, ja tulisi suuressa voimassa maan päälle?
35. Ja eivätkö he myös ole sanoneet, että hän saisi aikaan kuolleiden ylösnousemuksen, ja että häntä itseään lyötäisiin ja vaivattaisiin?

14 LUKU

Abinadi lainaa Jesajaa puhuessaan kuningas Nooan papeille. Vertaa Jesajan 53 lukuun.

1. Eikö Jesaja sano: Kuka on meidän sanomamme uskonut, ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan.

2. Sillä hän on kasvava hänen edessään kuin hento taimi ja kuin juuri kuivasta maasta; hänellä ei ole muotoa eikä kauneutta, ja kun me näemme hänet, ei hänessä ole näköä, johon me mieltäisimme.
3. Hän on ylenkatsottu ja ihmisten hylkäämä, surujen mies ja murheen tuttava, ja me ikään kuin peitimme kasvomme häneltä; hän oli halveksittu, emmekä me häntä minäkään pitäneet.
4. Totisesti hän on kantanut meidän murheemme ja sälyttänyt päällensä meidän surumme; mutta me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana.
5. Mutta hän oli haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, hän oli runneltu meidän pahain tekojemme tähden; rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi; ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.
6. Kaikki me olemme kulkeneet eksesissä kuin lampaat; kukin meistä on poikennut omalle tielleen, ja Herra on heittänyt hänen päällensä kaikkien meidän pahat tekemme.
7. Häntä kiusattiin ja häntä vaivattiin, eikä hän suutansa avannut; niin kuin karitsa hänet teuraaksi viedään, ja kuten lammias keritsijänsä edessä on ääneti, niin ei hän suutansa avannut.
8. Hänet otettiin vankeudesta ja tuomiolta, ja kuka kertoo hänen sukunsa? Sillä hänet temmattiin pois elävien maasta; minun kansani rikkomusten tähden kohtasi rangaistus häntä.
9. Ja hänelle annettiin hauta jumalattomien joukossa, ja rikkaiden kanssa kuoltuansa, sillä hän ei ollut mitään paha tehnyt, eikä petosta ollut hänen suussansa.
10. Mutta Herra näki hyväksi runnella häntä; hän on antanut hänen kestää tuskaa; kun sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, hän saa nähdä jälkeläisensä, hänen elinpäivänsä pitenevät, ja Herran mielisuosio on toteutuva hänen kauttansa.
11. Hän saa nähdä sielunsa vaivannäön, ja hänellä on oleva kyllin; tuntemuksensa kautta minun vanhurskas palvelijani vanhurskauttaa monet; sillä hän on kantava heidän pahat tekonsa.
12. Sen tähden minä jaan hänelle osan suurten joukossa, ja väkevien kanssa hän saaliin jakaa; sillä hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan, ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, ja hän kantoi monien synnit ja rukoili pahantekijäin puolesta.

15 LUKU

Abinadin profetia. Jumala itse on tuleva maan päälle lunastamaan kansansa. Miksi Jeesusta Kristusta sanotaan Isäksi ja Pojaksi.

1. Ja nyt Abinadi sanoi heille: Minä haluaisin teidän ymmärtävän, että Jumala itse on tuleva alas ihmislasten keskuuteen ja lunastava kansansa.
2. Ja koska hän asuu lihassa, häntä sanotaan Jumalan Pojaksi, ja koska hän on alistanut lihan Isän tahtoon ja on Isä ja Poika -
3. Isä, koska hän sikisi Jumalan voimasta, ja Poika, lihan mukaan; näin hänestä tuli Isä ja Poika -
4. ja he ovat yksi Jumala, itse taivaan ja maan iankaikkinen isä.
5. Ja siten liha joutuu Hengen alaiseksi, eli Poika Isän alaiseksi, jotka ovat yksi Jumala, joutuu kiusauksiin, mutta ei anna kiusaukselle myöten, vaan sallii itseään pilkattavan ja ruoskittavan ja ulos ajettavan ja sallii kansansa kieltää hänet.
6. Ja kaiken tämän jälkeen monia voimallisia ihmetekoja ihmislasten keskuudessa suorittuaan hänet viedään, kuten Jesaja sanoi: niin kuin lammias keritsijän edessä on ääneti, niin ei hänkään suutansa avannut.
7. Niin hänet viedään, ristiinnaulitaan ja surmataan, ja liha joutuu kuoleman alaiseksi, ja Pojan tahto sulautuu Isän tahtoon.
8. Ja siten Jumala murtaa kuoleman kahleet saatuaan voiton kuolemasta, antaen Pojalle vallan rukoilla ihmislasten puolesta -
9. koska hän on noussut taivaaseen armahtavan rakkauden läpitunkemana, on täynnä sääliä ihmislapsia kohtaan, seisoo heidän ja oikeudenmukaisuuden välillä, on murtautunut kuoleman kahleet, ottanut kantaaksensa heidän syntinsä ja rikkomuksensa, on lunastanut heidät ja tyydyttänyt oikeudenmukaisuuden vaatimukset.
10. Ja nyt minä sanon teille: Kuka kertoo hänen sukunsa? Katso minä sanon teille, että kun hänen sielunsa on tehty vikauhriksi, hän on näkevä jälkeläisensä. Ja mitä te sanotte nyt? Ja kutka ovat hänen jälkeläisensä?
11. Katso, minä sanon teille, että ne, jotka ovat kuulleet profeettojen sanat, kaikkien niiden pyhien profeettojen, jotka ovat profetoineet Herran tulemisesta - minä sanon teille, että kaikki ne, jota ovat kallistaneet korvansa heidän sanoillensa ja uskoneet, että Herra lunastaisi kansansa, ja ovat odottaneet sitä päivää saadakseen syntinsä anteeksi, minä sanon teille, että nämä ovat hänen jälkeläisensä, eli he ovat Jumalan valtakunnan perillisiä.
12. Sillä nämä ovat niitä, joiden synnit hän on kantanut; nämä ovat niitä, joiden puolesta hän on kuollut, lunastaakseen heidät heidän rikkomuksistansa. Eivätkö he siis ole hänen jälkeläisiensä?
13. Ja eivätkö profeetat, jokainen joka on avannut suunsa profetoidaksensa eikä ole langennut syntiin - minä tarkoitan kaikkia pyhiä profeettoja hamasta maailman alusta asti - eivätkö hekin ole hänen jälkeläisiensä? Minä sanon teille, että he ovat.
14. Ja nämä ovat niitä, jotka ovat julistaneet rauhaa, jotka ovat ilosanomia tuoneet, jotka ovat pelastusta julistaneet ja sanoneet Siionille: Sinun Jumalasi hallitsee!
15. Ja oi, kuinka suloiset olivat vuorilla heidän jalkansa!
16. Ja vielä, kuinka suloiset ovat vuorilla niiden jalat, jotka yhäti rauhaa julistavat!
17. Ja vielä, kuinka suloiset ovat vuorilla niiden jalat, jotka vast'edes rauhaa julistavat, tästä ajasta iankaikkisiin aikoihin asti!
18. Ja katso, minä sanon teille: ei vielä tässä kyllin. Sillä kuinka suloiset ovat vuorilla hänen jalkansa, joka tuo ilosanomia, joka on rauhan perustaja, Herra itse, joka on lunastanut kansansa, hän, joka on suonut pelastuksen kansallensa;

19. sillä ellei olisi lunastusta, jonka hän on suorittanut kansansa puolesta ja joka oli valmistettuna maailman perustamisesta asti, minä sanon teille, ellei tätä olisi, koko ihmisyksikön olisi täytynyt hukkua.
20. Mutta katso, kuoleman kahleet katkaistaan, Poika hallitsee ja hänellä on valta kuolleisiin; sen tähden hän saa aikaan kuolleiden ylösnousemuksen.
21. Ja tulee ylösnousemus, ensimmäinen ylösnousemus, niiden ylösnousemus, jotka ovat olleet ja jotka ovat ja vast'edes ovat aina Kristuksen ylösnousemukseen saakka - sillä Kristus on oleva hänen nimensä.
22. Ja kaikkien profeettojen ja kaikkien niiden ylösnousemus, jotka ovat uskoneet heidän sanoihinsa eli kaikkien niiden ylösnousemus, jotka ovat pitäneet Jumalan käskyt, tapahtuu ensimmäisessä ylösnousemuksessa, sen tähden he ovat ensimmäinen ylösnousemus.
23. Heidät nostetaan asumaan Jumalan tykönä, joka on lunastanut heidät, siten heillä on iankaikkinen elämä Kristuksen kautta, joka on murtautunut kuoleman kahleet.
24. Ja nämä ovat ne, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; ja nämä ovat ne, jotka ovat kuolleet ennen kuin Kristus tuli, tietämättömyydessänsä, ja joille ei ollut julistettu pelastusta. Ja siten Herra toteuttaa näiden kohdalleen asettamisen; ja heillä on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa eli he saavat iankaikkisen elämän, koska Herra on heidät lunastanut.
25. Ja myös pienet lapset saavat iankaikkisen elämän.
26. Mutta katsokaa ja peljätäkää ja vaviskaa Jumalan edessä, sillä teidän pitäisi vavista; sillä Herra ei lunasta ketään sellaista, joka kapinoi häntä vastaan ja kuolee synneissäänsä; ei yhtäkään niistä, jotka ovat hukkuneet synneissäänsä aina maailman alusta saakka, niistä, jotka ovat tahallansa kapinoineet Jumalaa vastaan, jotka ovat tunteneet Jumalan käskyt, eivätkä tahtoneet niitä noudattaa; nämä ovat ne, joilla ei ole oleva osaa ensimmäisessä ylösnousemuksessa.
27. Eikö teidän siis pitäisi vavista? Sillä pelastus ei tule kenellekään sellaiselle, sillä Herra ei ole lunastanut ketään sellaista; eikä Herra sellaista voisikaan lunastaa, sillä hän ei voi kieltää itseänsä, sillä hän ei voi kieltää oikeutta, kun sillä on vaatimuksensa.
28. Ja nyt minä sanon teille, että on tuleva aika, jolloin Herran pelastus julistetaan kaikille kansanheimoille, sukukunnille, kielille ja kansoille.
29. Niin, Herra, sinun vartijasi korottavat äänensä; yhteen ääneen he laulavat, sillä he näkevät silmästä silmään, kun Herra tuo takaisin Siionin.
30. Puhjetkaa riemuun, laulakaa kaikki, te Jerusalemin rauniot, sillä Herra on lohduttanut kansansa, hän on lunastanut Jerusalemin.
31. Herra on paljastanut pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme pelastuksen.

16 LUKU

Abinadi jatkaa profetiaansa. Kristus ainoa Lunastaja. Ylösnousemus ja tuomio.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Abinadi oli puhunut nämä sanat, hän ojensi kätensä ja sanoi: Tulee aika, jolloin kaikki saavat nähdä Herran pelastuksen, jolloin kaikki kansanheimot, sukukunnat, kielet ja kansat saavat nähdä silmästä silmään, tunnustaen Jumalan edessä, että hänen tuomionsa ovat oikeat.
2. Ja silloin jumalattomat karkoitetaan, ja heillä on syytä parkua ja itkeä ja valittaa ja kiristellä hampaitansa; ja näin sen vuoksi, etteivät he tahtoneet kallistaa korvaansa Herran äänelle; sen tähden Herra ei heitä lunasta.
3. Sillä he ovat lihallisia ja perkeleellisiä, ja perkele pitää heitä vallassansa, juuri se vanha käärme, joka vietti meidän ensimmäiset vanhempamme, mikä oli syynä heidän lankeemukseensa; mikä oli syynä siihen, että koko ihmisyksikö muuttui lihalliseksi, aistilliseksi ja perkeleelliseksi, erottaen pahan hyvästä ja alistuen perkeleen valtaan.
4. Siten koko ihmisyksikö joutui kadotetuksi; ja katso, se olisi joutunut loputtomaksi ajaksi kadotetuksi, ellei Jumala olisi lunastanut kansaansa sen kadotetusta ja langenneesta tilasta.
5. Mutta muistakaa, että se, joka pitää kiinni omasta lihallisesta luonnostaan ja jatkaa kulkuansa synnin ja Jumalan vastaisen kapinoinnin teitä, jää langenneeseen tilaansa, ja perkeleellä on kaikki valta häneen. Sen tähden hän on, ikään kuin lunastusta ei olisi tapahtunutkaan, ja hän on Jumalan vihollinen, ja myös perkele on Jumalan vihollinen.
6. Ja ellei Kristus olisi tullut maailmaan, puhuakseni tulevista asioista, ikään kuin ne olivat jo tapahtuneet, ei lunastusta olisi voinut olla.
7. Ja ellei Kristus olisi noussut kuolleista eli murtautunut kuoleman kahleita, ettei hauta perisi voittoa eikä kuolemalla olisi ottaa, ei ylösnousemusta olisi voinut olla.
8. Mutta ylösnousemus on olemassa; sen tähden hauta ei peri voittoa, ja kuoleman ota menettää voimansa Kristuksessa.
9. Hän on maailman valkeus ja elämä, valkeus, joka on loputon, joka ei voi koskaan pimeätä, ja myös elämä, joka on loputon, niin ettei enää voi olla kuolemaa.
10. Tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, ja tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen, ja viedään Jumalan tuomioistuimen eteen, hänen tuomittavaksensa tekojensa mukaan, olivatpa ne hyviä tai pahoja -
11. jos ne hyviä ovat, iankaikkisen elämän ja autuuden ylösnousemukseen, ja jos ne pahoja ovat, iankaikkisen kadotuksen ylösnousemukseen, ja heidät luovutetaan perkeleelle, joka on saattanut heidät valtansa alle, mikä on kadotus -
12. koska he ovat noudattaneet omia lihallisia himojaan ja halujaan, koskaan huutamatta Herran puoleen, kun hänen armonsa käsivarret olivat heitä kohti ojennettuina; sillä armon käsivarret olivat heitä kohden ojennettuina, mutta he eivät tahtoneet; ja heitä varoitettiin heidän synneistään, mutta he eivät luopuneet niistä, ja heitä käskettiin tekemään parannus, mutta he eivät tahtoneet parannusta tehdä.
13. Eikö teidän siis pitäisi vavista ja tehdä parannus synneistänne ja muistaa, että te yksinomaan Kristuksessa ja hänen kauttansa voitte pelastua?

14. Jos te siis opettatte Mooseksen lakia, opettakaa myös, että se on tulevaisten varjo -
15. opettakaa heille, että lunastus tulee Herran Kristuksen kautta, hänen, joka on totinen lankaikkinen Isä. Amen.

17 LUKU

Abinadin marttyyrikuolema. Kärsiessään polttokuoleman hän ennustaa murhaajiensa saavan palkkansa. Alman kääntymys.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Abinadi oli päättänyt nämä puheensa, niin kuningas käski pappien ottaa hänet kiinni ja huolehtia siitä, että hänet surmattaisiin.
2. Mutta heidän joukossaan oli yksi, Alma-niminen, joka hänkin oli Nefin jälkeläisiä. Ja hän oli nuori mies, ja hän uskoi, mitä Abinadi oli puhunut, sillä hän tunsu sen pahuuden, josta Abinadi oli todistanut heitä vastaan; sen tähden hän alkoi vedota kuninkaaseen, ettei tämä olisi vihoissaan Abinadille, vaan sallisi tämän lähteä rauhassa.
3. Mutta kuningas vihastui entisestään ja karkoitti Alman heidän keskuudestaan sekä lähetti palvelijansa hänen jälkeensä tappamaan hänet.
4. Mutta hän pääsi heiltä pakoon ja piiloutui, niin että he eivät löytäneet häntä. Ja piileskellessään monta päivää hän kirjoitti kaiken, mitä Abinadi oli puhunut.
5. Ja tapahtui, että kuningas antoi vartiomiestensä saartaa Abinadin ja otatti hänet kiinni; ja he sitoivat hänet ja heittivät hänet vankilaan.
6. Ja kolmen päivän kuluttua, pappiensa kanssa neuvoteltuansa, hän käski taas tuoda hänet eteensä.
7. Ja hän sanoi hänelle: Abinadi, me olemme havainneet sinut syylliseksi, ja sinä ansaitset kuoleman.
8. Sillä sinä olet sanonut, että Jumala itse muka tulee alas ihmislasten keskuuteen; ja tämän tähden sinun on kuoltava, ellet peruuta kaikkea mitä olet pahaa puhunut minusta ja minun kansastani.
9. Silloin Abinadi sanoi hänelle: Minä sanon sinulle, etten aio peruuttaa sitä, mitä olen sinulle puhunut tästä kansasta, sillä se on totta; ja jotta te oppisitte tuntemaan sanojeni todenperäisyyden, minä olen antautunut sinun käsiisi.
10. Olenpa valmis kärsimään kuolemaan saakka peruuttamatta sanojani, ja ne jäävät todistukseksi sinua vastaan. Ja jos sinä surmaat minut, sinä vuodatat viatonta verta, ja tämäkin on viimeisenä päivänä oleva todistuksena sinua vastaan.
11. Ja nyt kuningas Nooa oli päästämäisillään hänet, sillä hän pelkäsi hänen sanaansa; sillä hän pelkäsi, että Jumalan tuomiot kohtaisivat häntä.
12. Mutta papit korottivat äänensä häntä vastaan ja alkoivat syyttää häntä ja sanoivat: Hän on herjannut kuningasta. Siten kuninkaan viha yltyi häntä vastaan, ja hän luovutti hänet surmattavaksi.
13. Ja tapahtui, että he ottivat hänet kiinni ja sitoivat hänet ja ruoskivat hänen ihoansa palavilla raipoilla, kunnes hän kuoli.
14. Ja kun nyt liekit alkoivat kärventää häntä, hän huusi heille, sanoen:
15. Katso, samoin kuin te olette minulle tehneet, siten on tapahtuva, että sinun jälkeläisesi saattavat monia kärsimään polttokuoleman tuskat; ja näin sen tähden, että he uskovat Herraan, heidän Jumalaansa, pelastukseksi.
16. Ja on tapahtuva, että teidän viitsauksenne lähetetään kaikenlaisia sairauksia teidän syntienne tähden.
17. Ja joka puolelta teitä lyödään ja ajetaan ja hajotetaan sinne ja tänne, aivan kuin villit ja julmat eläimet ajavat säikähtynyttä karjalaamaa.
18. Ja sinä päivänä teitä ajetaan kuin metsänriistaa, ja teidän vihollisenne ottavat teidät kiinni, ja te joudutte kärsimään, kuten minä kärsin, polttokuoleman tuskat.
19. Siten Jumala kostaa niille, jotka tuhoavat hänen kansaansa. Oi Jumala, ota vastaan sieluni.
20. Ja kun nyt Abinadi oli sanonut nämä sanat, hän kaatui, kärsittyänsä polttokuoleman; ja hänet oli otettu hengiltä, koska hän ei tahtonut kieltää Jumalan käskyä, ja niin hän oli kuolemallaan sinetöinyt sanojensa todenperäisyyden.

18 LUKU

Mormonin vedet. Alma kastaa Heelamin ja eräitä muita. Kristuksen kirkko. Kuningas Nooa lähettää sotajoukon tuhoamaan Alman ja hänen kannattajansa.

1. Ja nyt tapahtui, että Alma, joka oli paennut kuningas Nooan palvelijoita, teki parannuksen synneistänsä ja pahoista teoistansa ja kiersi salaa kansan keskuudessa alkaen opettaa Abinadin sanoja -
2. siitä, mitä oli tuleva, sekä kuolleiden ylösnousemuksesta ja kansan lunastuksesta, minkä Kristus voimallaan, kärsimyksillään ja kuolemallaan, ylösnousemuksellaan ja taivaaseen astumisellaan oli saava aikaan.
3. Ja hän opetti jokaista, joka halusi kuunnella hänen sanaansa. Ja hän opetti heitä salaa, jotta se ei tulisi kuninkaan tietoon. Ja monet uskoivat hänen sanojaan.
4. Ja tapahtui, että kaikki, jotka uskoivat häntä, menivät erääseen paikkaan, jonka nimi oli Mormon, samannimisen kuninkaan mukaan, ja joka oli maan rajoilla, ja jota toisinaan villieläimet olivat ahdistaneet.
5. Ja Mormonissa oli puhdasvetinen lähde, ja Alma valitsi itsellensä täältä turvapaikan, sillä siellä oli likellä vettä pienten puiden muodostama tiheikkö, johon hän päivän ajaksi kätkeytyi kuninkaan etsiskelyiltä.
6. Ja tapahtui, että kaikki, jotka uskoivat häntä, menivät sinne kuulemaan hänen sanojaan.
7. Ja tapahtui monen päivän jälkeen, että Mormonin paikalle oli kerääntynyt melkoinen joukko kuuntelemaan Alman sanoja. Kaikki, jotka uskoivat hänen sanaansa, olivat ke-

- rääntyneet häntä kuuntelemaan. Ja hän opetti heitä ja saarnasi heille parannusta ja lunastusta ja uskoa Herraan.
8. Ja tapahtui, että hän sanoi heille: Katso, tässä ovat Mormonin vedet (sillä siksi niitä sanottiin), ja koska te halajatte päästä Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyksi hänen kansakseen ja tahdotte kantaa toinen toisenne kuormia, jotta ne kevenisivät;
  9. ja tahdotte murehtia murehtivien kanssa, ja lohduttaa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olla Jumalan todistajina aina kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, kuolemaankin saakka, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin niiden joukkoon, jotka ovat ensimmäisessä ylösnousemuksessa ja teillä olisi iankaikkinen elämä -
  10. minä sanon teille, jos tämä on teidän sydämenne halu, niin mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastettaisiin Herran nimeen, todistukseksi hänen edessään siitä, että te olette tehneet liiton hänen kanssansa, että tahdotte palvella häntä ja pitää hänen käskynsä, jotta hän runsaammin vuodattaisi Henkeänsä teidän päällenne.
  11. Ja kun nyt ihmiset olivat kuulleet nämä sanat, he taputtivat käsiään ilosta ja huusivat: Tämä on meidän sydämemme halu.
  12. Ja nyt tapahtui, että Alma otti Heelamin, joka oli ensimmäisiä, meni veteen seisomaan ja huusi, sanoen: Oi, Herra, vuodata Henkesi palvelijasi päälle, jotta hän tekisi tämän työn sydämen pyhyydellä.
  13. Ja kun hän oli sanonut nämä sanat, Herran Henki oli hänen päällensä, ja hän sanoi: Heelam, minä kastan sinut Kaikkivaltiaan Jumalan minulle antaman valtuuden nojalla, todistukseksi siitä, että sinä olet tehnyt liiton palvelleksesi häntä, kunnes kuolevainen ruumiisi on kuollut; ja vuodatettakoon Herran Henki sinun päällesi; ja suokoon hän sinulle iankaikkisen elämän sen Kristuksen lunastuksen kautta, joka hänellä on ollut valmistettuna maailman perustamisesta saakka.
  14. Ja kun Alma oli sanonut nämä sanat, sekä Alma että Heelam hautautuivat veteen, ja he nousivat ja tulivat pois vedestä riemuiten, Hengen täyttiminä.
  15. Ja Alma otti vielä toisenkin ja meni toisen kerran veteen ja kastoi hänet kuten ensimmäisen, mutta ei enää itse toistamiseen hautautunut veteen.
  16. Ja tällä tavoin hän kastoi jokaisen, joka meni Mormonin paikalle; ja heidän lukumääränsä oli noin kaksisataa neljä sielua; ja heidät kastettiin Mormonin vesissä, ja he täytyivät Jumalan armolla.
  17. Ja heitä nimitettiin Jumalan kirkoksi eli Kristuksen kirkoksi siitä ajasta lähtien. Ja tapahtui, että jokainen, joka kastettiin Jumalan antaman voiman ja valtuuden nojalla, liitettiin hänen kirkkoonsa.
  18. Ja tapahtui, että Alma Jumalan valtuuttamana asetti pappeja; yhden papin kutakin viittäkymmentä kohden hän määräsi saarnaamaan heille ja opettamaan heille Jumalan valtakuntaa koskevia asioita.
  19. Ja hän käski heitä opettamaan vain sellaista, mitä hän oli opettanut, ja mitä oli puhuttu pyhän profeettain suun kautta.
  20. Kaikkeaa muuta hän kielsi heitä saarnaamasta, paitsi parannusta ja uskoa Herraan, joka oli lunastanut kansansa.
  21. Ja hän antoi heille käskyn, ettei heillä pitäisi olla riitoja keskenänsä, vaan heidän olisi odotettava yksimielisinä, ja että heillä olisi yksi usko ja yksi kaste keskinäisen sovun ja rakkauden yhteenliittämin sydämin.
  22. Ja näin hän käski heidän saarnata. Ja niin heistä tuli Jumalan lapsia.
  23. Ja hän käski heitä ottamaan vaarin lepopäivästä ja pyhittämään sen ja myös joka päivä kiittämään Herraa Jumalaansa.
  24. Ja hän määräsi myös, että pappien, jotka hän oli asettanut, piti omin käsin tehdä työtä elatukseksensa.
  25. Ja yhtenä päivänä viikossa heidän oli määrä kokoontua opettamaan kansaa ja palvelemaan Herraa Jumalaansa, sekä myös keskenään kokoontua niin usein kuin taisivat.
  26. Eikä pappeja pitänyt panna kansan elätettäväiksi, vaan työstänsä he saisivat Jumalan armon kasvaaksensa väkeviksi Hengessä tuntiessaan Jumalan, jotta he voisivat opettaa Jumalan antamalla voimalla ja valtuudella.
  27. Ja vielä Alma määräsi, että kirkon jäsenten oli annettava omaisuudestaan, kunkin sen mukaan, mitä hänellä oli; jos jollakulla oli runsaammin, hänen piti antaa runsaammin, ja jolla vain vähän oli, siltä piti vain vähän vaadittaman; ja sille, jolla ei ollut, piti annettaman.
  28. Ja siten heidän piti antaa omaisuudestaan oman vapaan tahtonsa mukaan ja Jumalaa palvellaksensa, ja myös niille papeille, jotka olivat puutteessa, ja kaikille tarvitseville, alastomille sieluille.
  29. Ja tämän hän sanoi heille Jumalalta saamansa käskyn mukaan; ja he vaelsivat vilpittömästi Jumalan edessä, antaen toinen toisellensa sekä ajallisia että hengellisiä lahjoja tarpeidensa ja puutteidensa mukaan.
  30. Ja kaikki tämä tapahtui Mormonissa, Mormonin vesien luona, metsässä, joka oli lähellä Mormonin vesiä; kuinka kauniit ovatkaan Mormonin paikka, Mormonin vedet ja Mormonin metsä niiden silmissä, jotka siellä oppivat tuntemaan Lunastajansa; ja kuinka autaita ovatkaan he, sillä he saavat laulaa hänen ylistystänsä iankaikkisesti.
  31. Ja tämä tapahtui maan rajoilla, ettei se tulisi kuninkaan tietoon.
  32. Mutta katso, tapahtui, että kuningas, joka oli havainnut liikettä kansan keskuudessa, lähetti palvelijoihinsa pitämään sitä silmällä. Kun nyt tuli päivä, jolloin ihmiset kokoontuivat kuulemaan Herran sanaa, heidät annettiin ilmi kuninkaalle.
  33. Ja nyt kuningas sanoi, että Alma yllytti kansaa kapinaan häntä vastaan; sen tähden hän lähetti sotajoukon tuhoamaan heitä.
  34. Ja tapahtui, että Alma ja Herran kansa saivat tiedon kuninkaan sotajoukon tulosta, minä vuoksi he ottivat telttansa ja perheensä ja lähtivät erämaahan.
  35. Ja heidän lukumääränsä oli noin neljäsataa viisikymmentä sielua.

Hyödytöntä etsiskelyä. Gideonin kapina. Laamanilaisten maahanhyökkäys. Kuningas Nooa kärsii polttokuoleman. Hänen poikansa Limhi pakkoveronalainen hallitsija.

1. Ja tapahtui, että kuninkaan sotajoukko palasi, etsiskeltyään turhaan Herran kansaa.
2. Ja katso, kuninkaan taisteluvoimat olivat vähäiset, sillä ne olivat hujonneet, ja muun kansan keskuudessa alkoi esiintyä hajaannusta.
3. Ja vähemmistö alkoi syyttää uhkauksia kuningasta vastaan, ja heidän keskuudessaan sukeutui suuri kiista.
4. Ja heidän joukossaan oli muuan mies nimeltään Gideon, joka oli vahva mies ja kuninkaan vihollinen; sen tähden hän paljasti miekkansa ja vannoi vihassansa ottavansa kuninkaan hengiltä.
5. Ja tapahtui, että hän taisteli kuninkaan kanssa; ja kun kuningas näki, että tämä oli saamaisillaan hänestä voiton, hän pakeni ja juoksi ja pääsi torniin, joka oli lähellä tempeliä.
6. Ja Gideon ajoi häntä takaa ja oli pääsemäisillensä torniin surmataksaan kuninkaan, ja kuningas loi katseensa ylt'ympäri yli Semlonin maan, ja katso, laamanilaisten sotajoukko oli maan rajojen sisäpuolella.
7. Ja nyt kuningas huudahti sielunsa hädässä, sanoen: Gideon, säästä henkeni, sillä laamanilaiset ovat kimpussamme, ja he tuhoavat meidät; totisesti he tuhoavat minun kansani.
8. Kuitenkaan kuningas ei ollut niin huolissaan kansastansa, kuin hän oli omasta hengestensä; kuitenkin Gideon säästi hänen henkensä.
9. Ja kuningas käski kansan paeta laamanilaisten tieltä, ja hän kulki itse heidän edellään, ja he pakenivat erämaahan vaimoinensa ja lapsinensa.
10. Ja tapahtui, että laamanilaiset ajoivat heitä takaa, tavoittivat heidät ja alkoivat surmata heitä.
11. Niin tapahtui, että kuningas käski kaikkien miesten jättää vaimonsa ja lapsensa ja paeta laamanilaisia.
12. Mutta oli monia, jotka eivät tahtoneet jättää heitä, vaan jäivät mieluummin heidän luokseen tuhoutuaksensa yhdessä heidän kanssaan. Ja muut jättivät vaimonsa ja lapsensa ja pakenivat.
13. Ja tapahtui, että ne, jotka jäivät vaimojensa ja lapsiensa luokse lähettivät kauniit tyttärensä pyytämään laamanilaisia olemaan tappamatta heitä.
14. Ja tapahtui, että laamanilaiset armahtivat heitä, sillä he ihastuivat heidän naistensa kauneuteen.
15. Sen tähden laamanilaiset säästivät heidän henkensä, ottivat heidät vangiksi ja veivät heidät takaisin Nefin maahan, antaen heidän pitää maan hallussaan sillä ehdolla, että he luovuttaisivat kuningas Nooan laamanilaisten käsiin ja luovuttaisivat omaisuutensa, jopa puolet kaikesta, mitä omistivat, puolet kullastansa ja hopeastansa ja kaikista kalteuksistansa, ja näin heidän tulisi maksaa veroa laamanilaisten kuninkaalle vuodesta vuoteen.
16. Ja vangiksi otettujen joukossa oli yksi kuninkaan pojista, nimeltä Limhi.
17. Ja Limhi toivoi, ettei hänen isänsä menettäisi henkeänsä; mutta Limhi ei kuitenkaan ollut tietämätön isänsä pahoista teoista; hän oli itse oikeamielinen mies.
18. Ja tapahtui, että Gideon lähetti salaa miehiä erämaahan etsimään kuningasta ja niitä, jotka olivat hänen kanssansa. Ja tapahtui, että he tapasivat kansan erämaassa, kaikki muut paitsi kuningasta ja hänen pappejaan.
19. Ja he olivat vannoneet sydämessään palaavansa Nefin maahan ja mikäli heidän vaimonsa ja lapsensa sekä ne, jotka olivat jääneet näiden luokse, oli surmattu, kostavansa ja myös kuolevansa näiden kanssa.
20. Ja kuningas kielsi heitä palaamasta, ja he vihastuivat kuninkaaseen ja saattoivat hänen kärsittäväksensä polttokuoleman.
21. Ja he olivat vähällä ottaa papitkin kiinni ottaaksensa heidät hengiltä, mutta nämä pakenivat heidän käsistään.
22. Ja tapahtui, että he olivat juuri palaamassa Nefin maahan, kun he kohtasivat Gideonin miehet. Ja Gideonin miehet kertoivat heille kaiken, mitä oli tapahtunut heidän vaimoilensa ja heidän lapsillensa ja että laamanilaiset olivat antaneet heille luvan, että he saivat pitää hallussaan maan maksamalla laamanilaisille verona puolet kaikesta, mitä heillä oli.
23. Ja kansa kertoi Gideonin miehille, että he olivat tappaneet kuninkaan ja että hänen pappinsa olivat paenneet heidän käsistään kauemmaksi erämaahan.
24. Ja tapahtui, että kun he olivat päättäneet neuvottelunsa, he palasivat Nefin maahan riemuissaan siitä, ettei heidän vaimojaan ja lapsiaan ollut surmattu; ja he kertoivat Gideonille, mitä olivat tehneet kuninkaalle.
25. Ja tapahtui, että laamanilaisten kuningas vannoi heille valan, ettei hänen väkensä surmaisi heitä.
26. Ja myös Limhi, joka oli kuninkaan poika ja jonka hallittavaksi kansa oli siirtänyt valtakunnan, vannoi laamanilaisten kuninkaalle valan, että hänen kansansa maksaisi hänelle veroa puolet kaikesta omaisuudestaan.
27. Ja tapahtui että Limhi alkoi lujittaa valtakuntaa ja lujittaa rauhaa kansansa keskuudessa.
28. Ja laamanilaisten kuningas asetti vartiolta ylt'ympäri maata pysyttääkseen Limhin kansan maassa ja estääkseen sitä lähtemästä erämaahan; ja hän ylläpiti vartiot sillä verolla, jonka hän sai nefiläisiltä.
29. Ja kuningas Limhilla oli yhtämittäinen rauha valtakunnassansa kahden vuoden ajan, laamanilaisten herättämättä heissä levottomuutta tai yrittämättä tuhota heitä.

20 LUKU

Kuningas Nooan papit ryöstävät laamanilaisten tyttäriä. Laamanilaiset yrittävät kostaa kuningas Limhille ja hänen kansalleen. Heidät torjutaan ja taivutetaan rauhaan.

1. Ja Semlonissa oli paikka minne laamanilaisten tyttäret kokoontuivat laulamaan, tanssiin ja iloa pitämään.
2. Ja tapahtui, että heitä oli eräänä päivänä kerääntynyt sinne pieni joukko laulamaan ja tanssimaan.
3. Ja nyt kuningas Nooan papit häpesivät palata Nefin kaupunkiin, ja he pelkäsivät myös kansan ottavan heidät hengiltä, minkä tähden he eivät uskaltaneet palata vaimojensa ja lastensa luo.
4. Ja kun he näin pysyttelivät erämaassa ja olivat havainneet laamanilaisten tyttäret, he asettuivat väijymään näitä;
5. ja kun tyttöjä oli vain muutamia kerääntyneinä tanssiin, he tulivat esiin lymyapaikoistaan, ottivat heidät ja veivät heidät erämaahan; kaksikymmentä neljä laamanilaisten tytärtä he veivät erämaahan.
6. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset havaitsivat, että heidän tyttäriään oli kadoksissa, he vihastuivat Limhin kansalle, sillä he arvelivat Limhin kansaa syyppääksi tekoon.
7. Sen tähden he lähettivät sotajoukkonsa liikkeelle; kuningas itse johti väkeänsä, ja he menivät Nefin maahan hävittääksensä Limhin kansan.
8. Mutta Limhi oli havainnut heidät tornista; kaikki heidän sotavalmistelunsa hän havaitsi; sen tähden hän keräsi väkensä ja pani sen väijymään heitä kedoilla ja metsissä.
9. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset olivat tulleet liikkeelle, niin Limhin kansa alkoi käydä heidän kimppuunsa väijytyspaikoiltaan ja alkoi surmata heitä.
10. Ja tapahtui, että taistelu yltyi erittäin ankaraksi, sillä he taistelivat kuin jalopeurat saaliistansa.
11. Ja tapahtui, että Limhin kansa alkoi ajaa laamanilaisia edellensä, vaikka heitä ei ollut puoltakaan laamanilaisten määrästä. Mutta he taistelivat henkensä, vaimojensa ja lastensa puolesta; sen tähden he ponnistivat voimansa äärimmilleen, ja kuin lohikäärmeet he taistelivat.
12. Ja tapahtui, että he tapasivat laamanilaisten kuninkaan heidän kaatuneidensa joukosta, mutta hän ei ollut kuollut, vaan hän oli haavoittunut ja jäänyt maahan makaamaan; niin kiireinen hänen miestensä pako oli.
13. Ja he ottivat hänet ja sitoivat hänen haavansa ja toivat hänet Limhin eteen ja sanoivat: Katso, tässä on laamanilaisten kuningas; haavan saadessaan hän on kaatunut heidän kuolleidensa joukkoon, ja he ovat jättäneet hänet; ja katso, me olemme tuoneet hänet sinun eteesi, ja anna meidän nyt surmata hänet.
14. Mutta Limhi sanoi heille: Älkää surmatko häntä, vaan tuokaa hänet tänne, jotta hänet näkisin. Ja he toivat hänet. Ja Limhi sanoi hänelle: Mitä syytä sinulla on tulla sotimaan kansaani vastaan? Katso, minun kansani ei ole rikkonut valaa, jonka minä vannoin sinulle; minkä tähden te siis rikoitte valan, jonka vannoitte minun kansalleni?
15. Ja nyt kuningas sanoi: Minä olen rikkonut valan, koska sinun kansasi ryösti minun kansani tyttäriä; sen tähden minä vihassani määräsin kansani sotimaan sinun kansaasi vastaan.
16. Mutta Limhi ei ollut kuullut mitään tästä asiasta; sen tähden hän sanoi: Minä panen toimeen tutkimuksen kansani keskuudessa, ja jokaisen, joka on tällaista tehnyt, on kuoltava. Niin hän määräsi pantavaksi toimeen tutkimuksen kansansa keskuudessa.
17. Kun nyt Gideon oli kuullut kaiken tämän, hän, koska oli kuninkaan sotapäällikkö, tuli ja sanoi kuninkaalle: Minä pyydän sinua malttamaan mielesi ja luopumaan tutkimuksen toimeenpanosta tämän kansan keskuudessa ja lukemasta tätä tekoa sen viaksi.
18. Sillä etkö muista isäsi pappeja jotka tämä kansa koetti saada surmatuksi? Ja eivätkö he ole erämaassa? Ja eivätkö he ole laamanilaisten tyttären anastajia?
19. Ja nyt katso ja kerro kuninkaalle tästä, jotta hän kertoisi kansallensa, niin että he tyynyisivät meitä kohtaan, sillä katso, he valmistautuvat jo tulemaan meitä vastaan; ja katso myös, meitä on vain muutama.
20. Ja katso, he tulevat mieslukuisin joukoin; ja ellei kuningas rauhoita heitä, me olemme tuhon omat.
21. Sillä eikö se, mitä Abinadi profetoi meitä vastaan, ole toteutunut - ja kaikki tämä sen tähden, että me emme kallistaneet korvaamme Herran sanoille ja kääntyneet pois, synneistämme?
22. Ja lepyttäkäämme nyt kuningas, ja me pidämme valan, jonka olemme hänelle vannoneet, sillä parempi on, että me olemme orjuudessa kuin että menetämme henkemme; tehkäämme siis loppu näin paljosta verenvuodatukselta.
23. Ja nyt Limhi kertoi kuninkaalle kaiken isästänsä ja papeista, jotka olivat paenneet erämaahan, ja pani laamanilaisten tyttären ryöstön heidän syykseen.
24. Ja tapahtui, että kuningas leppyi hänen kansallensa; ja hän sanoi heille: Menkäämme minun kansaani vastaan ilman aseita, ja minä valalla vannon sinulle, ettei minun kansani surmaa sinun kansaasi.
25. Ja tapahtui että he seurasivat kuningasta ja menivät ilman aseita laamanilaisia vastaan. Ja tapahtui, että he kohtasivat laamanilaiset; ja laamanilaisten kuningas kumartui maahan heidän edessään ja puhui heille Limhin kansan puolesta.
26. Ja kun laamanilaiset näkivät Limhin kansan olevan ilman aseita, he armahtivat sitä ja leppivät sille ja palasivat kuninkainensa rauhassa omaan maahansa.

21 LUKU

Abinadin profetia toteutuu edelleen. Nefiläiset kokevat orjuudessa suuria kärsimyksiä. Herra pehmittää heidän vihollistensa sydämet. Lisää kahdestakymmenestä neljästä levystä.

1. Ja tapahtui, että Limhi ja hänen väkensä palasivat Nefin kaupunkiin, alkaen taas elää rauhassa maassa.
2. Ja tapahtui, että laamanilaiset jonkin ajan kuluttua jälleen alkoivat yltyä vihaan nefiläisiä vastaan, ja he alkoivat keräytyä ylt' ympäri maan rajoille.

3. Mutta sen valan tähden, jonka heidän kuninkaansa oli vannonut Limhille, he eivät uskal-taneet surmata heitä, mutta he löivät heitä poskille ja sortivat heitä ja alkoivat sälyttää heidän kannettavakseen raskaita taakkoja ja ajaa heitä kuin mykkiä aaseja.
4. Ja kaikki tämä tapahtui, jotta Herran sana olisi toteutunut.
5. Ja nefiläisten kärsimykset olivat suuret, eikä heillä ollut mitään mahdollisuutta vapautua heidän käsistään, sillä laamanilaiset olivat saartaneet heidät joka puolelta.
6. Ja tapahtui, että kansa alkoi napista kuningasta vastaan kärsimystensä tähden; ja he halusivat nousta taisteluun laamanilaisia vastaan. Ja he kiusasivat ankarasti kuningasta valituksinensa, minkä vuoksi hän antoi heille luvan toimia toivomustensa mukaan.
7. Ja he kokoontuivat taas yhteen, pukivat ylleen sota-asunsa ja kävivät laamanilaisia vastaan karkoittaaksensa heidät maastansa.
8. Ja tapahtui, että laamanilaiset pääsivät heistä voitolle ja ajoivat heidät takaisin ja sur-masivat monta heistä.
9. Ja nyt vallitsi Limhin kansan keskuudessa suuri murhe ja valitus, lesken murehtiessa puolisoansa, pojan ja tyttären isäänsä ja veljien veljiänsä.
10. Nyt oli suuri joukko leskiä maassa, ja he valittivat suureen ääneen päivästä päivään, sillä heidät oli vallannut voimakas pelko laamanilaisia kohtaan.
11. Ja tapahtui, että heidän alituinen valituksensa nostatti jäljellä olevan osan Limhin kan-saa vihaan laamanilaisia vastaan; ja he lähtivät jälleen taistelemaan, mutta heidät lyö-tiin taaskin takaisin, ja heidän menetyksensä olivat suuret.
12. Lähtivätpä he vielä kolmannenkin kerran ja kärsivät samanlaiset tappiot; ja ne, jotka eivät saaneet surmaansa, palasivat takaisin Nefin kaupunkiin.
13. Ja he nöyryyttivät itsensä maan tomuun saakka, alistuivat orjuuden ikeeseen, sallivat lyödä itseään ja ajaa itseään sinne ja tänne ja sälyttää taakkoja kannettavaksensa, miten heidän vihollisensa mielivät.
14. Ja he nöyrtyivät syvimpään nöyryyteen, ja he huusivat voimallisesti Jumalan puoleen; kaiket päiväkaudet he Jumalaansa huusivat, että hän vapauttaisi heidät heidän kärsi-myksistänsä.
15. Mutta Herra oli hidas kuulemaan heidän huutoansa heidän pahuutensa tähden; kuiten-kin Herra kuuli heidän huutonsa ja alkoi pehmittää laamanilaisten sydämiä, niin että nämä alkoivat keventää heidän kuormiansa; mutta Herra ei katsonut hyväksi vapauttaa heitä orjuudesta.
16. Ja tapahtui, että he alkoivat vähitellen menestyä maassa ja alkoivat kasvattaa runsaam-min viljaa, lammaskatraita ja karjalaumoja, niin etteivät kärsineet nälkää.
17. Ja oli suuri määrä naisia, enemmän kuin oli miehiä; sen tähden kuningas Limhi määräsi, että jokaisen miehen oli osallistuttava leskien ja heidän lastensa elatukseen, jotta he eivät sortuisi nälkään; ja näin he tekivät kaatuneiden suuren lukumäärän tähden.
18. Ja Limhin kansa pysytteli nyt kaikki yhdessä niin paljon kuin mahdollista, saattaen vil-jansa ja laumansa turvaan;
19. eikä kuningas itse uskaltanut mennä kaupungin muurien ulkopuolelle ottamatta mu-kaansa vartiomiehiänsä, peläten jollakin tavoin joutuvansa laamanilaisten käsiin.
20. Ja hän käski kansansa vartioida maata joka puolelta jotta he kenties saisivat otetuksi kiinni ne papit, jotka olivat paenneet erämaahan ja olivat ryöstäneet laamanilaisten tyttäret, minkä johdosta he olivat joutuneet kärsimään niin suurta hävitystä.
21. Sillä he halusivat ottaa heidät kiinni voidakseen rangaista heitä, sillä he olivat yön aika-na tulleet Nefin maahan anastaen heidän viljaansa ja monia heidän kalleuksiansa. Sen tähden he asettuivat heitä väijymään.
22. Ja tapahtui, ettei laamanilaisten ja Limhin kansan välillä enää ollut levottomuuksia aina siihen aikaan saakka, kunnes Ammon ja hänen veljensä tulivat maahan.
23. Ja kuningas oli kaupungin porttien ulkopuolella vartiojoukkonsa kanssa ollessaan ha-vainnut Ammonin ja hänen veljensä, ja luullen heitä Nooan papeiksi hän käski ottaa heidät kiinni, sitoa ja heittää vankeuteen. Ja jos he olisivat olleet Nooan pappeja, hän olisi käskenyt ottaa heidät hengiltä.
24. Mutta kun hän havaitsi, etteivät he olleet Nooan pappeja, vaan hänen omia veljiään, jotka olivat tulleet Sarahemlan maasta, hän tuli äärettömän iloiseksi.
25. Ennen Ammonin tuloa kuningas Limhi oli lähettänyt pienen joukon miehiä etsimään Sarahemlan maata; mutta heidän ei onnistunut sitä löytää, vaan he eksyivät erämaa-han.
26. He löysivät kuitenkin maan, jossa oli ollut asukkaita, maan, jota kuivat luut peittivät, maan, jossa oli ollut asukkaita, mutta joka oli hävitetty; ja luullen tätä maata Sarahem-lan maaksi he palasivat Nefin maahan ja olivat saapuneet maan rajoille vain muutamia päiviä ennen Ammonin tuloa.
27. Ja he toivat mukanaan aikakirjoja, sen kansan aikakirjat, jonka luut he olivat löytäneet; ja ne olivat kaiverretut metallilevyihin.
28. Ja nyt Limhi taas ilahtui saadessaan kuulla Ammonin suusta, että kuningas Moosialla oli Jumalan antama lahja, jonka avulla hän taisi tulkita tällaisia kaiverruksia; ja Ammonkin iloitsi.
29. Mutta Ammon ja hänen veljensä olivat murheissaan kuullessaan niin monen heidän veljistään saaneen surmansa;
30. ja myös että kuningas Nooa ja hänen pappinsa olivat saattaneet kansan tekemään niin paljon syntiä ja laittomuutta Jumalaa vastaan, ja he surivat myös Abinadin kuolemaa sekä Alman ja sen häntä seuranneen kansan lähtöä, joka oli muodostanut Jumalan kir-kon Jumalan voiman ja valtuuden avulla ja sen uskon voimalla, mikä heillä oli Abinadin puhumiin sanoihin.
31. Näiden lähtöä he murehtivat, sillä he eivät tienneet, minne he olivat paenneet. Nyt he olisivat ilomielin liittyneet heihin, sillä he olivat itsekin tehneet liiton Jumalan kanssa, luvaten palvella häntä ja pitää hänen käskynsä.
32. Ja sitten Ammonin tulon kuningas Limhikin oli tehnyt liiton Jumalan kanssa ja samoin monet hänen kansastaan, luvaten palvella häntä ja pitää hänen käskynsä.

33. Ja tapahtui, että kuningas Limhi ja monet hänen kansastansa halusivat tulla kastetuiksi, mutta ei ollut yhtäkään maassa, jolla olisi ollut siihen valtuutta Jumalalta. Ja Ammon kieltäytyi tekemästä tätä, pitäen itseänsä arvottomana palvelijana.
34. Sen tähden he eivät sillä kertaa muodostaneet seurakuntaa, vaan jäivät odottamaan Herran Henkeä. Sillä he halusivat tulla Alman kaltaisiksi ja hänen veljiensä kaltaisiksi, jotka olivat paenneet erämaahan.
35. He halusivat tulla kastetuiksi, todistukseksi ja osoitukseksi siitä, että olivat valmiit palvelemaan Jumalaa kaikesta sydämestänsä; kuitenkin he jättivät sen myöhäisempään aikaan, ja kertomus heidän kastamisestansa tulee myöhemmin.
36. Ja Ammonin ja hänen kansansa sekä kuningas Limhin ja hänen kansansa suurimpana pyrkimyksenä oli nyt vapautuminen laamanilaisten käsistä ja orjuudesta.

22 LUKU

Suunnitelma laamanilaisikeen murtamiseksi. Gideonin ehdotus. Laamanilaiset juotetaan päihdyksiin. Orjuutettu kansa pakenee palaten Sarahemlaan. Senifin aikakirjan loppu.

1. Ja nyt tapahtui, että Ammon ja kuningas Limhi alkoivat neuvotella kansan kanssa, kuinka vapautua orjuudesta, ja he määräsivät myös, että kaiken kansan oli kokoonnuttava; ja näin he tekivät, jotta he voisivat kuulla kansan mielipiteen asiasta.
2. Ja tapahtui, että he eivät keksineet keinoa, miten vapautua orjuudesta, paitsi ottamalla vaimonsa ja lapsensa, lammaskatraansa ja karjalaumansa ja telttansa ja lähtemällä erämaahan; sillä laamanilaisten lukumäärän suuruuden tähden Limhin kansan oli mahdotonta taistella heitä vastaan, ajatellen vapauttavansa itsensä orjuudesta miekan avulla.
3. Niin tapahtui, että Gideon tuli kuninkaan eteen ja sanoi hänelle: Tähän asti, oi kuningas, olet monta kertaa kuullut minun sanojani, kun olemme olleet taistelussa veljiämme laamanilaisia vastaan.
4. Ja ellet sinä, oi kuningas, pidä minua hyödyttömänä palvelijana tai jos tähän asti vähänkään olet kuunnellut minun sanojani ja ne ovat olleet sinulle hyödyksi, niin tahtoisin, että kuuntelisit sanojani tälläkin kerralla, ja minä olen sinun palvelijasi ja vapautan tämän kansan orjuudesta.
5. Ja kuningas salli hänen puhua. Ja Gideon sanoi hänelle:
6. Katso kaupungin takana olevan taaemman muurin läpi johtavaa takatietä. Laamanilaiset, eli laamanilaisten vartiomiehet, ovat yöllä juovuksissa; lähettäkäämme sen tähden julistamaan kaikelle tälle kansalle, että sen on kerättävä lammaskatraansa ja karjalaumansa ajaaksensa ne yöllä erämaahan.
7. Ja minä menen sinun käskysi mukaan maksamaan viimeisen viiniveron laamanilaisille, niin että he juovat itsensä juovuksiin, ja me kuljemme leirin vasemmalta puolelta johtavaa salaista tietä, kun he ovat juovuksissa ja unessa.
8. Näin me lähdemme naisinemme ja lapsinemme, lammaskatrainemme ja karjalaumoinemme erämaahan; ja me kierrämme Siilomin maan.
9. Ja tapahtui, että kuningas kuuli Gideonin sanoja.
10. Ja kuningas Limhi määräsi, että hänen kansansa piti koota laumansa yhteen; ja hän lähetti viiniveron laamanilaisille; ja hän lähetti enemmänkin viiniä lahjaksi heille; ja he joivat runsaasti viiniä, jonka kuningas Limhi lähetti heille.
11. Ja tapahtui, että kuningas Limhin kansa lähti yöllä erämaahan lammaskatrainensa ja karjalaumoinensa ja se kulki erämaassa kiertäen Siilomin maan, ja suunnaten matkansa Sarahemlan maata kohti, johtajinaan Ammon ja hänen veljensä.
12. Ja se oli ottanut kaiken kultansa ja hopeansa ja kaikki kalleutensa, jotka se saattoi kuljettaa mukanaan, ja myöskin ruokatavaransa, mukanaan erämaahan; ja se jatkoi matkaansa.
13. Ja oltuaan monta päivää erämaassa se saapui Sarahemlan maahan, liittyi Moosian kansaan ja tuli hänen alaiseksensa.
14. Ja tapahtui, että Moosia otti sen iloitin vastaan; ja hän otti haltuunsa myös sen aikakirjat sekä ne aikakirjat, jotka Limhin kansa oli löytänyt.
15. Ja nyt tapahtui, kun laamanilaiset olivat havainneet, että Limhin kansa oli yöllä lähtenyt maasta, että he lähettivät sotajoukon erämaahan ajamaan sitä takaa;
16. ja ajettuaan sitä takaa kaksi päivää he eivät enää pystyneet seuraamaan sen jälkiä; niin he eksyivät erämaahan.

Kertomus Almasta ja Herran kansasta, jonka kuningas Nooan kansa karkoitti erämaahan. Käsittää luvut 23 ja 24.

23 LUKU

Alma kieltäytyy kuninkuudesta. Laamanilaiset valloittavat Heelamin maan. Amulon, kuningas Nooan jumalattomien pappien johtaja, hallitsee laamanilaisen hallitsijan alaisena.

1. Kun nyt Herra oli varoittanut Almaa, ilmoittaen, että kuningas Nooan sotajoukot aikoivat käydä heidän kimppuunsa, ja Alma oli ilmoittanut tästä kansallensa, he keräsivät yhteen laumansa ja ottivat viljansa ja lähtivät erämaahan kuningas Nooan sotajoukkoja paikoon.
2. Ja Herra vahvisti heitä, niin että kuningas Nooan miehet eivät saaneet heitä kiinni eivätkä tuhotuksi.
3. Ja he pakenivat kahdeksan päivämatkan päähän erämaahan.
4. Ja he tulivat maahan, joka oli erittäin kaunis ja miellyttävä, maahan, jossa oli puhdasta vettä.
5. Ja he pystyttivät telttansa ja alkoivat viljellä maata ja alkoivat rakentaa rakennuksia; he olivat uutteria ja tekivät erittäin ahkerasti työtä.

6. Ja kansa halusi, että Alma olisi ruvennut sen kuninkaaksi, sillä hän oli kansansa rakastama.
7. Mutta hän sanoi sille: Katso, ei käy laatuun, että meillä olisi kuningas, sillä näin sanoo Herra: Älkää asettako toista lihaa toisen edelle, älköönkään toinen ihminen pitäkö itseänsä toista parempana; sen tähden minä sanon teille, ettei käy laatuun, että meillä olisi kuningas.
8. Jos kuitenkin olisi mahdollista, että te voisitte aina saada oikeamielisiä miehiä kuninkaiksenne, teille olisi kuninkaasta etua.
9. Mutta muistakaa kuningas Nooan ja hänen pappiensa pahoja tekoja; ja minä itsekin lankesin paulaan ja tein paljon sellaista, mikä oli kauhistus Herran silmissä ja herätti minussa ankaraa katumusta.
10. Paljon ahdistuksen jälkeen Herra kuitenkin kuuli minun huutoni ja vastasi minun rukouksiini, ja hän on tehnyt minut aseeksi kädessänsä saattaessaan niin monet teistä totuutensa tuntemiseen.
11. Kuitenkaan minä en tästä kerskaa, sillä minä olen arvoton itsestäni kerskaamaan.
12. Ja nyt minä sanon teille, että kuningas Nooa on sortanut teitä ja te olette olleet hänen ja hänen pappiensa orjina, ja he ovat johdattaneet teitä syntiin; niin teitä kahlehtivat synnin kahleet.
13. Ja kun te nyt olette Jumalan voimalla vapautuneet näistä kahleista, kuningas Nooan ja hänen miestensä käsistä, ja myös synnin kahleista, minä toivoisin teidän myös pysyvän lujina tässä vapaudessa, jolla teidät on tehty vapaiksi, ja että ette kenellekään uskoisi kuninkaan tehtäviä.
14. Älkääkään myöskään uskoko kenellekään opettajan tai papin tehtäviä, ellei hän ole Jumalan mies, joka vaeltaa hänen teitään ja pitää hänen käskynsä.
15. Näin Alma opetti kansallensa, että jokaisen piti rakastaa lähimmäistensä kuten itseänsä, jottei sen keskuudessa syntyisi riitaa.
16. Ja nyt Alma oli sen ylimmäinen pappi, sillä hän oli sen kirkon perustaja.
17. Ja tapahtui, ettei kukaan saanut valtuutta saarnaamiseen tai opettamiseen muuten kuin Jumalalta hänen kauttansa. Sen tähden hän vihki kaikki sen papit ja kaikki sen opettajat; ja ainoastaan vanhurskaita miehiä vihittiin.
18. Sen tähden he pitivät huolta kansastansa ja ravitsivat sitä sillä, mikä vanhurskauteen kuuluu.
19. Ja tapahtui, että he alkoivat suuresti menestyä maassa; ja he nimittivät maan Heelamiksi.
20. Ja tapahtui, että he lisääntyivät ja menestyivät suuresti Heelamin maassa; ja he rakensivat kaupungin, jonka he nimittivät Heelamin kaupungiksi.
21. Mutta Herra näkee hyväksi kurittaa kansaansa; sen kärsivällisyyttä ja uskoa hän koettelee.
22. Mutta - jokainen, joka panee luottamuksensa häneen, korotetaan viimeisenä päivänä. Ja näin oli tämän kansan laita.
23. Sillä katso, minä näytän teille, että se joutui orjuuteen, ja ainoastaan Herra, heidän Jumalansa, Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin Jumala, taisi vapauttaa heidät.
24. Ja tapahtui, että hän vapautti heidät, ja hän ilmaisi heille väkevän voimansa, ja suuri oli heidän riemunsa.
25. Sillä katso, tapahtui, että kun he olivat Heelamin maassa, Heelamin kaupungissa, ja viljelivät sitä ympäröivää maata, niin katso, laamanilaisten sotajoukko oli maan rajoilla.
26. Nyt tapahtui, että Alman veljet pakenivat pelloiltansa ja kerääntyivät Heelamin kaupunkiin; ja he olivat suuresti peloissaan laamanilaisten ilmaantumisen johdosta.
27. Mutta Alma tuli heidän keskellensä ja, kehoitti heitä olemaan pelkäämättä ja muistamaan Herraa, heidän Jumalaansa, joka vapauttaisi heidät.
28. Sen tähden he tukahduttivat pelkonsa ja alkoivat huutaa avuksensa Herraa, että hän pehmittäisi laamanilaisten sydämet, niin että nämä säästäisivät heitä, heidän vaimojensa ja heidän lapsiansa.
29. Ja tapahtui, että Herra pehmitti laamanilaisten sydämet. Ja Alma ja hänen veljensä menivät ja antautuivat heidän käsiinsä; ja laamanilaiset ottivat Heelamin maan haltuunsa.
30. Mutta laamanilaisten sotajoukot, jotka olivat ajaneet kuningas Limhin kansaa takaa, olivat pitkän ajan olleet eksyksissä erämaassa.
31. Ja katso, he olivat tavanneet nuo kuningas Nooan papit seudulla, jota he sanoivat Amuloniksi; ja he olivat alkaneet pitää hallussaan Amulonin maata.
32. Ja noiden pappien johtajan nimi oli Amulon.
33. Ja tapahtui, että Amulon neuvotteli laamanilaisten kanssa, ja hän lähetti myös heidän vaimonsa, jotka olivat laamanilaisten tyttäriä, neuvottelemaan veljiensä kanssa, jotta nämä eivät tuhoaisi heidän aviomiehiänsä.
34. Ja laamanilaiset armahtivat Amulonia ja hänen veljiänsä heidän vaimojensa tähden, eivätkä tuhonneet heitä.
35. Ja Amulon ja hänen veljensä liittyivät laamanilaisiin, ja he matkasivat erämaassa etsien Nefin maata, kun he löysivät Heelamin maan, joka oli Alman ja hänen veljiensä hallussa.
36. Ja tapahtui, että laamanilaiset lupasivat Almalle ja hänen veljillensä, että he antaisivat heidän pitää henkensä ja vapautensa, jos he näyttäisivät heille Nefin maahan johtavan tien.
37. Mutta kun Alma oli näyttänyt heille tien, joka johti Nefin maahan, laamanilaiset eivät pitäneet lupautustansa, vaan he asettivat vartijoita Heelamin maan ympärille vartioimaan Almaa ja hänen veljiänsä.
38. Ja loput heistä menivät Nefin maahan, ja osa heistä palasi Heelamin maahan, tuoden mukansa myös niiden vartiomiesten vaimot ja lapset, jotka oli jätetty maahan.
39. Ja laamanilaisten kuningas oli sallinut Amulonin olla Heelamin maassa olevan kansansa kuninkaana ja hallitsijana, mutta hänellä ei ollut kuitenkaan valtaa tehdä mitään laamanilaisten kuninkaan tahtoa vastaan.

24 LUKU

Amulon vainoaa Almaa ja hänen seuraajiaan. Herra keventää heidän kuormansa ja vapauttaa heidät orjuudesta. He palaavat Sarahemlaan.

1. Ja tapahtui, että Amulon pääsi suosioon laamanilaisten kuninkaan silmissä; sen tähden laamanilaisten kuningas lupasi hänelle ja hänen veljillensä, että heidät määrättäisiin hänen kansansa, siis Semlonin maan, Siilomin maan ja Amulonin maan kansojen opettajiksi.
2. Sillä laamanilaiset olivat vallanneet kaikki nämä maat; sen tähden laamanilaisten kuningas oli määrännyt kuninkaat kaikkiin näihin maihin.
3. Ja nyt laamanilaisten kuninkaan nimi oli Laaman, sillä hän oli saanut nimensä isänsä nimen mukaan, ja sen tähden häntä sanottiin kuningas Laamaniksi. Ja hän oli lukumäärältään suuren kansan kuningas.
4. Ja hän määräsi opettajia Amulonin veljistä jokaiseen maahan, joka oli hänen kansansa hallussa; ja siten Nefin kieltä alettiin opettaa k laamanilaisten kansan keskuudessa.
5. Ja se oli ystävällisesti toinen toiseensa suhtautuvaa kansaa, mutta se ei tuntenut Jumalaa, eivätkä Amulonin veljetkään opettaneet heille mitään Herrasta, heidän Jumalastansa, eivätkä Mooseksen lakia; eivätkä he opettaneet heille Abinadin sanoja; mutta he opettivat heitä pitämään aikakirjojansa ja kirjoittamaan toisilensa.
7. Ja siten laamanilaiset alkoivat saada lisää rikkautta, käydä kauppaa keskenänsä ja vaurastua ja tulla ovelaksi ja viisaaksi kansaksi, mitä tulee maailman viisauteen, totisesti perin ovelaksi kansaksi, joka nautti kaikenlaisen pahuuden ja rosvouksen harjoittamisesta muualla paitsi omien veljiensä keskuudessa.
8. Ja nyt tapahtui, että Amulon alkoi käyttää valtaansa Almaan ja hänen veljiinsä nähden ja alkoi vainota häntä ja opettaa lapsiansa vainoamaan heidän lapsiansa.
9. Sillä Amulon tunsu Alman, ja hän tiesi, että tämä oli ollut kuninkaan pappeja, ja että hän oli se, joka uskoi Abinadin sanoja ja jonka kuningas oli karkoittanut ja sen tähden hän oli hänelle vihoissansa, sillä hän oli kuningas Laamanin alamainen, mutta käytti siitä huolimatta valtaansa heihin nähden, määräsi heille tehtäviä ja asetti heille työnjohtajia.
10. Mutta tapahtui, että heidän kärsimyksensä olivat niin suuret, että he alkoivat huutaa voimallisesti Jumalan puoleen.
11. Ja Amulon käski heidän lopettaa huutonsa; ja hän asetti varti[j]oita pitämään heitä silmällä, niin että jokainen, joka tavattaisiin huutamasta Jumalaa avuksensa, otettaisiin hengiltä.
12. Eikä Alma eikä hänen kansansa korottanut ääntänsä Herran heidän Jumalansa puoleen, vaan vuodatti sydämensä hänen eteensä; ja hän tiesi heidän sydämensä aivoitukset.
13. Ja tapahtui, että Herran ääni tuli heille heidän kärsimystensä keskellä, sanoen: Nostakaa pääanne ja olkaa turvallisella mielellä, sillä minä muistan liiton, jonka te olette tehneet kanssani; ja minä teen liiton kansani kanssa ja vapautan sen orjuudesta.
14. Ja minä kevennän myös kuormat, jotka on säilytetty teidän harteillenne, niin että te ette edes tunne niitä selässänne orjuudessa ollessannekaan, ja tämän minä teen, että te myöhemmin olisitte minun todistajinani, ja että te varmasti tietäisitte, että minä, Herra Jumala, katson kansani puoleen sen kärsimysten hetkellä.
15. Ja nyt tapahtui, että Alman ja hänen veljiensä kannettaviksi pannut kuormat kevenivät; Herra voimisti heitä, niin että he jaksoivat vaivatta kantaa kuormansa, ja he alistuivat mielellään ja kärsivällisesti kaikessa Herran tahtoon.
16. Ja tapahtui, että heidän uskonsa ja kärsivällisyytensä oli niin suuri, että Herran ääni taaskin tuli heille, sanoen: Olkaa turvallisella mielellä, sillä huomispäivänä minä vapautan teidät orjuudesta.
17. Ja hän sanoi Almalle: Kulje tämän kansan edellä, ja minä kuljen sinun kanssasi ja vapautan tämän kansan orjuudesta.
18. Niin tapahtui, että Alma ja hänen kansansa yön aikana keräsivät karjalaumansa sekä viljansa; koko yön ajan he kokoilivat karjalaumojansa yhteen.
19. Ja aamulla Herra antoi syvän unen yllättää laamanilaiset, ja kaikki heidän työnjohtajansa olivat sikeässä unessa.
20. Ja Alma ja hänen kansansa lähtivät erämaahan; ja koko päivän taivallettuaan he pystyttivät telttansa erääseen laaksoon, ja he antoivat laaksolle nimen Alma, koska hän johdatti heitä erämaassa.
21. Ja Alman laaksossa he vuodattivat kiitoksensa Jumalalle, koska hän oli ollut heille armollinen ja keventänyt heidän kuormansa ja oli vapauttanut heidät orjuudesta; sillä he olivat orjuudessa, eikä kukaan muu tainnut heitä vapauttaa kuin Herra, heidän Jumalansa.
22. Ja he kiittivät Jumalaa; kaikki heidän miehensä ja kaikki heidän naisensa ja kaikki heidän lapsensa, jotka puhua osasivat, korottivat äänensä Jumalansa ylistykseen.
23. Ja nyt Herra sanoi Almalle: Riennä ja lähde kansoinesi tästä maasta, sillä laamanilaiset ovat heränneet ja ajavat sinua takaa; lähde siis tästä maasta, niin minä pysäytän laamanilaiset tähän laaksoon, niin että he eivät pääse pitemmälle ajamaan tätä kansaa takaa.
24. Ja tapahtui, että he lähtivät laaksosta ja jatkoivat matkaansa erämaahan.
25. Ja oltuaan erämaassa kaksitoista päivää he saapuivat Sarahemlan maahan; ja niin myös kuningas Moosia otti heidät ilolla vastaan.

25 LUKU

Sarahemla, Mulekin jälkeläinen. Senifin aikakirja ja Alman kertomus luetaan kansalle. Alma valtuutetaan perustamaan Kristuksen kirkko kaikkialle maahan.

1. Ja nyt kuningas Moosia määräsi, että kaiken kansan oli kokoonnuttava yhteen.

2. Eikä ollut niin paljon Nefin lapsia eli niin paljon niitä, jotka olivat Nefin jälkeläisiä, kuin oli Sarahemlan kansaa, Sarahemlan, joka oli Mulekin jälkeläinen, sekä niitä, jotka olivat tulleet hänen mukanaan erämaahan.
3. Eikä Nefin kansaa ja Sarahemlan kansaa ollut niin paljon kuin oli laamanilaisia; eikä heidän lukumääränsä ollut puoliksikaan niin suuri.
4. Ja nyt koko Nefin kansa oli koottuna yhteen ja samoin myös koko Sarahemlan kansa, ja ne olivat kokoontuneet kahdeksi ryhmäksi.
5. Ja tapahtui, että Moosia luki ja luetti Senifin aikakirjat kansallensa; hän luki Senifin kansan aikakirjat siitä ajasta, kun se lähti Sarahemlan maasta, aina sen paluuseen asti.
6. Ja hän luki myös kertomuksen Almasta ja hänen veljistänsä ja kaikista heidän koettelemuksistaan siitä ajasta asti, kun he lähtivät Sarahemlan maasta, aina heidän paluuseensa asti.
7. Ja kun nyt Moosia oli lopettanut aikakirjojen lukemisen, joutui hänen maassa pysynyt kansansa ihmetyksen ja hämmästyksen valtaan.
8. Sillä he eivät tienneet, niitä ajatella; sillä nähdessään nuo, jotka olivat vapautuneet orjuudesta, heidät valtasi äärettömän suuri ilo.
9. Ja kun he taas ajattelivat veljiänsä, jotka laamanilaiset olivat surmanneet, he joutuivat surun valtaan ja vuodattivat monta surun kyyneltä.
10. Ja kun he taas ajattelivat Jumalan pikaista apua ja hänen voimaansa, hänen vapauttaessaan Alman ja tämän veljet laamanilaisten käsistä ja orjuudesta, he korottivat äänensä ja kiittivät Jumalaa.
11. Ja kun he taas ajattelivat laamanilaisia, jotka olivat heidän veljiänsä, heidän synnillistä ja saastaista tilaansa, he joutuivat tuskan ja ahdistuksen valtaan heidän sielujensa pelastuksen tähden.
12. Ja tapahtui, että ne, jotka olivat Amulonin ja hänen veljiensä lapsia, olivat tyytymättömiä isäinsä - jotka olivat ottaneet vaimoiksensa laamanilaisten tyttäriä - menettelyyn eivätkä halunneet enää kutsuttavan itseänsä isäinsä nimillä, ja sen tähden he ottivat itselleen Nefin nimen, jotta heitä nimitettäisiin Nefin lapsiksi ja heidät luettaisiin niihin kuuluviksi, joita sanottiin nefiläisiksi.
13. Ja koko Sarahemlan kansa kuului nefiläisiin, sillä kuninkuus oli siirtynyt vain sellaisille, jotka olivat Nefin jälkeläisiä.
14. Ja nyt tapahtui, että kun Moosia oli lakannut puhumasta ja lukemasta kansalle, hän halusi myös Alman puhuvan kansalle.
15. Ja Alma puhui kansalle, sen ollessa kerääntyneenä suuriin ryhmiin, ja hän meni joukolta toiselle, saarnaten kansalle parannusta ja uskoa Herraan.
16. Ja hän kehoitti Limhin kansaa ja veljiänsä, kaikkia niitä, jotka olivat vapautuneet orjuudesta, muistamaan, että Herra oli heidät vapauttanut.
17. Ja tapahtui, kun Alma oli opettanut kansalle monia asioita ja oli lakannut puhumasta sille, että kuningas Limhi halusi tulla kastetuksi; ja kaikki hänen kansansakin halusi tulla kastetuksi.
18. Sen tähden Alma meni veteen ja kastoi heidät; ja hän kastoi heidät samalla tavoin kuin hän kastoi veljensä Mormonin vesissä; ja kaikki, jotka hän kastoi, kuuluivat Jumalan kirkkoon; ja näin tapahtui, koska he uskoivat Alman sanoihin.
19. Ja tapahtui, että kuningas Moosia antoi Almalle luvan perustaa seurakuntia kaikkialle Sarahemlan maahan; ja hän antoi hänelle valtuuden asettaa pappeja ja opettajia joka seurakunnalle.
20. Ja näin tehtiin, koska kansaa oli niin paljon, ettei heitä kaikkia voinut yksi opettaja hallita; eivätkä he kaikki saattaneet yhtenä joukkona kuulla Jumalan sanaa;
21. sen tähden he kerääntyivät eri ryhmiksi, joita sanottiin seurakunniksi; kullakin seurakunnalla oli pappinsa ja opettajansa; ja jokainen pappi saarnasi sanaa sen mukaan kuin oli sen Almalta kuullut.
22. Ja vaikka heillä siten olikin monta seurakuntaa, he olivat kaikki yksi kirkko, Jumalan kirkko, sillä kaikissa seurakunnissa saarnattiin vain parannusta ja uskoa Jumalaan.
23. Ja Sarahemlan maassa oli nyt seitsemän seurakuntaa. Ja tapahtui, että jokainen, joka halusi ottaa päällensä Kristuksen eli Jumalan nimen, liittyi Jumalan seurakuntaan;
24. ja heitä sanottiin Jumalan kansaksi. Ja Herra vuodatti Henkensä heidän päällensä ja he tulivat siunatuiksi ja menestyivät maassa.

26 LUKU

Epäuskoisista ja väärintekijöistä. Herra neuvoo Almaa, miten menetellä heidän suhteensa.

1. Nyt tapahtui, että nousevassa polvessa oli monia, jotka eivät voineet ymmärtää kuningas Benjaminin sanoja, koska he olivat olleet pieniä lapsia siihen aikaan, kun hän puhui kansallensa; eivätkä he uskoneet isäinsä perimätietoon.
2. He eivät uskoneet, mitä oli sanottu kuoilleiden ylösnousemuksesta, eivätkä he uskoneet Kristuksen tulemiseen.
3. Eivätkä he nyt epäuskoisuutensa tähden voineet ymmärtää Jumalan sanaa; ja heidän sydämensä paatuivat.
4. Eivätkä he tahtoneet tulla kastetuksi; eivätkä he tahtoneet liittyä kirkkoon. Ja he pysytelivät uskonsa puolesta erillään ja jäivät siten edelleenkin lihalliseen ja synnilliseen tilaansa; sillä he eivät tahtoneet huutaa avuksensa Herraa, Jumalaansa.
5. Eikä heidän lukumääränsä Moosian hallitessa ollut puoliksikaan niin suuri kuin Jumalan kansan; mutta veljien keskuudessa esiintyvien erimielisyyksien tähden heidän lukumääränsä lisääntyi.
6. Sillä tapahtui, että he saivat petetyksi liukkain sanoin monia kirkkoon kuuluvia ja saivat heidät viekoitelluksi monenlaisiin synteihin; sen tähden kirkon oli nuhdeltava niitä kirkkoon kuuluvia, jotka tekivät syntiä.
7. Ja tapahtui, että opettajat veivät heidät pappien eteen ja luovuttivat heidät papeille; ja pappit veivät heidät Alman eteen, joka oli ylimmäinen pappi.
8. Sillä kuningas Moosia oli antanut Almalle ylimmät valtuudet kirkossa.

9. Ja tapahtui, että Alma ei heistä tiennyt; mutta heitä vastaan oli paljon todistajia; kansa seisoi ja todisti yllin kyllin heidän pahuudestaan.
10. Eikä sellaista ollut ennen kirkossa tapahtunut; sen tähden Alma tunsivat levottomuutta hengessään ja määräsi heidät vietäviksi kuninkaan eteen.
11. Ja hän sanoi kuninkaalle: Katso, tässä tuomme teesi monta, joita heidän veljensä syyttävät; ja heidät onkin tavattu monista pahoista teoista. Eivätkä he tee parannusta pahoista teoista; sen tähden me olemme tuoneet heidät sinun eteesi, jotta sinä tuomitsit heidät heidän rikostensa mukaan.
12. Mutta kuningas Moosia sanoi Almalle: Katso, minä en heitä tuomitse; sen tähden luovutan heidät sinun käsiisi tuomittaviksi.
13. Ja Alma tunsivat nyt taas levottomuutta hengessään; ja hän meni ja kysyi Herralta, mitä hänen olisi tässä asiassa tehtävä, sillä hän pelkäsi tekevänsä väärin Jumalan silmissä.
14. Ja tapahtui, että kun hän oli vuodattanut koko sielunsa Jumalan eteen, Herran ääni tuli hänelle, sanoen:
15. Autuas olet sinä, Alma, ja autuaat ovat ne, jotka kastettiin Mormonin vesissä. Sinä olet autuas, koska niin vahvasti uskoit vain palvelijani Abinadin sanoihin.
16. Ja autuaat ovat he, koska he niin vahvasti uskovat vain niihin sanoihin, mitä sinä olet puhunut heille.
17. Ja autuas olet sinä, koska olet perustanut seurakunnan tämän kansan keskuuteen; ja sen asuinsija vahvistetaan, ja se on oleva minun kansani.
18. Sillä autuas on tämä kansa, joka tahtoo kantaa minun nimeäni, sillä minun nimelläni heitä pitää kutsuttaman; ja he ovat minun.
19. Ja koska sinä olet kysynyt minulta neuvoa synnintekijän asiassa, sinä olet autuas.
20. Sinä olet minun palvelijani; ja minä lupaan sinulle, että sinä olet saava iankaikkisen elämän: ja sinun tulee palvella minua ja toimia minun nimessäni ja sinun tulee koota minun lampaani.
21. Ja se, joka kuulee minun ääneni, on minun lampaani; ja hänet ottakaa kirkkoon, ja hänet minäkin otan vastaan.
22. Sillä katso, tämä on minun kirkkoni; jokainen, joka kastetaan, pitää parannukseen kastettaman. Ja jokaisen, jonka te otatte vastaan, pitää minun nimeäni uskoman; ja hänelle minä suon anteeksiannon lahjaksi.
23. Sillä minä otan kantaakseni maailman synnit, sillä minä olen heidät luonut, ja minä suon sille, joka uskoo loppuun saakka, sijan oikealla puolellani.
24. Sillä katso, minun nimelläni heitä kutsutaan, ja jos he tuntevat minut, he tulevat tyköni, ja heillä on oleva iankaikkisesti sija minun oikealla puolellani.
25. Ja on tapahtuva, että kun toinen pasuna soi, silloin tulevat ne, jotka eivät koskaan tunteet minua, minun eteeni.
26. Ja silloin he tulevat tietämään, että minä olen Herra heidän Jumalansa, että minä olen heidän Lunastajansa; mutta he eivät tahtoneet tulla lunastetuiksi.
27. Ja silloin minä lausun heille julki, etten minä ole koskaan tuntenut heitä; ja he menevät pois iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleille.
28. Sen tähden minä sanon sinulle, että sitä, joka ei kuule minun ääntäni, sitä alkää te ottako minun kirkkooni, sillä häntä minä en ole ottava vastaan viimeisenä päivänä.
29. Sen tähden minä sanon sinulle: Mene; ja tuomitse jokainen, joka rikkoo minua vastaan niiden syntien perusteella, jotka hän on tehnyt, ja jos hän tunnustaa syntinsä sinulle ja minun edessäni ja katuu vilpittömästi sydäimestä, niin anna hänelle anteeksi, ja minäkin annan hänelle anteeksi.
30. Ja niin useasti kuin minun kansani tekee parannuksen, minä annan sille anteeksi sen rikkomukset minua vastaan.
31. Ja teidänkin on annettava rikkomuksenne toisille anteeksi, sillä totisesti minä sanon teille: joka ei anna anteeksi lähimmäisensä rikkomuksia, kun tämä sanoo kätuvansa, on saattanut itsensä tuomion alaiseksi.
32. Ja minä sanon sinulle: Mene; älköönkään ketään, joka ei tee parannusta synneistään, luettako minun kansaani kuuluvaksi; ja tätä noudatettakoon tästä lähtien.
33. Ja tapahtui, että kun Alma oli kuullut nämä sanat, hän kirjoitti ne muistiin, että ne olisivat hänellä ja että hän voisi tuomita tämän kirkon jäsenet Jumalan käskyjen mukaisesti.
34. Ja tapahtui, että Alma meni ja tuomitsi ne, jotka oli tavattu pahoista teoista, Herran sanan mukaisesti.
35. Ja jokaisen, joka katui syntejensä ja tunnusti ne, hän luki kirkon jäseniin kuuluvaksi;
36. mutta niitä, jotka eivät tunnustaneet syntejensä eivätkä katuneet pahoja tekojansa, ei luettu kirkon jäseniin kuuluviksi, ja heidän nimensä pyyhittiin pois.
37. Ja tapahtui, että Alma järjesti kaikki kirkon asiat; ja he saivat jälleen nauttia rauhasta ja menestyivät erinomaisesti kirkon asioissa, vaeltaen visusti Jumalan edessä, ottaen vastaan monia ja monia kastaen.
38. Ja kaikkea tätä Alma ja hänen työtoverinsa kirkon johdossa tekivät, uutterassa vaelluksessa, opettaen kaikessa Jumalan sanaa ja kestäen kaikenlaisia koettelemuksia joutuesaan kaikkien niiden vainoamiksi, jotka eivät kuuluneet Jumalan kirkkoon.
39. Ja he ojensivat veljiänsä; ja hekin saivat ojennusta, kukin Jumalan sanan kautta syntiensä mukaan, Jumalan käskiessä heitä rukoilemaan lakkaamatta ja kiittämään joka tilassa.

27 LUKU

Vainoaminen kielletään ja tasa-arvoisuus säädetään. Alma nuorempi ja Moosian neljä poikaa epäuskoisten joukossa. Heidän ihmeellinen kääntymyksensä. Heistä tulee vanhurskauden julistajia.

1. Ja nyt tapahtui, että vainot, joita kirkko joutui kärsimään epäuskoisten puolelta, kävivät niin ankariksi, että seurakunta alkoi napista ja valittaa johtajillensa asiasta; ja he valittivat Almalle. Ja Alma esitti asian heidän kuninkaallensa Moosialle. Ja Moosia neuvotteli pappiensä kanssa.

2. Ja tapahtui, että kuningas Moosia lähetti julistuksen kaikkialle maahan, ettei kenenkään epäuskoisen pitänyt vainoaman niitä, jotka kuuluivat Jumalan kirkkoon.
3. Ja kaikissa seurakunnissa oli voimassa ankara kieltö, ettei mitään vainoja saanut niiden keskuudessa esiintyä, jotta kaikkien ihmisten kesken vallitsisi tasa-arvoisuus;
4. ettei heidän pitänyt antaa ylpeyden eikä korskeuden hämmentää rauhaansa; että jokaisen oli pidettävä lähimmäistensä yhtä suuressa arvossa kuin itseään, tehden omin käsin työtä elatukseksensa.
5. Ja kaikkien heidän pappiensa ja opettajiensa piti omin käsin tehdä työtä elatukseen, kaikissa tapauksissa paitsi sairauden sattuessa tai ankaran puutteen tullen; ja näin tehden heillä oli Jumalan armon ylenpalttisuus.
6. Ja maassa alkoi taas vallita suuri rauha; ja kansa alkoi suuresti enentyä ja levitä laajalle alueelle yli maan, pohjoiseen ja etelään, itään ja länteen, rakentaen suuria kaupunkeja ja kyliä kaikille maan äärille.
7. Ja Herra katsoi heidän puoleensa ja antoi heidän menestyä, ja heistä tuli iso ja vauras kansa.
8. Mutta Moosian pojat kuuluivat epäuskoisten joukkoon; ja yksi Almankin pojista kuului heihin, ja hänen nimensä oli Alma hänen isänsä mukaan; siitä huolimatta hänestä tuli suuresti pahan vallassa oleva ja epäjumalia palveleva mies. Ja hän oli paljopuheinen mies ja imarteli ylenmäärin kansaa; siten hän johdatti monia kansasta jäljittelemään hänen pahoja tekojansa.
9. Ja hän muodostui pahaksi esteeksi Jumalan kirkon menestykselle anastaessaan kansan sydämet, aiheuttaen paljon eripuraisuutta ihmisten kesken ja antaessaan Jumalan viholiselle tilaisuuden ulottaa valtansa heihin.
10. Ja nyt tapahtui, että kun hän kulki ympäri hävittääkseen Jumalan kirkon, sillä hän kulki salaa ympäri Moosian poikien kanssa yrittäen tuhota kirkon ja eksyttää Herran kansan vastoin Jumalan ja myös kuninkaan käskyjä -
11. ja kuten minä sanoin teille, kun he parhaillaan kulkivat ympäri kapinoiden Jumalaa vastaan, niin katso, Herran enkeli ilmestyi heille; ja hän laskeutui alas ikään kuin pilvestä, ja hänen puheensa oli kuin ukkosen ääni, saaden maan, jolla he seisovivat, järisemään;
12. ja niin suuri oli heidän hämmästyksensä. että he lankesivat maahan eivätkä ymmärtäneet, mitä hän puhui heille.
13. Mutta hän huusi uudelleen, sanoen: Alma, nouse ja astu esille, sillä miksi sinä vainoat Jumalan kirkkoa? Sillä Herra on sanonut: Tämä on minun kirkkoni, ja minä olen sen vahvistava, eikä mikään muu ole kukistava sitä kuin minun kansani rikkomukset.
14. Ja vielä enkeli sanoi: Katso, Herra on kuullut kansansa rukoukset ja myös palvelijansa Alman, sinun isäsi, rukoukset, sillä hän on rukoillut vahvassa uskossa sinun tähtesi, jotta sinut johdatettaisiin totuuden tuntemiseen; tämän tähden minä siis olen tullut, saadakseni sinut uskomaan Jumalan voimaan ja valtaan, jotta hänen palvelijansa rukoukset saisivat vastauksen heidän uskonsa mukaan.
15. Ja katso, voitko nyt kieltää Jumalan voiman? Sillä katso, eikö minun ääneni saata maata vapisemaan? Ja etkö myös voi nähdä minua edessäsi? Ja minut on Jumala lähettänyt.
16. Nyt minä sanon sinulle: Mene, ja muista isäisi orjuutta Heelamin maassa ja Nefin maassa ja muista, kuinka suuria hän on tehnyt heidän hyväksensä, sillä he olivat orjuudessa, ja hän on vapauttanut heidät. Ja nyt minä sanon sinulle, Alma: Mene, äläkä enää yritä tuhota kirkkoa, että heidän rukouksensa saisivat vastauksen, ja tämä tee, vaikka itse tahtoisitkin tulla hyljättyksi.
17. Ja nyt tapahtui, että nämä olivat viimeiset sanat, jotka enkeli puhui Almalle, ja hän meni pois.
18. Ja nyt Alma ja ne, jotka olivat hänen kanssaan, lankesivat jälleen maahan, sillä suuri oli heidän hämmästyksensä; sillä omin silmin he olivat nähneet Herran enkelin; ja hänen äänensä oli kuin ukkosen jyriä, joka järisytti maata; ja he tiesivät, että ainoastaan Jumalan voima saattoi järisyttää maata ja panna sen vapisemaan, ikään kuin se olisi halkeamaisillaan.
19. Ja Alman hämmästyksensä oli niin suuri, että hän mykistyi, pystymättä avaamaan suutansa, ja hän tuli niin hervottomaksi, ettei saattanut liikuttaa edes käsiänsä; sen tähden ne, jotka olivat hänen mukanaan, ottivat hänet ja kantoivat hänet tässä avuttomassa tilassa aina hänen isänsä luokse, jonka eteen he hänet laskivat.
20. Ja he kertoivat hänen isällensä kaiken, mitä heille oli tapahtunut; ja hänen isänsä iloitsi, sillä hän tiesi, että tämä oli tapahtunut Jumalan voimasta.
21. Ja hän käski suuren joukon ihmisiä koolle, jotta he saisivat omin silmin nähdä, mitä Herra oli tehnyt hänen pojallensa sekä niille, jotka olivat hänen kanssansa.
22. Ja hän käski pappien kokoontua; ja he alkoivat paastota ja rukoilla Herraa, Jumalaa, että hän aukaisisi Alman suun, niin että hän voisi puhua, sekä että hänen jäsenensä saisivat takaisin voimansa - jotta kansan silmät avautuisivat huomaamaan Jumalan hyvyden ja kirkkauden.
23. Ja tapahtui heidän paastottuaan ja rukoiltuaan kahden päivän ja kahden yön ajan, että Alman jäsenet saivat takaisin voimansa, ja hän nousi ja alkoi puhua heille, pyytäen heitä olemaan turvallisella mielellä;
24. sillä, hän sanoi, minä olen tehnyt parannuksen synneistäni, ja Herra on minut lunastanut; katso, minä olen Hengestä syntynyt.
25. Ja Herra sanoi minulle: Älä ihmettele, että koko ihmisuvun, niin miesten kuin naisten, kaikkien kansanheimojen, sukukuntien, kielten ja kansojen täytyy syntyä uudesti, syntyä Jumalasta, siirtyä lihallisesta ja langenneesta tilastaan vanhurskauden tilaan, päästen osalliseksi Jumalan lunastuksesta ja tullen hänen pojiksensa ja tyttäriksensä;
26. ja täten heistä tulee uusia luomuksia; ja elleivät he tätä tee, he eivät mitenkään voi periä Jumalan valtakuntaa.
27. Minä sanon teille: Ellei näin tapahdu, heidät täytyy hyljätä; ja tämän minä tiedän, koska minä olin hyljättävien kaltainen.
28. Kuitenkin Herra on sen jälkeen, kun olen kokenut ankaria ahdistuksia, katuen syntejäni niin, että olen kuolemaisillani ollut, armoissansa nähnyt hyväksi temmata minut iankaikisesta tulesta, ja minä olen Jumalasta syntynyt.

29. Minun sieluni on lunastettu katkeruuden sapesta ja vääryyden siteistä. Minä olin synkeimmän pimeyden kuilussa, mutta nyt minä näen Jumalan ihmeellisen valkeuden. Minun sieluani kidutettiin iankaikkisella vaivalla, mutta minut on temmattu siitä pois, eikä minun sieluni enää ole tuskassa.
30. Minä hylkäsin Lunastajani ja kielsin sen, mistä meidän Isämme olivat puhuneet; mutta että kaikki nyt ennakolta saattaisivat nähdä, että hän on tuleva ja että hän muistaa jokaista luomakuntansa luotua, hän on kaikille ilmoittava itsensä.
31. Kaikkien polvien pitää notkistuman ja jokaisen kielen tunnustaman hänen edessään. Sinä viimeisenä päivänä, jolloin kaikki ihmiset joutuvat hänen tuomittaviksensa, heidän on tunnustettava, että hän on Jumala; silloin on niiden, jotka ilman Jumalaa maailmassa elävät, tunnustettava, että heille määrättävä ikuinen rangaistus on oikeudenmukainen, ja he pelkäävät, vapisevat ja säikkyvät hänen kaikkitutkivan silmänsä katsetta.
32. Ja nyt tapahtui, että Alma alkoi tästä lähin opettaa kansaa, ja samoin ne, jotka olivat Alman mukana enkelin ilmestyessä heille; ja he vaelsivat ympäri maata julistaen kaikille ihmisille, niitä he olivat kuulleet ja nähneet, ja saarnaten Jumalan sanaa monia koettele-muksia kokien, sillä ne, jotka eivät uskoneet, vainosivat heitä ankarasti, ja monet niistä löivät heitä.
33. Mutta kaikkesta tästä huolimatta he antoivat seurakunnalle paljon lohdutusta, vahvistaen sen jäsenten uskoa ja kehoittaen näitä pitkämielisesti ja paljon työtä tehden pitämään Jumalan käskyt.
34. Ja neljä heistä oli Moosian poikia; ja heidän nimensä olivat Ammon, Aaron, Omner ja Himni; nämä olivat Moosian poikain nimet.
35. Ja he kulkivat kaikkialla Sarahemlan maassa ja kaikkien niiden ihmisten parissa, jotka olivat kuningas Moosian alamaisia, kokien ahkerasti korjata kaikki ne vääryydet, mitä he olivat tehneet kirkolle, tunnustaen kaikki syntinsä ja julistaen kaikkea, mitä olivat nähneet, ja selittäen profetioita ja kirjoituksia kaikille, jotka halusivat heitä kuulla.
36. Ja näin he olivat aseina Jumalan kädessä monien saattamiseksi totuuden tuntemiseen heidän Lunastajansa tuntemiseen.
37. Ja kuinka siunattuja he ovatkaan! Sillä he julistivat rauhaa; he julistivat hyvää sanaa, ja he ilmoittivat kansalle, että Herra hallitsee.

28 LUKU

Moosia antaa pojillensa luvan saarnata laamanilaisille. Kaksikymmentäneljä levyä käännetään. Alma nuorempi määrätään aikakirjojen hoitajaksi.

1. Nyt tapahtui, että kun Moosian pojat olivat tehneet kaikkea tätä, he ottivat vähäisen joukon mukaansa ja palasivat isänsä, kuninkaan, luo ja pyysivät häntä antamaan heille luvan lähteä näiden valitsemiensa miesten kanssa Nefin maahan saarnaamaan sitä, mitä olivat kuulleet, ja saattaaksensa veljensä laamanilaiset osallisiksi Jumalan sanasta - voidakseen kenties opettaa heitä tuntemaan Herraa, heidän Jumalaansa ja saadakseen heille osoitetuksi heidän isänsä syntisyyden; ja voidakseen kenties parantaa heidät heidän vihastansa nefiläisiä kohtaan, että heidät myös saataisiin iloitsemaan Herrassa heidän Jumalassansa, että he muuttuisivat ystävällisiksi toisilleen ja ettei enää olisi eripuraisuutta koko siinä maassa, jonka Herra heidän Jumalansa oli heille antanut.
2. Sillä he halusivat pelastusta julistettavan kaikille luoduille, sillä he eivät voineet kestää ajatusta, että yksikään ihmissielu hukkuisi; ja jo pelkkä ajatuskin, että yksikään sielu joutuisi kärsimään loputonta vaivaa, sai heidät vapisemaan ja värisemään.
3. Ja näin Herran Henki vaikutti heihin, sillä he olivat pahimmat kaikista synnintekijöistä. Ja äärettömässä armossaan Herra näki hyväksi säästää heidät; kuitenkin he kokivat suurta ahdistusta sielussansa syntiensä tähden, kärsivät paljon ja pelkäsivät, että heidät hyljättäisiin ikuisiksi ajoiksi.
4. Ja tapahtui, että he vetosivat isäänsä usean päivän ajan, pyytäen häneltä lupaa lähteäksensä Nefin maahan.
5. Ja kuningas Moosia meni ja kysyi Herralta, pitäisikö hänen antaa poikiensa mennä laamanilaisten luo sanaa julistamaan.
6. Ja Herra sanoi Moosialle: Anna heidän mennä, sillä monet tulevat uskomaan heidän sanoihinsa, ja he saavat iankaikkisen elämän; ja minä olen vapauttava sinun poikasi laamanilaisten käsistä.
7. Ja tapahtui, että Moosia antoi heille luvan mennä ja tehdä heidän pyyntönsä mukaisesti.
8. Ja he lähtivät matkalle erämaahan mennäkseen laamanilaisten keskuuteen sanaa julistamaan; ja minä kerron heidän toimistansa tämän jälkeen.
9. Nyt ei kuningas Moosialla ollut ketään, jolle hän olisi uskonut valtakunnan, sillä yksikään hänen pojistansa ei halunnut ottaa kuninkuutta vastaan.
10. Sen tähden hän otti vaskilevyihin kaiverretut aikakirjat ja myös Nefin levyt ja kaiken, minkä hän oli säilyttänyt ja mistä huolehtinut Jumalan käskyjen mukaisesti, käännettyään ja annettuaan kirjoittaa Limhin kansan löytämissä kultalevyissä olleet muistiinpanot, jotka Limhi oli hänelle luovuttanut;
11. ja tämän hän teki kansansa kiihkeästä toivomuksesta, sillä se oli ylen halukas saamaan tietoja siitä kansasta, joka oli tuhoutunut.
12. Ja hän käänsi ne niiden kahden kiven avulla, jotka olivat kiinnitettyt kaaren kahteen kehykseen.
13. Ja nämä olivat olleet valmistettuina alusta asti ja siirtyivät sukupolvelta toiselle kielten kääntämistä varten;
14. ja Herra on säilyttänyt ja varjellut ne paljastaakseen kansansa synnit ja kauhistukset jokaiselle luodulle, jonka maa tämä on oleva;
15. ja sitä, jolla tämä esine on, sanotaan näkijäksi muinaisista ajoista periytyneeseen tapaan.
16. Kun nyt Moosia oli saattanut päätökseen näiden muistiinmerkintöjen käännöstyöt, niin katso, tuloksena oli kertomus kansasta, joka oli tuhoutunut, siitä ajasta, jolloin se tuhoutui, taaksepäin aina suuren tornin rakentamiseen saakka, siihen aikaan, jolloin Herra

sekoitti ihmisten kielen ja heidät hajotettiin kaikkialle Maan päälle ja vielä tästäkin ajasta hamaan Aadamin luomiseen saakka.

18. Tämä kertomus herätti Moosian kansassa suurta surua, murheen valtaan se joutui; mutta se sai siitä kuitenkin paljon tietoa, josta se iloitsi.
19. Ja tämä kertomus kirjoitetaan myöhemmin, sillä katso, on tarpeen, että kaikki ihmiset saavat tietää, mitä tässä kertomuksessa on kirjoitettu.
20. Ja nyt, kuten minä teille sanoin, kun kuningas Moosia oli tehnyt tämän, hän otti vaskilevyt ja kaikki säilyttämänsä esineet ja uskoi ne Alman haltuun, joka oli Alman poika; siis kaikki muistiinpanot sekä kääntäjät, käskien häntä säilyttämään ne ja huolehtimaan niistä ja myös pitämään aikakirjaa kansasta, luovuttaen ne edelleen sukupolvesta toiseen, samoin kuin ne olivat siirtyneet edelleen siitä ajasta asti, kun Lehi lähti Jerusalemissa.

29 LUKU

Kuningas Moosia puhuu kuningasvallasta. Hän suosittelee kansan edustajiston osallistumista maan hallintaan. Tuomarit valitaan. Alma vanhemman kuolema. Moosian kuolema päättää nefiläisten kuninkaiden hallituskauden.

1. Kun nyt Moosia oli tehnyt tämän, hän lähetti tiedustelijoita kaikkialle maahan kaiken kansan keskuuteen, haluten saada tietää, kenen se halusi rupeavan kuninkaakseen.
2. Ja tapahtui, että kansan mielipide oli: Me haluamme, että sinun poikasi Aaron rupeaa meidän kuninkaaksemme ja hallitsijaksemme.
3. Mutta Aaron oli mennyt Nefin maahan, eikä kuningas sen tähden voinut luovuttaa valtakuntaa hänelle: eikä Aaronkaan halunnut ottaa kuninkuutta; eikä yksikään Moosian pojista ollut halukas ryhtymään kuninkaaksi.
4. Sen tähden kuningas Moosia lähetti jälleen sanansaattajia kansan keskuuteen; kirjoitetun julistuksen hän osoitti kansalle. Ja nämä olivat ne sanat, jotka oli kirjoitettu; ja ne kuuluivat:
5. Katso, sinä minun kansani eli te, minun veljeni, sillä sellaisina minä teitä pidän, minä pyydän teitä harkitsemaan asiaa, jota teitä on kutsuttu harkitsemaan - sillä te haluatte saada kuninkaan.
6. Nyt minä ilmoitan teille, että se, jolle valtakunta oikeutta myöten kuuluu, on kieltäytynyt eikä ota kuninkuutta vastaan.
7. Ja jos nyt joku toinen määrättäisiin hänen sijaansa, niin katso, minä pelkään, että teidän keskuudessanne syntyisi riitaisuuksia. Ja kuka tietää, ettei poikani, jolle valtakunta kuuluu, muuta mieltänsä, vihastu ja vedä osaa tästä kansasta puolelleen, mistä olisi seurauksena sotia ja riitaisuuksia teidän keskuudessanne, mistä aiheutuisi paljon verenvuodatusta ja Herran tien vääristelyä ja monien ihmiselujen tuhoutuminen.
8. Minä sanon teille: Olkaamme viisaat ja harkitkaamme näitä asioita, sillä meillä ei ole oikeutta tuhota minun poikaani, eikä meillä myöskään olisi oikeutta tuhota ketään muutaakaan, joka valittaisiin hänen sijaansa.
9. Ja jos minun poikani palaisi entiseen ylpeyteensä ja turhuuteensa, hän peruuttaisi sen, mitä oli sanonut ja vaatisi oikeutta valtakuntaan, mikä saisi hänet ja myös tämän kansan tekemään paljon syntiä.
10. Olkaamme siis viisaat ja ottakaamme huomioon nämä asiat ja tehkäämme sellaista, mikä lujittaa tämän kansan rauhaa.
11. Sen tähden minä olen oleva kuninkaanne elämäni loppuajan, mutta määräkäämme silti tuomareita tuomitsemaan tätä kansaa lakimme mukaan; ja järjestäkäämme uudelleen tämän kansan asiat määräämällä viisaita miehiä tuomareiksi, jotka tuomitsevat tätä kansaa Jumalan käskyjen mukaan.
12. Sillä parempi olisi, että ihmisen tuomitsisi Jumala eikä ihminen, sillä Jumalan tuomiot ovat aina oikeat, mutta ihmisen tuomiot eivät ole aina oikeat.
13. Jos sen tähden olisi mahdollista, että te saisitte oikeamielisiä miehiä kuninkaisenne, jotka pitäisivät voimassa Jumalan lait ja tuomitsisivat tätä kansaa hänen käskyjensä mukaisesti, ja jos te saisitte kuninkaisenne miehiä, jotka toimisivat, kuten minun isäni Benjamin toimi tämän kansan hyväksi - minä sanon teille, jos aina olisi näin, olisi hyväksi, että teillä aina olisi kuninkaita hallitsijoinanne.
14. Ja myös minä itse olen ponnistanut parhaan kykyni ja taitoni mukaan opettaakseni teille Jumalan käskyjä ja lujittaakseni rauhaa kaikkialla maassa, jottei olisi sotia eikä riitaisuuksia, varkautta eikä ryöstöä, murhia eikä minkäänlaista pahuutta;
15. ja sitä, joka on syyllistynyt rikokseen, minä olen rangaissut sen lain mukaan, jonka me olemme isiltämme saaneet.
16. Mutta minä sanon teille, että koska kaikki ihmiset eivät ole oikeamielisiä, ei ole hyväksi, että teillä olisi kuningas tai kuninkaita hallitsijoinanne.
17. Sillä katso, kuinka paljon pahaa yksi ainoa jumalaton kuningas saakaan aikaan, ja kuinka suurta tuhoa!
18. Muistakaa kuningas Nooa, hänen jumalattomuuttansa ja hänen kauhistuksiansa samoin kuin hänen kansansa jumalattomuutta ja kauhistuksia. Katsokaa, mikä suuri hävitys heitä kohtasi; ja syntiensä tähden he myös joutuivat orjuuteen.
19. Ja ellei heidän kaikkiviisas Luojansa olisi puuttanut tapahtumiin, heidän vilpittömän parannuksensa tähden, heidän olisi peruuttamattomasti täytynyt jäädä orjuuteen tähän hetkeen asti.
20. Mutta katso, hän vapautti heidät, koska he nöyrytyivät hänen edessänsä; ja koska he voimallisesti huusivat häntä avuksensa, hän vapautti heidät orjuudesta; ja näin Herra toimii voimallansa kaikessa ihmislasten kesellä, ojentaen armahtavan käsivarren niitiä kohti, jotka panevat luottamuksensa häneen.
21. Ja katso, nyt minä sanon teille, että te ette voi syöstä valtaistuimelta syntistä kuningasta muuten kuin monien taistelujen ja paljon verenvuodatuksen avulla.

22. Sillä katso, hänellä on ystävänsä, jotka syntyivät hänelle, ja hän pitää vartiomiensä ympärillään; ja hän repii rikki niiden lait, jotka ovat vanhurskaasti hallinneet ennen häntä, ja hän polkee jalkoihinsa Jumalan käskyt;
23. ja hän säätää lakeja ja julistaa niitä kansallensa, mutta lakeja, jotka vastaavat hänen omaa jumalattomuuttansa; ja sen, joka ei tottele hänen lakejansa, hän surmauttaa, ja sitä vastaan, joka nousee kapinaan häntä vastaan, hän lähettää sotajoukkonsa sotimaan ja surmaa heidät, jos voi; ja näin väärämielinen kuningas vääristelee kaiken vanhurskauden tiet.
24. Ja nyt katso, minä sanon teille, ettei tällaisten kauhistavien tapahtumien pitäisi tulla osaksenne.
25. Valitkaa siis tämän kansan mielipiteen nojalla tuomareita, jotta teitä tuomittaisiin niiden lakien mukaan, jotka isämme ovat teille antaneet ja jotka ovat oikeat ja jotka Herra heille antoi.
26. Yleensä kansan mielipide ei kannata sellaista, mikä on ristiriidassa oikeuden kanssa, mutta kansan vähemmistön on yleisesti tapana haluta sellaista, mikä ei ole oikeaa; tämä siis ottakaa huomioon ja tehkää se laiksenne - toimittaaksenne asianne kansan mielipiteeseen nojaten.
27. Ja jos tulee aika, jolloin kansan mielipide valitsee jumalattomuuden, niin silloin on aika Jumalan tuomioiden tulla teidän osaksenne; silloin on aika hänen rangaista teitä suurella hävityksellä samoin kuin hän tähän saakka on rangaissut tätä maata.
28. Ja jos teillä on tuomareita, eivätkä he tuomitse teitä annetun lain mukaisesti, te voitte antaa jonkun korkeamman tuomarin tuomita heidät.
29. Jos teidän korkeammat tuomarinne eivät anna vanhurskaita tuomioita, niin antakaa vähäisen määrän alhaisempia tuomareitanne kokoontua tuomitsemaan korkeampia tuomareitanne kansan mielipiteen mukaisesti.
30. Ja minä käsken teidän toimia näin Herran pelossa, ja minä käsken teidän toimia näin ja olla ilman kuningasta, niin että jos nämä ihmiset syöllistyvät synteihin ja jumalattomiin tekoihin, he itse ovat siitä vastuussa.
31. Sillä katso, minä sanon teille, monien ihmisten synnit ovat johtuneet heidän kuninkaidensa pahoista teoista; sen tähden heidän kuninkaansa ovat vastuussa heidän pahoista teoistansa.
32. Ja nyt minä toivon, ettei tällainen eriarvoisuus enää vallitsisi tässä maassa, eikä varsinkin tämän minun kansani keskuudessa vaan minä haluan tämän maan olevan vapauden maa, niin että jokainen ihminen voisi samalla tavalla nauttia oikeuksistaan ja edustaan, niin kauan kuin Herra näkee hyväksi antaa meidän elää ja hallita maata ja niin kauan kuin yksikään jälkeläisistämme vielä on maan päällä.
33. Ja paljon muuta kuningas Moosia kirjoitti heille, selvitellen heille, mitä kaikkia koettelemuksia ja huolia vanhurskaalla kuninkaalla on, kuinka hän jännittää sielunsa voimat kansansa hyväksi, samoin kuin kansan kaiken napinan kuningastaan vastaan; ja hän selitti sen kaiken heille.
34. Ja hän sanoi heille, ettei tällaista saisi olla, vaan että kuorman piti tulla kaiken kansan kannettavaksi, niin että jokainen kantaisi osansa.
35. Ja hän selvitti heille myös kaikki ne haitat, jotka heillä olisi vaivanansa väärämielisen kuninkaan heitä hallitessa,
36. kaikki hänen syntinsä ja kauhistuksensa, kaikki sodat ja riitaisuudet, verenvuodatuksat, varastelun ja rosvoituksen, haureudenharjoituksen ja kaikenkalaiset jumalattomat teot, jotka eivät ole lueteltavissa - sanoen heille, ettei tällaista saisi olla ja että sellainen nimenomaan sotii Jumalan käskyä vastaan.
37. Ja nyt tapahtui, että kun kuningas Moosia oli tehnyt kansalle tietäväksi nämä asiat, se uskoi hänen sanojensa totuuden.
38. Sen tähden se lakkasi pyytämästä itsellensä kuningasta ja alkoi erittäin innokkaasti huolehtia siitä, että jokaisella ihmisellä olisi samanlaiset mahdollisuudet kaikkialla maassa; ja jokainen ilmaisi halunsa itse vastata omista synneistensä.
39. Sen tähden tapahtui, että he kokoontuivat ryhmittäin kaikkialla maassa antamaan äänensä niille, joita he halusivat tuomareiksensa tuomitsemaan heitä sen lain mukaan, mikä oli heille annettu; ja he olivat erinomaisen iloissansa siitä vapaudesta, joka oli heille suotu.
40. Ja heidän rakkautensa Moosiaa kohtaan kasvoi väkeväksi; pitivät he häntä suuremmassa arvossa kuin ketään muuta ihmistä; sillä he eivät nähneet hänessä hirmuvalltiasta, joka olisi tavoitellut omaa etuansa, sitä voittoa, joka sielun turmelee; sillä hän ei ollut kiristänyt heiltä rikkauksia eikä hän ollut verenvuodatuksista nauttinut; vaan hän oli lujittanut rauhaa maassa ja hän oli suonut kansansa vapautua kaikenlaisesta orjuudesta; sen tähden he pitivät häntä suuressa arvossa, ylen suuressa, ilman määrää.
41. Ja tapahtui, että he nimittivät tuomareita, jotta nämä hallitsisivat heitä eli tuomitsisivat heitä lain mukaan; ja näin he tekivät kaikkialla maassa.
42. Ja tapahtui, että Alma nimitettiin ensimmäiseksi ylimmäiseksi tuomariksi, ja hän oli myös ylimmäinen pappi, sen jälkeen kun hänen isänsä oli luovuttanut tämän viran hänelle ja oli uskonut hänelle kirkon kaikkien asioiden hoidon.
43. Ja nyt tapahtui, että Alma vaelsi Herran teitä ja piti hänen käskynsä, ja hän langetti vanhurskaita tuomioita; ja yhtämittäinen rauha vallitsi maassa.
44. Ja näin alkoi tuomarien hallituskausi kaikkialla Sarahemlan maassa, kaikkien niiden keskuudessa, joita sanottiin nefiläisiksi, ja Alma oli ensimmäinen ja ylimmäinen tuomari.
45. Ja nyt tapahtui, että hänen isänsä kuoli ollessaan kahdeksankymmenen kahden vuoden ikäinen ja elettyään Jumalan käskyt täyttääksensä.
46. Ja tapahtui, että Moosiakin kuoli hallituskautensa kolmantenkymmenentenä kolmantena vuonna, ollessaan kuudenkymmenen kolmen vuoden ikäinen; ja tämä tapahtui kaikkiaan viisisataa yhdeksän vuotta sen jälkeen kun Lehi lähti Jerusalemistä.
47. Ja näin päättyi kuninkaiden hallituskausi Nefin kansan keskuudessa; ja näin päättyivät Alman elinpäivät, joka oli heidän kirkkonsa perustaja.